

ثور ۱۳۹۲
(می ۲۰۱۳)

همبستگی

نشریه حزب همبستگی افغانستان

تظاهرات حزب همبستگی افغانستان
در تقبیح سیاهروزهای ۸ و ۷ ثور در کابل

در این شماره

- ۱ با بسیج و وحدت همگانی فاجعه آفرینان هشت و هفت ثور را درهم کوبیم!
- د افغانستان د همبستگی گوند په لاریون کوونکو
- ۴ د امنیتي ځواکونو وحشیانه یرغل او نیول په کلکه غندو!
- افغانستان: اعتراض مسالمت آمیز سرکوب شد
- ۹ دهشت هشت ثور از زبان دوتن از قربانیان
- ۱۲ مظاهره کننده گان رویداد های ۷ و ۸ ثور را تقبیح کردند
- ۱۶ د جنگي جنايتکارانو پر وړاندې غبر او چتوونکي قهرمانان دي
- ۱۸ ديده بان حقوق بشر: اعتراضات صلح آمیز در کابل سرکوب شده
- ۲۱ ادعای سنججه فعالین سیاسی در افغانستان
- ۲۳ سرتاسري بيووالي سره د غويي د اتمې او اوومې ناورين رامنځته کوونکي له منځه یوسو! ...
- ۲۴ همت تور، داع ننک و اعاز بی پایان کشتار و بربادی
- ۲۸ آروز من با شما بودم
- ۳۳ د درهالې نه هیږیدونځي عمیزه
- ۳۱ چشم‌دیدم از خشونت نیروهای امنیتی در برابر تظاهرکنندگان حزب همبستگی
- ۴۲ سخن عریان! (شعر)
- ۴۷ برضد هفتم و هشتم ثور مظاهره شد
- ۵۰ د اتمې ازموينو په لړ کې د امريکا د دولت بي رحمي د خپلو خلکو او پوځيانو په وړاندې
- ۵۱ مکثي بر ماهيت ظاهر طنين با استناد بر نوشته «يرچمی» اش
- ۵۸ تحفه ناچيز به جوانان شجاع حزب همبستگي
- ۶۲ امريکا و غرب کشتزار های مواد مخدر را با خون افغانها آبياري می‌کنند
- ۶۳ جنايت کاران حزب حرکت اسلامي عاملان اصلي قتل شکیلا
- ۶۸ گوشه های از فجاج جنگهای کابل از لابلای اسناد «سازمان عفو بین‌الملل»
- ۷۰ فقر و ستم در ولسوالی ورس بامیان بیداد می‌کند
- ۷۹ قربانیان ددمنشی رژیم ایران با اجساد جوانان تیرباران شده شان
- ۸۳ نیروهای امریکایی جوان هجده ساله را در فراه کشتند
- ۸۵ جشن نوروزی رستاق با شور و هلهله مردمی برگزار شد
- ۸۶ بیرحمی دولت امریکا بر مردم و نظامیان در جریان آزمایش های اتمی (بخش دوم)
- ۸۸ دوستم حاضر نیست بل دوصدهزار دالری صرفیه برقش را بیردازد
- ۹۲ هموطن، نگذار معادن وطن همچو استقلال و آزادیش تاراج گردد!
- ۹۴ از چهار الی شش تریلیون دالر هزینه جنگ عراق و افغانستان کی سود می‌برد؟
- ۹۹ انعکاس بربریت خاینان هشت ثوری در کار تونهای ظهور احمد
- ۱۰۳ تحصن باشندگان ننگرهار علیه زورگویی های باند ظاهر قدیر
- ۱۰۶ مارگرت تاچر در عالم ذلت دفن شد، اما میراث شومش همچنان قربانی می‌گیرد
- ۱۰۸ سند محرم استخبارات امریکا از دورویی دولت پاکستان سخن می‌گوید
- ۱۱۳ تصاویر تکان دهنده از حمله وحشیانه طالبان در فراه
- ۱۱۵ میلیون ها دالر «پول جنیات» از طرف سی ای ای به دفتر رئیس جمهور افغانستان
- ۱۱۷

با بسیج و وحدت همگانی فاجعه آفرینان هشت و هفت ثور را درهم کوییم!

سی و پنج سال پیش سوسیال امپریالیست های روسی از طریق مزدوران خلقی و پرچمی شان با اجرای کودتای خونین هفت ثور، کشور را در آشوبی غرق ساختند که آتش آن تا اکنون شهرها و قریه جات ما را می سوزاند. تجاوز شش جدی توسط اشغالگران روسی برای تضمین بقای دولت دست نشاندهی پرچمی- خلقی که با بمباردمان بیرحمانه قرای افغانستان، کشتار جمعی، دستگیری ها، شکنجه و اعدام ده ها هزار انسان بیگناه، فرش میلیونها حلقه ماین، بی حرمتی به عقاید و فرهنگ ما و آواره

شدن یک سوم نفوس کشور به ظلمتکده های ایران و پاکستان توام بود، جنبش مقاومت خود جوش مردم ما را قوی تر و گسترده تر ساخت.

درین میان دولت اشغالگر امریکا با اغتنام از فرصت طلایی، از آنسوی اوقیانوسها با سیاست ویتنامیزه کردن جنگ افغانستان برای حریف استراتیژیکش و همچنان برای ربودن ابتکار جنگ مقاومت از دست مردم افغانستان و جهت دهی آن به موازات اهداف شوم خویش، عقب جبهه‌ی جنگ یعنی کمپهای مهاجرین در پاکستان را هدف امیال شیطانی

خود قرارداد و رهبری مقاومت را به زور دالر و اسلحه‌اش در اختیار یک مشت خاین بنیادگرا، جاهل، فاسد و وابسته قرار داد که عملاً اینان جنبش ضدروسی ما را با خیانت‌ها و توحش‌شان از پشت خنجر زدند.

در هشت ثور ۱۳۷۱ رژیم پوشالی نجیب با جانپازی‌های چهارده ساله‌ی مردم فقیر ولی غیور ما ساقط شد، ملت ما به جای دست یافتن به استقلال، آزادی، عدالت و رفاه، با خاک و خون یکسان گردید. خلی متعاقب شکست مفتضحانه‌ی روسها و مزدورانش بدستور امریکا و در تفاهم با آی.اس.آی. پاکستان، واکا ایران، المباحث العامه عربستان و سایر مداخله گران، توسط تنظیم‌های منفور هفتگانه‌ی ساخت پاکستان و هشتگانه‌ی ساخت ایران در همدستی با بقایای وطنفروشان خلقی و پرچمی پر گردید. به اینصورت جشن پیروزی و افتخارات ملتی که ابرقدرتی را به زانو درآورده بود، توسط جلادان مذهبی به ماتم ملی مبدل شد. مقاومتگران واقعی تفنگ شانرا کنار گذاشتند، اما قصابان مردم با توسل به دین و مذهب تحت نام «جهاد» به چپاول و غارت و شرفباختگی پرداختند. بدینصورت بود که هشتم ثور به مثابه روز تیره تر و ننگین تر از هفتم ثور ثبت تاریخ ما گردید.

برای تنظیم‌های جنایت پیشه، تخریب شهر کابل وظیفه مقدس و مقدمی بود تا نمک حاللی، وفاداری و فرمانبرداری شان را به نمایش بگذارند. دستور سوختاندن و تخریب کابل و انهدام ساختارهای دفاعی، امنیتی، سیاسی، اقتصادی و فرهنگی کشور را که توسط جنرال اختر عبدالرحمن رئیس آی.اس.آی. سالها قبل صادر شده بود، توسط گلبدین، ربانی - مسعود، سیاف، فهیم، دوستم، مزاری، محسنی و سایر ستمکاران قسی‌القلب به منصفی اجرا گذاشته شد. حتی ربانی از حمیدگل رئیس اسبق آی.اس.آی پاکستان دعوت کرد که کابل بیاید و در کنار او اداره امور را در کف گیرد.

این جانپان تنها در یلغار وحشیانه و جهاد شان برای تصاحب غنیمت و چوکی، خون بیش از هفتاد هزار انسان بیگناه کابلی را به زمین ریختند؛ بالاتر از هشتاد در صد آبادی شهر کابل را منهدم و تمامی دفاتر و تاسیسات دولتی و داشته‌های ملی را چپاول کردند؛ طی فرمانی، جنایتکاران پرچمی و خلقی را بخشیدند؛ غرامت جانی و مالی جنگ تجاوزگرانه را به روسها بخشیدند؛ آثار ارزشمند تاریخی را دزدیده در بازارهای پشاور لیلام کردند و بخشی را به جرنیل‌های پاکستانی هدیه دادند؛ آشکارا به ناموس مردم تجاوز نمودند؛ اختلافات قومی و مذهبی را بطرز بیسابقه دامن زدند؛ به عوض التیام زخم‌های ناشی از جنگ، بر آن نمک پاشیدند و در مجموع وطن ما را بدتر از روسها و نوکرانش در منگنهی فاجعه و بربادی فرو بردند. و بدینصورت نقشی که سی.آی.ای. و آی.اس.آی. برای تنظیم‌ها در نظر گرفته بودند مو به مو اجرا گردید.

بنا «حزب همبستگی افغانستان» هشت ثور را روز نجات نه، بلکه روز سیاه و لکه ننگ ابدی تاریخ افغانستان دانسته همه ساله آنرا به مثابه روز خون و خیانت محکوم می‌کند. جو بیزاری از تنظیم‌های جانی زمینه را برای امریکا و پاکستان مهیا ساخت تا با پروژه طالبان و القاعده صفحه دیگری از برنامه حساب شده شان را در افغانستان عملی سازند. آنان موجودات قرون وسطایی‌ای زیر نام طالب را وارد کشور نموده توسط آنان بساط حاکمیت کفتاران درنده خوی تنظیمی را که در واقع تاریخ مصرف شان سر رسیده بود برچیدند. طی این دوران پنج ساله بود که هزاران تروریست جهالت پیشه بنام عرب‌های افغان از کشورهای

مختلف اسلامی به افغانستان سرازیر شدند تا وطن ما را به مرکز وحشت و ترور و جنون مذهبی تبدیل نمایند. کارنامه سیاه این گروه جنایتکار و حادثه یازدهم سپتامبر، دستاویز خوبی بود به امریکا تا با همدستی با ناتو کشور ما را زیر نام «مبارزه علیه تروریسم» اشغال نماید.

جهالت پیشگان طالبی با تجاوز نظامی امریکا برکشور ما ظاهراً از صحنه حذف گردیدند و به عوض آن رژیم پوشالی کرسی روی صحنه آورده شد و رهبران خونخوار و پلید جنگسالار که سالها افغانستان و مردمش را زجر داده بودند، یکبار دیگر نکستی و دریشی پوشانیده شده با مارک جدید وارد میدان شدند. یازده سال می شود که وطن ما در چنبره ابرقدرت خطرناک امریکا و بیش از چهل کشور متحدش گیر مانده؛ استقلال وطن ما پامال و افغانستان دلبند ما به مرکز رقابت های جاسوسی کشور های مختلف مبدل گردیده است. سران خونریز «هشت ثوری» که تا دیروز بخاطر «جهاد» در برابر «کفار» کف بر دهان می آوردند، امروز طوق بندگی امریکا و ناتوی «کافر» را به گردن انداخته، مصروف زانودوزی و دین فروشی هستند و یک تعداد روشنفکران خاین و پلید در بدل دالر برایشان چاکری می کنند. قتل عام های همه روزه هموطنان ما چه از جانب اشغالگران و چه از جانب انتحاری های دستپرورده آنان مردم را در سوگ نشاند؛ حاکمیت همه گیر مافیا در تمام شئون زندگی کشور؛ فساد بی نظیر در تاریخ جهان، اقتصاد متکی بر مواد مخدر؛ ادامه ستم و رذالت وحشتناک در برابر زنان و دختران، ۶۵ در صد بیکاری و کسرتجارت بیش از ۹۶ در صد نمونه هایی از تلخکامی ملت اسیر ماست که همه ریشه در روزهای شوم هفت و هشت ثور دارد.

سرکردگان تنظیم های «هشت ثوری» در بندگی و عبودیت مقابل دولت متجاوز امریکا تا آن حد پیش رفته اند که با خروج قوای آنان از افغانستان خود را بی پدر تصور کرده، تلاش دارند امریکا را متقاعد سازند تا در افغانستان بمانند. تا وقتی امریکا در کشور ما حضور داشته باشد، نمی توان از صلح، رفاه، تمامیت ارضی، حقوق بشر و دیگر ارزشهای انسانی حرفی به میان آورد.

اما «حزب همبستگی افغانستان» مصمم است با تکیه بر مردم افغانستان و در اتحاد با سایر نیروهای واقعاً ملی، آزادیخواه و ترقی پسند برای استرداد استقلال کشور تا خروج کامل اشغالگران و خلع قدرت مزدوران شان، تحقق دموکراسی و تامین عدالت مبارزه نماید. ما به این باوریم که تنها با اتحاد و مبارزه علیه عاملان روزهای شوم هشت و هفت ثور و اربابان خارجی شان می توان این لکه های ننگین را از دامان وطن ما سترد.

کوتاه باد دست اشغالگران از افغانستان!
ننگ و نفرین بر فاجعه آفرینان هفت و هشت ثور!

حزب همبستگی افغانستان

۸ ثور ۱۳۹۲ (۲۸ اپریل ۲۰۱۳)

د افغانستان د همبستګې ګوند په لاریون کوونکو د امنیتي ځواکونو وحشیانه یرغل او نیول په کلکه غندو!

د ۱۳۹۲ کال د غویی د میاشتې په ۱۲ مه د افغانستان د همبستګې ګوند د غویی د اتمې او اومې دوه تورو ورځو د غندلو په موخه په کابل ښار کې یو لاریون په لار واچو. ټاکل شوی وه چې دغه لاریون د غویی په اتمه ترسره شي، لیکن دولت په ټاکلې ورځ کې اجازه ور نكړه.

تیر کال هم د ورته لاریون په ترڅ کې زموږ ګوند د غویی د اتمې او اومې په غندلو سره د واکمنه جنایتکارانو په ځان پې اور بل کړو او په غبرګون کې د حکومت د یو لړ سختو فشارونو سره مخامخ شو، د پارلمان او عدلې او قضایې بنسټونو سره لاس او ګریوان او ان تر دې چې د ګوند د رسمیتو له منځه وړلو هڅه وشوه.

لیکن سرب کال امنیتي ځواکونو د ارګ ناستو په لمسون غوښتل چې د دغه تاریخي لاریون مخه په زور او پولیسۍ ډب کړي او په هره پلمه او شیطاني بې هڅه وکړه چې ویرې رامنځته کړي او د لاریون مخه ونیسي. د ملي امنیت کارکونکو اته تنه لاریون کوونکي د لاریون کوونکو د ویاند په ګډون په غیرقانوني توګه په وهلو ډبلو له ځان سره بوتل؛ چې درې کسه یې لاتر اوسه په بند کې دي او د وضعیت څخه یې هیڅ مالومات نشته. د آزاد شویو کسانو په وینا د ګوند د ویاند روغتیایی حالت د اندېښنې وړ ؤ؛ پر وجود یې د رېږونې جوړ تپونه او قطره قطره وینه ښکاره کیده.

په دی وروستیو ورځو کې موږ د جنگسالارانو د چوکړه ګانو لخوا ډیری ګواښونکي او لوچکانه تلیفوني اړیکې تر لاسه کړې چې یوازینی هڅه یې د لاریون مخ نیوې ؤ. کله چې د پنجشنبې په سهار د ګوند غړي او پلویان د سینمای پامیر په سیمه کې راټول شول، په دی پوه شول چې سیمه د پولیسو او ملي امنیت تر زرو ډیرو ځواکونو محاصره کړې، په میوند واټ کې په تللو را تللو بندیز او د دغه سیمې ټولې هټۍ تړلې شوی وې. د پولیسو او امنیت لوړ پوړو چارواکو د لاریون کوونکو څخه مخکې ځان سیمې ته رارسولی ؤ، په ترڅ چلند یې ګوند غړو ته وویل له «پورته ځای» څخه امر شوی چې په هیڅ صورت دغه لاریون ته اجازه ور نکړل شي. لیکن کله چې هغوي خپل پر وړاندې د مظاهره کوونکو هغه ډله ولیده چې د هری شیبې په تیریدو سره یې شمیر لا زیاتیدو او د وروسته تګ تګل یې نه درلود، نو اعلان یې وکړو چې لاریون ته به د غالمغال او د « جهادي مشرانو او چارواکو» د پلاکارتونو لیردولو پرته اجازه ورکړي. لیکن کله چې د پولیسو په دغه غیري قانوني کړنه د اعتراض کوونکو څپه راپورته شوه نو د یو ساعت جنجال او د پولیسو او امنیت د خپلو مرکزونو سره پرله پسې اړیکو وروسته، بالاخره د کابل امنیې قومندان خپله د ګوند یو تن مسؤل سره تلیفوني خبرې وکړې او په ګواښ یې وویل «تاسې ته په هغه صورت د لاریون اجازه درکوو چې د جهادي مشرانو انځورونو ته سپکاوی ونه کړی، هغه ونه سوزوی او د خپو څخه یې لاندې نه کړی او که چیرې داسې وکړی نو بیا له ځانه ګله وکړي.»

دا په دی مانا چې ګواکې د افغانستان د همبستګې ګوند د یو سوله ایز او قانوني لاریون لپاره نه بلکه د ځانمرګو خطرناکې ډلې سره سیمې ته راغلې وي چې پر وړاندې یې له مخکې تیاری، یو لوی لښکر په جنګي وسیلو، اوبښکې بهونکې ګاز او په اوبه شیندونکې موټر سمبال ځواک یې مقابلی ته راغوښتل شوی ؤ. په سلګونو پولیسو او د ملي امنیت کسانو معترضین محاصره کړه او د لاریون

د محدودولو لپاره يې څو انساني کمربندونه جوړ کړه. دی لپاره چې زموږ شعارونه خلکو ته ونه رسېږي، تر څو سوه مترو پورې يې دغه سيمه او د ميوند واټ سره يو ځای شوي ټولې لارې کوڅې د وسايطو او خلکو پر مخ وتړلې او د پوليسو او د ملي امنيت شخصي کالو لرونکو پرته بل هېڅ چاته د تګ او راتګ اجازه نه ورکول کيده. آن تر دې چې د ګوند ډيرو پلويانو ته په لاريون کې د ګډون اجازه ورنکړل شوه سره له دې بيا هم د يونيم زړه څخه زياتو کسانو په دې لاريون کې ګډون وکړو او د جنگسالارانو، طالبانو او د هغوي د بهرنيو بادارانو او نيواکګرو پر ضد يې ترڅه شعارونه ورکړل.

د ملي امنيت جاسوسانو، د لاريون ټول ګډونوال په ډيره بشرۍ څوڅو واری تالاشی کړل او د ګوند چاپی اعلامی ځینی واخستلې څیری څیری کړی او په ځمکه يې وغورځولی. ټول هغه

پلاکارتونه او شعارونه چې د دولت لوړ پوړو چارواکو جنگسالارانو او جنايتکارانو شخصيت په کې انځور شوي ؤ ضبط او پوليسو له ځان سره يوړل. په دې يې هم بسنه ونه کړه او لاريون تنظيمونکي يې يو په يو وڅارل په هماغه پرمېنيو شيبو کې هڅه وکړه چې څو تنه په راکښلو راکښلو موټر ته پورته کړي او له ځان سره يې بوځي، ليکن کله چې د ګوند د غړو مقاومت او غبرګون سره مخامخ شول نو بيا يې هغه خوشی کړل، مګر تر وروستيو شيبو پورې د ملي امنيت د جاسوسانو لخوا څارل کيده.

مګر دغه پوليسي او ډيموکراتيک ضد کړنې د دې لامل شوی چې لاريون کونکي نور هم په ولوله او جذبه خپل اعتراض ته ادامه ورکړي سره له دې چې هغوي ته له مخکې ټاکل شوی ځايه (سپاهي ګمنام څلور لاري) پورې د تګ اجازه ورنکړل شوه خو بيا هم لاريون په سوله ايز توګه پای ته ورسيدو. د لاريون په وروستيو شيبو کې د افغانستان د همبستګي ګوند يو تن مشر تابه غړي په خپلو احساساتي ويناؤ کې د غوی اتمه او اومه دوه توري ورځې، لاسپوڅې دولت، امريکايي نيواکګر او ناتو په سختو ټکو وغندل. کله چې د هغه ويناوې پای ته ورسيدی او د خبريالانو

د ډلې څخه جدا شو، د ملي امنیت څو تنو کارکونکې په هغه د لیوانو پشان یرغل وکړو او هڅه یې وکړه چې هغه له ځان سره بوځي، لیکن کله چې د گوند نورو غړو هغې مرستې ته راودنګل، نو امنیت والو هغه خوشی کړ او د اختطافچیانو په څیر وتبیتدل او د ښکاری سپیو په څیر یې بل ښکار ته کمین ونيو.

د لاریون د پای ته رسیدو وروسته، گډوښکونو د ملي امنیت کسانو لخواه د ځورونې او کړاونې سره مخامخ شول، د لاریون ویاند چې د مخه یې د څارنې لاندې نیولی و په وحشیانه توګه د حضوری چمن په سیمه کې ښکار کړ. کله چې د گوند نورو غړو هغې د تبستونې مخ نیوی وکړو نو د ملي امنیت بد معاشانو د هغوي د خپرونې لپاره پر هغوي ډزی وکړی او نوموړی په سپین رنگه شخصي موټر کې له ځانه سره بوتلو.

هغوي په ټولیز ډول اته تنه لاریون کوونکې ونيول او وی رېږول د غړو او پلویانو په هڅو د پنجشنبې تر شپې پورې پنځه تنه یې را خوشی شول؛ پاتې درې کسه یې لاتر اوسه په بند کې دي خو کره ځای او د حالت څرنگوالی یې لا هم په ډاګه شوی نه دی.

په هغه هیواد کې چې د دولت بنسټیز اورګانونه او لوړی څوکی د فاسدو جنایتکارانو، جګړه مارانو او د پردیو ګډاګیانو په لاس کې وي او ځاینان په ډاډه چاپیریال کې اوسي، د ډموکراسۍ پلوه غورځنګ په دغه شان قانونی او سوله ایز لاریون بیشمره برید په ډیره ښه توګه د لاسپوڅي دولت ولس غولونکې شعارونو «ډموکراسي»، «بشري حقوقونه»، «د بیان آزادی» او ... څخه پرده پورته کوي. دا روښانه ده چې په مفاييې دولت کې دغه ارزښتونه یوازی تر هغه بریده پوری د زغملو او درناوي وړ دي تر څو چې د ملت ټګماران او قاتلان تر پوښتنې او غندنې لاندې را نشي، لیکن که چیرې ولسی وګړو خپله میړانه په کار واچوله او د ۹۹ سلنه خلکو ایسار شوی غړ او کینه یی راپورته کړه نو ګټ مټ د امنیتي اورګانونو د فاشیزم سره چې د جنایتکارانو او د بشري حقونو ناقضینو په وسیله څرخي لاس او ګریوان کیري.

په داسې حال کې چې موږ د دولت دغه «خادي» یرغل پر یو قانونی خوځښت په کلکه غندو او وایو چې د گوند غړی او پلویان د دغه شان ځورونې څخه هیڅ ډار نه لری او برعکس موږ ته ځواک او هوډ رابخښی چې موږ خپله حق غوښتونکې هلې ځلې لا سختی، ټینګی او په پراخه ډول ګړندی کړو. زمونږ پر گوند د جنایتکاره او لاسپوڅي دولت پرله پسې یرغل دا په ډاګه کوي چې زمونږ مبارزې په ملي ځاینانو او د ولس په دښمنانو کوټلی اغیزه کړی. بل خواه د گوند د شعارونو او

لاریونون څخه د مظلومو او بیوزلو خلکو پراخه ملاتړ زموږ ارادی نوری هم را پیاوړی کړي تر څو غوی د اتمی او اومی دښمنانو، طالبانو، امریکایی، پاکستانی او ایرانی ګوډاګیانو ته غاښ ماتونکې ځواب ورکړو. د ډیرو هیوادونو مبارزاتی تاریخ دا په ډاګه کوي چې آزادي غوښتونکي او مترقي ځواکونو باندې د دولتونو فشار تل برعکس پایله درلوده او تل د دغو غورځنگونو د غوړیدو او لوړیدو سبب شوي. انسان وژونکې واکمن نور باید په دی پوه شي چې د افغانستان د همبستګې ګوند ډارونکې او جوړجاړیواله نه دی چې د دوي په غپلو ډګر پریږدي. کله چې ګوند په آگاهانه توګه د وطن پلورو قاتلانو سره خپله مبارزه غوره کړی نور نو هیڅ امکان نشته چې د دغو بیناموسه ځاینانو د غپلو او غاښ بریښونې څخه سترګه پټه کړي. د ټولو ډموکراسی غوښتونکو، عدالت پلوه او د بنسټپالنې ضد ځواکونو څخه غواړو چې د افغانستان د همبستګې ګوند پر وړاندې د کرزی رټل شوی دولت د تاوتریخوالی او فاشیزم پر وړاندې خپل د اعتراض غیر راپورته کړي داسی نه چې د وخت په تیریدو سره (پر ما څه) دغه فرهنگ پراختیا پیدا کړی او د «آګسا»، «کام» او «خاد» د استبداد او ویری نوی پړاو لیدونکې شو. نور باید اجازه ور نه کړو چې د دولت امنیتي ځواکونه د واکمنو جګړه مارانو په لاس کې د آزادی، ډموکراسی او د مظلومو خلکو ملاتړ کوونکو پر وژنه او ځورونه بوخت پاتې شي.

که پټه خوله پاتې شو، په یقین چی سبا ستا وار دی.

اگر به اینترنت دسترسی دارید، مقالات ما را در سایت ذیل بخوانید:

www.hambastagi.org

و یا در صفحه فیسبوک ما:

Facebook.com/Afghanistan.Solidarity.Party

ترجمه از منابع بیرونی

افغانستان: اعتراض مسالمت آمیز سرکوب شد

منبع: دیده بان حقوق بشر، ۷ می ۲۰۱۳ | مترجم: احمر

فشار بر حزب همبستگی به نظر می‌رسد به هدف
خفه کردن انتقادات مردم از دولت است

کابل - امروز «دیده بان حقوق بشر» بیان داشت که حکمرانان افغان باید درمورد دستگیری و شکنجه احتمالی شرکت کنندگان تظاهرات صلح آمیز توسط نیروهای امنیتی در کابل، تحقیق کنند. تصور می‌شود این بدرفتاری‌ها به قصد خاموش ساختن مخالفت مردم علیه دولت است.

در ۲ می ۲۰۱۳، صدها تن در تظاهراتی در سینما پامیر شهر کابل شرکت نمودند که توسط «حزب همبستگی افغانستان» به هدف اعتراض علیه ناکامی دولت در محاکمه جنگسالاران شید به شمول آنانی که هنوز در پست‌های دولتی هستند، ترتیب داده شده

بود. نیروهای امنیتی دولتی اجازه ادامه تظاهرات را نداده و ۹ تن را دستگیر نمودند. شش تن از اینان به «دیده بان حقوق بشر» شرح دادند که در جریان سه روز بازداشت مورد بدرفتاری قرار گرفته اند و از جمله در هنگام بازجویی پیرامون ترتیب-دهندگان تظاهرات، آنان شدیداً با مشت، لگد و قنداق تفنگ لت و کوب شده اند.

براد ادامز، رئیس بخش آسیایی سازمان «دیده بان حقوق بشر»، می گوید:

«طوری به نظر می رسد که دستگیری و لت و کوب بی رحمانه معترضان صلح آمیز به هدف فرستادن پیامی برای تمام افغان ها باشد که در محضر عام از دولت انتقاد نکنند.»

و در ضمن علاوه می نماید:

«رئیس جمهور کزی باید حکم تحقیق فوری درمورد اعمال نیروهای امنیتی را بدهد و مسئولان چنین بدرفتاری ها به شکل مناسب مجازات شوند.»

شش فردی که «دیده بان حقوق بشر» با آنان مصاحبه نمود، می گویند که بیشترین بدرفتاری ها در هنگام انتقال پس از گرفتاری و در جریان بازداشت در حالی که دستان شان در دیوار زولانه شده بود، صورت گرفته است. «دیده بان حقوق بشر» زخم هایی مانند کبودشدگی و پندیدگی را در بدن بازداشت شدگان مشاهده نمود که با اظهارات آنان مطابقت داشت. دو تن شدیداً زخمی شده اند که یکی از آنان در اثر ضربه قنداق تفنگ به زانو اش ضرورت به جراحی خواهد داشت. چند تن از بازداشت شدگان درمورد ضبط اموال شخصی شان نیز گزارش دادند. تمام شان بدون محکومیت به جرمی آزاد گردیدند.

«دیده بان حقوق بشر» از وزارت داخله در مورد اعمال نیروهای امنیتی درخواست معلومات نمود ولی جوابی دریافت نکرد.

وزارت امور داخله اجازه برگزاری تظاهرات در ۲ می را به «حزب همبستگی افغانستان» داده است ولی امکان دارد که ترتیبات بیش از حد امنیتی را بر آنان تحمیل نموده باشد. نیروهای امنیتی مردم و دکانداران محل را تشویق کردند تا ساحه را ترک کنند و جلو ورود صدها معترض را گرفتند. یک خبرنگار زن به «دیده بان حقوق بشر» گفت که نیروهای امنیتی به او اجازه جمعآوری گزارش از تظاهرات و مصاحبه را ندادند.

«دیده بان حقوق بشر» اظهار می دارد که «حزب همبستگی افغانستان»، حزب سیاسی رسمی راجستر شده از ۲۰۰۴ بدینسو، در گذشته نیز با آزار و اذیت دولت مواجه بوده است. حزب مذکور نماینده ای در انتخابات ارایه نموده ولی روی مسایل بحث برانگیز نظر رک و صریح داشته است که مشمول سازماندهی اعتراضات علیه حضور امریکا و ناتو در افغانستان، اعدام افغان ها در ایران و تلفات افراد ملکی در اثر حملات نیروهای بین المللی می شود.

تظاهرات ۲ می در تقبیح اعمال قومندانان سابق بود، آنانی را که حزب همبستگی متهم به ارتکاب قساوت های گذشته می کند اغلب شان فعلاً پست های دولتی را در اختیار دارند. این تظاهرات در حوالی بیستمین سالروز ۸ ثور برگزار شد که رخصتی عمومی است و از

پیروزی جنگجویان مجاهد بر دولت کمونیست در ۲۸ اپریل ۱۹۹۲ جشن گرفته می شود. همچنان این تظاهرات نزدیک با روز دیگر مهم تاریخ افغانستان یعنی ۲۷ اپریل ۱۹۷۸ است که در آن روز دولت کمونیست قدرت را گرفت.

حزب همبستگی این دو روز را «فجایع» می نامد که برپادی و نقض حقوق بشر توسط کمونیست ها پس از قدرت گیری در ۱۹۷۸ و احزاب مجاهدین پس از سقوط دولت کمونیستی در ۱۹۹۲، را به دنبال داشت. معترضان پلاکارت هایی را حمل می کردند که تصاویر کسانی که آنان را به نقض حقوق بشر متهم می کردند با چلیپای سرخ به روی شان کشیده شده بود. در اعلامیه این حزب بعضی مقامات بلندرتبه در قدرت با نام ذکر شده اند. پس از تظاهرات حزب همبستگی در ۲۰۱۲ که عین پیام را داشت، مجلس سنی افغانستان (مشرانو جرگه) به وزارت امور پارلمانی نوشت تا فعالیت های این حزب به حالت تعلیق درآید و توسط نهادهای قضایی و عدلی تحت بازجویی قرار گیرد. مطابق قانون افغانستان، وزارت عدلیه صلاحیت تعلیق احزاب سیاسی را دارد و نه مشرانو جرگه. اگر چه در این قضیه وزارت عدلیه مکتوب مشرانو جرگه را به حزب همبستگی ارسال نموده است که به نظر می رسد پیشنهاد مشرانو جرگه را تصدیق کرده است. پس از آنکه «دیده بان حقوق بشر» طی اعلامیه ای نگرانی اش را اظهار نمود، سخنگوی رییس جمهور کرزی واضح ساخت که این حزب به تعلیق درنیامده است.

«دیده بان حقوق بشر» تهدیدات بر علیه آزادی بیان در افغانستان را مستند نموده است که شامل محدودیت های بیشتر بر آزادی مطبوعات و درج قضایای جنایی بر ضد خبرنگاران می شود.

ادامز می گوید:

«واکنش ظالمانه دولت علیه تظاهرات ۲ می، یکی از نشانه های خطر در حال افزایش سرکوب دولتی در آستانه انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۱۴ است.» «باید این مسایل هرچه زودتر مورد رسیدگی قرار گیرند.»

از صفحات تاریخ ما

دهشت هشت ثور از زبان دوتن از قربانیان

هشت ثور پیام آور
دور جدید بدبختی، کشتار،
تجاوز، ویرانی، شکنجه و
سیه‌روزی وطن و مردم ما
بود. تجاوز لشکر سی. آی.
ای. آی. آس. آی. و واواک
به مراتب نسبت به تجاوز
روسها و نوکرانش وطن ما را
ضربه زده، زخم‌های عمیقی
در دل هموطنان ما کاشت که
تا امروز از آن خون می‌چکد.
نماینده حزب همبستگی

افغانستان هفته گذشته با دو تن از قربانیان دهشت هشت ثور گفتگویی انجام داده است که
قسمت‌هایی از داستان دردناک این هموطنان مظلوم ما را که تا امروز تحت شرایط رقت‌باری
زندگی دارند در ذیل می‌خوانید:

عزت‌الله ولد میر اسماعیل باشنده شهر کهنه کابل یکتن از قربانیان جنگ‌های تنظیمی
است که در نتیجه یک دست و پای خود را از دست داده است. او جریان درگیری‌اش را
چنین بیان کرد:

«سابق من در سرای احمد شاه دکان داشتم و مستری موترهای لین که از پکتیا
چوب می‌آوردند بودم. یک وقتی شد که سرو صدا شد که هله آمدند. مردم در گریز،

گریز شدند ما در دکان خود نشسته بودیم. پرسیان کردم که کی آمد؟ گفتند: مجاهدین آمدند. همه مردم دکان های خود را قفل و به خانه رفتند. یکی دو روز از ترس کسی دکان های خود را باز نکرد، من ۱۰ شاگرد داشتم، هیچ کس به دکان نرفت. این در سال ۱۳۷۲ بود. مجاهدین پنجشیری در قسمت درمسال موضع گرفتند، سه گروه (گلبدین، دوستم و حزب وحدت) یکجا شدند و قسمت بالاحصار کابل را گرفتند و مردم دیگر در بین ماندند. روزی به دکان رفتم که دیدم همه وسایل دکانم را چور کرده بودند و من هم بیکار ماندم.»

«یک روز صبح در بام نشسته و چای می نوشیدیم، که جنگ شروع شد و یک راکت در خانه ما اصابت کرد. خاکباد شد، من به خود نفهمیدم. پس از چند

دقیقه متوجه شدم که خانمم زخمی شده، او را بیرون کشیدم و خواهرزاده هایم هم در خانه ما مهمان بودند. دو پای یکی قطع شده بود و در پیشانی دیگرش چره خورده بود، اینان را بیرون بردم که راکت دیگری اصابت نکند. در زیر سنگ ها یک دخترم بنام جمیله که ۱۴ سال عمر داشت

عزت الله که در جنگهای کابل یک دست و یک پای خود را از دست داد.

در شقیقه اش چره خورده بود. او را گرفتم و به حویلی بردم و از خانم خود پنهان کردم، گفتم که زاریش نکنه، سرش یک روحایی انداختم. دیگران را در زیرخانه بردم. یکبار خانمم گفت که جمیله چه شد؟ گفتم که پیش من است. وقتی فهمید که کشته شده گریه و ناله کرد، بیهوش شد و به زمین خورد. من نیز در ناحیه سر، شانه، پای و کمرم چره خورده بودم که بعداً یک دست و پایم فلج و قطع کردند و حال یک پای من پلاستیکی است. موتری از ده افغانان کرایه گرفتم و همه ما رفتیم خانه مادرم در شمالی و اجساد را در همان جا دفن کردیم.»

«در شمالی خانه کرایه یافتیم که در آن زندگی می کردیم. زمستان سرد بود که در آنجا هم جنگ شروع شد. ما در خانه چیزی نداشتیم که هموار کنیم، من گفتم که میرم کابل و بعضی چیز ها را بیاورم، زمانی که در کابل به خانه خود رسیدم دیدم که همه اموال خانه را دوستم ها چور کرده بودند و دروازه ها را شکستاده بودند. در برگشت یک قومندان جانی دوستم بنام خوشحال مرا گرفت. ابتدا لت و کوب کرد و مرا با خود به پوسته شان برد. به من امر کرد تا آب بیاورم. من از مسجد آب می آوردم، یک روز سطل ها را گرفتم که از مسجد آب بیاورم یکی دوبار آوردم بار دیگر که رفتم

دیدم که مسجد هم راکت خورده، من هم موقع را غنیمت شمرده فرار کردم و دوباره دست خالی به شمالی برگشتم.»

«در شمالی یک کراچی گرفتم و آب کشمش میفروختم و بعضی وقتها از شمالی انگور می گرفتم و بالای دکان های پلچرخی میفروختم و پس آرد می گرفتم و به همین منوال تا دو سال از دست جنگ در شمالی ماندیم.»

خوری گل بنت میر احمد یکی دیگر از قربانیان هشت ثور است که با غم و اندوه داستان کشته شدن شوهر و سیهروزی اش را چنین شرح می دهد:

«ما در شهر کهنه کابل زندگی می کردیم، یک شبانه روز جنگ شدید بود و همه اولادهایم گرسنه بودند. من به شوهرم که نامش بسم الله ولد عین محمد

خوری گل در جنگهای کابل شوهرش را از دست داد.

بود گفتم که در خانه نان نیست، شوهرم پشت نان برآمد. در بیرون دوستمی ها (گلم جم) هر کس را می دیدند سرش فیر می کردند. ما در خانه منتظر نان بودیم که بسم الله دیر کرد، به مامای خود گفتم که بسم الله پشت نان رفته و تا به حال برنگشته اگر تو تا نانواپی بروی و ببینی که چه شده. مامایم که رفت دید که یک آدم در روی سرک

دراز افتاده، به عجله آمد و گفت که شوهرت کشته شده. وضعیت زیاد خراب بود و از هر طرف مرمی میآمد، دلم طاقت نکرد من هم رفتم که ببینم. وقتی که نزدیکش رسیدم دیدم که شوهرم کشته شده. پس از چند دقیقه که کمی آرامی شد جسدش را به خانه آوردند.»

«چندی بعد یک راکت به خانه ما اصابت کرد و همه چیز ما با خاک یکسان شد و ما مجبور شدیم به لغمان کوچ کنیم.»

«تنها ما قربانی این جنگ نبودیم، ما خو حداقل زنده هستیم، هزاران فامیل دیگری را به چشمان خود دیدیم که تکه و پارچه شدند و به صدها فامیل دیگر هم در چهار طرف ما هستند که وضعیت شان به مراتب از ما بدتر است.»

این خانم که وحشت تفنگ داران باندهای اخوانی به سان کابوس در ذهنش حک شده

«کسانی که این روز را سر ما آوردند امروز هم در قدرت هستند، خانه های ما را ویران کردند ولی خود شان در لوکس ترین بلند منزل زندگی می‌کنند، بچه های ما را کشتند ولی اولادهای خودشان در خارج تحصیل می‌کنند، وظایف ما را از ما گرفتند ولی خود شان امروز هم وزیر، وکیل، رئیس و یا قومندان هستند.»

این قربانیان انتظار روزی را می‌کشند تا عاملان این همه بربادی و قتل و کشتار به پای میز محکمه کشانیده شوند تا از تک تک شان حساب خون‌هایی را که ریختانده اند، عصمت زنانی را که دریده‌اند و چور و چپاول و غارتگری که تا امروز ادامه دارد گرفته شود. رهبران تنظیم‌ها ولو هزار بار به خود قانون عفو و بخشش بسازند، قربانیان، این قوانین خاینانه شانرا به مثابه اثبات جرم به رخ شان کشیده آنان را به سزای اعمال شان خواهند رسانید.

نشریات «حزب همبستگی افغانستان» را در کابل و ولایات از آدرس های ذیل بدست آورده می‌توانید:

کندز

جاده ولایت،
قرطاسیه فروشی محمد هارون

ننگرهار

شهر جلال آباد، چوک تلاشی،
مقابل گمرک کهنه
غرفه فروش اخبار و مجلات
جمیل شیرزاد

کابل

نمایندگی انجمن نویسندگان
افغانستان
جوار پارک تیمور شاهی
و

کتاب فروشی غلام نبی اشقری،
مکروریان سوم - مقابل بلاک ۱۱۲

بلخ

شهر مزار شریف، چهارراهی
بی‌هقی، پوسته خانه شهری
کتاب فروشی عبدالغفور عرفانی
و

چهارراهی بی‌هقی،
مقابل نشنل بانک پاکستان،
کتاب فروشی فیروز

حزب در مطبوعات

مظاهره کننده گان رویداد های ۷ و ۸ ثور را تقیح کردند

منبع: رادیو آزادی، ۱۲ ثور ۱۳۹۲

این مظاهره کننده ها که تعداد شان به صدها تن می رسید با حمل تصاویر شخصیت های جهادی در کشور، آنها را در قتل افراد ملکی در سه دهه گذشته متهم می کردند. مظاهره کننده ها بر علیه معاونین رییس جمهور کرزی، مداخلات پاکستان و ایران در امور افغانستان و رهبران جهادی که به گفته آنان در ویرانی کابل دست دارند، شعار می دادند.

داود رزمک رهبر حزب همبستگی افغانستان که پیشبرد این مظاهره را بر عهده داشت در صحبت با رادیو آزادی با ننگین دانستن ۷ و ۸ ثور در کشور گفت که آنها قبلاً در مورد راه اندازی این تظاهرات به نیروهای امنیتی اطلاع داده بودند. اما به گفته وی نیروهای امنیتی افغان به هنگام آغاز مظاهره مانع حمل تصاویر شخصیت های جهادی گردیدند. آنها از جامعه جهانی خواستند تا هر چه عاجل با مردم افغانستان کمک کرده و افرادی

را که در جنگ های داخلی چند دهه گذشته دست دارند به محاکمه بکشانند.^(۱) مظاهره کننده ها خواهان برکناری افرادی که به گفته آنان مجرم اند از کرسی های بلند حکومت نیز گردیدند. وی در ادامه گفت:

«پولیس حالا، چون کسانی هستند که نمی خواهند و مانع مظاهره می شوند به ما می گویند که شما مظاهره بکنید ولی عکس های این رهبران خابین را با خود حمل نکنند و چلیپای که بر روی آنها کشیده شده به آنها توهین می شود، اما وقتی که این ها هفتاد هزار کابلی را می کشتند، آن توهین نبود؟»

در عین حال داود امین معاون قوماندانی امینه کابل در محل مظاهره به رادیو آزادی گفت که به مظاهره کنندگان اجازه داده اند تا تصاویر را حمل کنند، اما از آنها تعهد گرفته اند که عکس ها را پاره و نسوزانند. این مظاهره کننده ها می گویند که سی و پنج سال پیش حاکمان خلقی و پرچمی وقت با اجرای کودتای خونین هفت ثور، آشوب را در افغانستان جاری ساختند.

این مظاهره کننده ها قیام ۸ ثور را نیز وسیله چپاول و غارت افغانستان از سوی مجاهدین وقت می دانند. در آن زمان، مجاهدین حکومت داکتر نجیب رئیس جمهور آن وقت را سقوط و قدرت را بدست گرفتند. شماری از هواخواهان زن حزب همبستگی افغانستان، در صحبت با رادیو آزادی چنین گفتند.

«اینجا آمیدیم که این دو روز سیاه افغانستان که ۷ و ۸ ثور است را محکوم کنیم، بخاطریکه همان جنایت کاران ۷ و ۸ ثور که دعوای جنگ بر ضد روس ها را می کنند، حالا در پارلمان ها و وزارت ها نشسته اند و لذت از دالر امریکا می برند.»

«تنظیم های که حدود ۳۰ سال در افغانستان خون و خیانت کردند، ۶۵ هزار نفر را بخاطر رسیدن به قدرت به قتل رسانیده اند، ما آمده ایم که عاملین همین ۷ و ۸ ثور باید محاکمه شوند. آنها عبارت اند از سیاف، گلبدین، ربانی و دیگران شان.»

اما شماری از شخصیت های جهادی پیشین در کشور، ۸ ثور را روز آزادی و استقلال افغانستان می دانند. سال گذشته نیز همچو یک تظاهراتی در شهر کابل از سوی همین

بقیه در صفحه ۲۰

(۱) در گزارش بالا جمله «آنها از جامعه جهانی خواستند تا هر چه عاجل با مردم افغانستان کمک کرده و افرادی را که در جنگ های داخلی چند دهه گذشته دست دارند به محاکمه بکشانند.» ساخته «رادیو آزادی» می باشد و چنین تقاضایی با خواستهای حزب همبستگی افغانستان مغایرت داشته در اعلامیه و یا اظهارات سخنگویان حزب نیز بیان نگردیده است. برعکس ما برین باوریم که امریکا و متحدانش (یا به گفته رادیو آزادی «جامعه جهانی») خود حامیان و تمویل کنندگان آدمکشان افغان اند و توسل به آنان جهت محاکمه جنایتکاران جنگی را مسخره می دانیم. ما همیشه گفته ایم که تنها مردم ما با اتحاد و مبارزه شان می توانند خابینان و جانیان را به میز محاکمه بکشانند و بس.

ګوند په رسنیو کې

د جنګي جنايتکارانو پر وړاندې غږ اوچتوونکي قهرمانان دي

سرچينه: خدمتګار، ۱۳۹۲ کال د غويي ۱۹ مه

د مې مياشتې په دويمه نېټه په کابل کې د افغانستان د همبستګۍ ګوند د غړو او پلويانو له خوا په تر سره شوي لاريون کې د جنګي جنايتکارانو د محاکمې غوښتنه وشوه، خو دغه لاريون کوونکي د امنيتي ځواکونو له خوا وهل شوي او شکنجه شوي دي.

د حقوقي چارو شنونکي وايي چې په ديموکراتيکو ټولنو کې د جنګي جنايتکارانو پر وړاندې غږ اوچتوونکي کسان مجرمان نه، بلکې د هېواد قهرمانان دي. د حقوقي چارو کارپوه عبدالستار سعادت خدمتګار ورځپاڼې ته وويل چې د هېواد هر وګړی قانوناً حق لري چې د جنګي جنايتکارانو پر ضد غږ اوچت کړي: هغه کسان چې د جنګي جنايتکارانو پر وړاندې غږ اوچتوي، نه يوازې مجرمين نه دي، بلکې د هېواد پالنې او عدالت له غوره احساس څخه برخمن دي. ويل کېږي چې دغه لاريون کوونکي د امنيتي چارواکو له خوا له دې امله وهل شوي چې ولې د مارشال فهميم او نورو جهاديانو پر ضد شعارونه ور کوي. ښاغلی سعادت په دې اړه وايي، د کره شواهدو په موجوديت کې هيڅوک هم د لاريون کوونکو د شعارونو پر وړاندې مصئونيت نه لري.

د جمهور رييس لومړی مرستيال په جنګي جرمونو کې د ښکېلتيا له امله د اروپايي اتحاديې غړو هېوادونو ته سفر نه شي کولای. د هغه په خبره، په امنيتي ارګانونو کې ډېری داسې کسان شته چې نظامي

یونیفورم یې پر تن دی، خو د افغانستان د گټو پر ځای هغه چاته ډېر ژمن دي چې دوی یې دغو مقامونو ته رسولي دي:

هغه چا چې لاریون کوونکي وهلي، داسې کسان دي چې د همدغو جنګي جنایتکارانو اجراییه قوه وه او اوس یې یوازې یونیفورم بدل شوی دی.

د بشري حقونو د څار کمېسیون د اسیا څانګه وايي چې افغان حکومت دې د هغو سوله ییزو لاریون کوونکو د نیونې او شکنجې په اړه تحقیقات وکړي چې په کابل کې د افغان امنیتي چارواکو له خوا نیول شوي وو.

دغو لاریون کوونکو د مې میاشتې په دویمه نېټه په کابل کې د یوه سوله ییز لاریون په ترڅ کې پر افغان حکومت نیوکه کوله چې د جنګي جنایتکارانو په محاکمه کولو نه دی توانېدلی.

امنیتي ځواکونو نهه لاریون کوونکي ونیول چې له دې ډلې یې شپږو د بشري حقونو سازمان ته ويلي چې امنیتي ځواکونو سخت وهلي دي.

دغه لاریون کوونکي د افغانستان د همبستګۍ ګوند غړي او پلویان وو. د بشري حقونو د څار سازمان د اسیا څانګې مسوول برید امډز له افغان ولسمشر څخه غوښتنه کړې چې د دغو سوله ییزو لاریون کوونکو نیوونکو او شکنجه کوونکو ته سزا ورکړي:

افغان ولسمشر باید ژر تر ژره په کابل کې د سوله ییزو اعتراض کوونکو د خپلو د تحقیقاتو امر وکړي.

برید امدوز ويلي، د سوله ییزو لاریون کوونکو نیول او د هغوی شکنجه کول له ځانه سره ټولو افغانانو ته دا پیغام لري چې تر دې وروسته په عام محضر کې پر افغان حکومت نیوکه نه شي کولای.

د دغه ګوند غړي محمود پاییز ويلي چې د ګوند غړو یې یوازې د تېرو درې لسیزو جنایتونه غندل:

د ثور د میاشتې د اوومې او اتمې نېټې د عاملانو او د هغه چا چې هېواد یې پرتګ کړ، د محاکمې غوښتنه مو وکړه.

نوموړي زیاته کړې، د لاریون بل هدف یې د هغو جنگسالارانو د بې وسلې کولو غوښتنه وه چې د مګرې په افغان حکومت کې دندې لري.

د هغه په خبره، امنیتي چارواکو یې له پلویانو سره ناسم چلند کړی دی: امنیتي چارواکو مو پلویان له دې امله ډېر ووهل او وټکول چې ولې مو پر مارشال فهیم پسې بد رد ويلي او د هغه پر ضد مو شعارونه ور کړي دي.

بقیه از صفحه ۱۷

مظاهره کنندگان رویداد های ۷...۲

حزب راه اندازی شده بود، اما در آن زمان مظاهره چیان عکس های رهبران جهادی و مقامات بلند رتبه دولتی را به آتش کشیدند.

گفتنی است که تظاهرات روز ۵ شنبه با تدابیر شدید امنیتی برگزار شد. شماری از مردم شکایت دارند که با گذشت ۱۱ سال تا هنوز هم عدالت انتقالی در کشور عملی نشده است. عدالت انتقالی یک روندی است که در کشورهای بعد از جنگ، مخصوصا کشورهایی که درگیر جنگ های داخلی می باشند، برای تامین مصالحه و آشتی پایدار، جلوگیری از تکرار جنایات جنگی در آینده، مستند سازی وقایع و جریانات جنگ های داخلی، و شیوه های رسیدگی به بی عدالتی و مظالم جنگی گذشته، راه اندازی می شود.

کمیسسیون حقوق بشر افغانستان نیز در همین خصوص گزارشی را تهیه کرده است اما بنا بر دلایل مختلفی تاکنون این مستند سازی به نشر نرسیده است. این مردم می گویند که زمام داران کنونی بخاطر دست داشتن در قتل مردم، مانع نشر این گزارش می شوند.

پس از تلاش های مکرر برای گرفتن نظر ریاست جمهور در خصوص تقاضای این مظاهره کنندگان، مسوولان در این اداره حاضر به صحبت نشدند.

حزب در مطبوعات

دیده بان حقوق بشر: اعتراضات صلح آمیز در کابل سرکوب شده

منبع: رادیو آزادی، ۱۸ ثور ۱۳۹۲

رئیس جمهور افغانستان باید فوراً دستور بدهد تا تحقیقات در مورد سرکوب یک اعتراض صلح آمیز در کابل آغاز شود.

برادر آدمز مدیر بخش آسیای سازمان نظارت بر حقوق بشر همچنین از رئیس جمهور خواسته تا همه کسانی که درین حادثه دخیل بوده اند، باید به طور مناسب مجازات شوند.

آدمز در مورد برخورد نیروهای امنیتی افغان با معترضان حزب همبستگی افغانستان صحبت کرده است.

بر اساس گزارش، صدها تن از اعضا و هواداران این حزب در دوازدهم ماه ثور در منطقه سینما پامیرکابل اعتراض کردند.

آنان می گفتند که حکومت نتوانسته جنگ سالاران به شمول اشخاصی که اکنون در سمت های رسمی کار می کنند، را تعقیب قانونی کند.

محمود پاییز یک عضو حزب همبستگی افغانستان است.

پاییز هدف اعتراضات شان را بیشتر توضیح می دهد:

«سه دهه جنایات که را انجام شده محکوم کردیم و همچنین خواهان محاکمهء عاملان هفتم و هشتم ماه ثور شدیم که در حقیقت وطن را بر باد کردند. و خواستیم که اشخاص {عاملان هفتم و هشتم ثور} که امروز در دولت افغانستان قدرت دارند، خلع سلاح شوند»

پاییز همچنین می گوید که نیرو های امنیتی اعضای این حزب را در پایان اعتراضات شان شکنجه و لت و کوب کردند.

«به شکل دزد این ها را ذریعهء موثر های شخصی انتقال دادند و در آن جا شکنجه کردند و حتی گپ های شان همین بوده که چرا شما آقای مارشال فهیم را دشنام دادید و علیه اش شعار دادید و چرا شما مجاهدین را توهین کردید. و بسیار لت شان کرده بودند.»

در گزارش سازمان نظارت بر حقوق بشر هم به لت و کوب معترضان اشاره شده است. در گزارش به نقل بازداشت شدگان آمده که آنان در موقع که انتقال داده می شدند و به دنیال دستگیری یا در زمان بازداشت با سوء رفتار رو به رو شدند. به اساس گزارش، از جمع شش نفری که مصاحبه شدند، دو تن شان به شدت زخمی شده بودند.

چندین بازداشت شدهء دیگر گفتند که دارایی شخصی شان ضبط شده است. در گزارش سازمان نظارت بر حقوق بشر آمده که همه بازداشت شدگان بدون آن که به جرم جنایی متهم شوند، رها شده اند. مدیر بخش آسیای سازمان نظارت بر حقوق بشر افزوده است که دستگیری و شکنجهء بی رحمانهء معترضان مسالمت آمیز ظاهراً این پیام را به همه افغان ها می رساند که در محضر عام از حکومت انتقاد نکنند. اما، یک مقام ریاست جمهوری افغانستان به رادیو آزادی گفت که درین مورد تحقیق می کنند. همین مقام افزود:

«اگر چنین شده باشد، جای تأسف است.»

حزب همبستگی افغانستان از سال ۲۰۰۴ به این طرف فعالیت می کند و به اساس گزارش در گذشته هم با سوء رفتار حکومت افغانستان رو به رو شده است. این حزب در گذشته در مورد مسایل جنجالی اعتراض کرده است از جمله حضور نیرو های امریکایی و ناتو در افغانستان، وارد شدن تلفات به غیر نظامیان توسط نیرو های بین المللی و اعدام افغان ها در ایران.

حزب در مطبوعات

ادعای شکنجه فعالین سیاسی در افغانستان

منبع: رادیو آشنای صدای امریکا، ۱۸ ثور ۱۳۹۲

دیدبان حقوق بشر از حکومت افغانستان خواسته است که در باره گزارشهای دستگیری و شکنجه اعضای یک حزب سیاسی توسط نیروهای امنیتی افغان، تحقیق کند.

روز پنجشنبه دو ماه می، صد ها تن در راهپیمایی که از سوی حزب همبستگی افغانستان راه اندازی شده بود

تصاویر رهبران جهادی را با خود حمل می کردند، اما آنها بجای حمایت رهبران جهادی را جنایتکاران جنگی خطاب می کردند. این راهپیمایی در واکنش به بزرگداشت هشت ثور، سالروز پیروزی مجاهدین، راه اندازی شده بود.

به گفته اعضای ارشد حزب همبستگی افغانستان، موظفین ریاست امنیت ملی و منسوبین پولیس ملی افغان چندین عضو این حزب و مظاهرچی را در جریان مظاهرات بازداشت و شکنجه نمود.

محمود پائیز، عضو رهبری حزب همبستگی به رادیو آشنا گفت "نیروهای امنیتی بدون کدام دلیل، ثبوت و امری افراد و فعالان حزب همبستگی افغانستان را دستگیر می کردند تا فضای وحشت ایجاد شود.

بقیه در صفحه ۱۰۷

سرتاسري یووالي سره د غويي د اتمی او اوومی ناورین رامنځته کوونکي له منځه یوسو!

پنځه دیرشت کاله
وړاندې د روسیې
سوسیال امپریالستانو
د خپلو خلقي او پرچمي
چوپړانو په لاس د غويي
د اوومې کودتا په ترسره
کولو سره یې زموږ
هیواد په ناورینونو کې
ډوب کړ، چې تراوسه
زموږ ښارونه او کلي د
هغې په اوور کې سوځي.

د خلقي او پرچمي هیوادپلورو دا هڅه چې وکولای شي د فاشیستي زندی او
سازمان شوي ترور له لارې خپل شتون ته دوام ورکړي، لیکن د دغې رژیم
رهبرانو د انتظار برعکس، د دوی پروړاندې د خلکو کرکه او پاڅونونه ډیر شول.
د خلقي او پرچمي بالکینانو د شتون د تضمین لپاره د روسی نیواکگرو د شپږم

جدي يرغل، چې په زړه بوري نوونكي توگه د افغانستان د كلو او بانډو بېماريو، د خلكو پرله پسې وژنې، نيونې، د لسگونو زرو بې گناه خلكو اعدام او ربړونې، په زرگونه ماینونو د خېښولو، د خلكو عقيدو او فرهنگ ته سپكاوى او د هيواد د نفوس يو دريمه برخه پاکستان او ايران ته د مهاجر كيدو سره مل و، زموږ د خلكو د مقاومت غورځنگ يې قوي او پراخه كړ.

په همدې مهال كې د امريكا نيواكگر دولت د طلايي موقع په غنيمت سره، چې هغه ته يې لاسرسى موندلې و، له اقيانوس څخه ها خوا د خپل استراتيژيک سيال لپاره د افغانستان د جگړې ويتنامي كولو سياست او دغه راز د افغانستان له خلكو څخه د جگړې د مقاومت نوبت د غلا كولو او د خپلو ناوړو موخو لپاره هغې ته اړخ وركول، د جبهې ترشا يعنى په پاکستان كې د مهاجرينو كمپونه يې د خپلو شيطاني موخو لاندې ونيول.

دغه د محرومو خلكو د وينې سوداگر چې پر خپلو مادي، نظامي، لوژستيكي او پر تبليغاتي امكاناتو ولاړ وو، په دې وتوانيدل چې د روسيې پر وړاندې د مقاومت غورځنگ رهبري له زموږ خلكو څخه غلا او هغه يې د يو شمير خاينو، بنسټپالو، جاهلو او فاسدو پورې وتړله.

د ۱۳۷۱ كال د غويي پر اتمه د نجيب گوداگي رژيم، بې وزلو ليكن د زړه ورو خلكو څوارلس كلنې سربښندونو مات كړ، زموږ ملت د خپلواكۍ، آزادۍ، عدالت او سوکالي تر لاسه كولو پر ځای خاورو سره خاورې شو او ورپسې د روسانو او د دوى د چوپړانو د ماتې تشه د نړيوال امپرياليزم په فرمان او د پاکستان آى. اس. آى، د ايران واواک، د عربستان المباحث العامه او نورو مداخله كوونكو په تفاهم سره د پاكستاني اووه او ايراني اته هيوادپلورو تنظيمونو له لارې د خلقي او پرچمي جنايتكارانو پاتې شونې ته په لاس وركولو سره ډكه شوه. په دې توگه د برياليتوب جشن او د ملت وياړونه چې زبرځواک يې په گونډو كړى و، د يو شمير مذهبي غلامانو لخوا پر ملي وير بدل شو. واقعي مقاومت كوونكو خپل ټوپك ليرې كړ، ليكن د دين او مذهب دكاندارانو د «جهاد» په نوم پر غلا او لوتمارى پيل وكړ.

د جنايت كار تنظيمونو لپاره سپيڅلې او پاكه دنده د كابل بنسار ويجاړول وو، څو خپله نمك حلالي، وفاداري او فرمان منل نندارې ته وړاندې كړي، د كابل د ويجاړيدو او سوځولو او د هيواد د دفاعي، امنيتي، سياسي، اقتصادي او فرهنگي بنسټونو د منځه وړلو امر د پاکستان د آى. اس. آى رييس جنرال اختر عبدالرحمن لخوا صادر او د گلبدين، رباني-مسعود، سياف، فهيم، دوستم، مزارى، محسني او دوى ته ورته د نورو لخوا عملي شو. آن تردې چې رباني د پاکستان د آى. اس.

آی مخکینی رییس دعوت کړ چې کابل ته راشي او د هغه ترڅنگ د چارو اداره په لاس کې ونیسي.

دغو جنایتکارانو د څوکیو، غنیمت او ځواک ترلاسه کولو لپاره یوازې د لوټمار او جهاد له لارې له اویا زرو څخه د ډیرو بې ګناه کابلینو وینه توی کړه؛ ۸۰ سلنه دولتي او غیر دولتي ودانۍ یې ونړولې او ټول دفترونه، دولتي تاسیسات او ملی شتمنۍ یې لوټ کړلې؛ د فرمان له لارې پرچمي او خلقي جنایتکاران یې وبخښل؛ د یرغلیزې جګړې ځاني او مالي تاوان یې روسیې ته وبخښو؛ فرهنګي او تاریخي آثار یې لوټ او یا په بازارونو کې لېلام کړل او یو شمیر یې پاکستانی جرنیلانو ته ډالۍ کړل؛ په ښکاره توګه یې د خلکو په پټ او ناموس تیری وکړ؛ قومي او مذهبي اختلافاتو ته یې په بې سارې توګه لمنه ووهله؛ له جګړې څخه د رامنځته شویو ټپونو د پټۍ پرځای، پر هغې بې مالګه ودوړوله او په ټولیزه توګه د روسانو او د دوی د نوکرانو په پرتله زموږ هیواد یې د ډیرې ویجاړۍ او ناوړه ناوړین پر لور یووړ او په دې توګه هغه نقش چې سي. آی. ای او آی. اس. آی د تنظیمونو لپاره په پام کې نیولو و، یو په یو یې ترسره کړ.

په دې لامل د «افغانستان د همبستګۍ ګوند» د غویي (ثور) اتمه د ژغورنې ورځ نه، بلکې توره ورځ او د افغانستان د تاریخ پیغور ګڼي او هر کال دغه د ویر او تورې ورځې په توګه محکوموي.

د کرکې ډک او جنایتکارو تنظیمونو څخه د بیزاری چاپیریال د امریکا او پاکستان لپاره زمینه چمتو کړه، څو افغانستان کې د طالبانو او د القاعدې د پروژې له لارې د خپلو برنامو بله پاڼه عملي کړي. هغوی د طالبانو تر نوم لاندې د منځنیو پیړیو موجودات هیواد ته رانیستل، د هغوی له لارې یې د تنظیمي ځیړونکو ځناورو خپور حاکمیت چې واقعیت سره تاریخ یې بشپړ شوی و، له منځه یووړ. د دغو پنځو کلونو په لړ کې و چې په زرګونه اخواني تروریستان له مختلفو اسلامي هیوادونو څخه د افغان عربو په نوم افغانستان ته راغلل، څو وکولای شي زموږ هیواد د مذهبي وحشت، ترور او د جنون په مرکز بدل کړي. د امریکا لپاره د دغې جنایتکارې ډلې کارونه او د یولسم سپتمبر پېښه ښه لاسته راوړونه وه، څو له ناټو سره په همغږۍ زموږ هیواد د «تروریزم پروړاندې د مبارزې» په نوم نیواک کړي. زموږ پر هیواد باندې د امریکا نظامي یرغل سره جهالت کسبه طالبان په ظاهري بڼه له ډګر څخه هاخوا شول او پرځای یې د کرزي ګوډاګي رژیم منځته راوړل شو، وینې څښونکي رهبران او ناوړه جګړه ماران چې په کلونو یې افغانستان او خلکو ته درد ورکړی و، یو ځل بیا یې نیکتایي او دریشي ورپه غاړه کړه او له نوې

ټاپې سره میدان ته ننوتل. یولس کاله کیري چې زموږ هیواد د امریکا زبرځواک او د دې د څلویښتو څخه د ډیرو متحدینو په ولکه کې گیر دی؛ زموږ خپلواکي تر پښو لاندې او عملاً افغانستان د بیلابیلو هیوادونو د جاسوسی د سیالیو په مرکز بدل شو. د «غويي اتمې» رهبران چې تر پروانه یې د جهاد لپاره د «کفارو» پروړاندې له خولې څخه لارې شیندلې، نن ورځ له څلویښتو څخه ډیرو «کافر» هیوادونو سره یې په مغازله کې د هغوی د بندګۍ پری پر غاړه کې اچولی، د زرو په څیرمه کولو او د دین په خرڅلاو کې بوخت دي؛ هره ورځ زموږ د هیوادوالو عام وژنه که څه هم د نیواکګرو لخوا او یا د دوی د روزل شویو ځانمرګو لخوا ترسره کیري، زموږ خلک یې په ویر کې کښینولي؛ د هیواد د ژوند په هره برخه کې د هراړخیز مافیا حاکمیت؛ د نړۍ په تاریخ کې بې ساری فساد، پر مخدره توکو ولاړ اقتصاد؛ ۶۵ سلنه بیکاري او په سوداګرۍ کې له ۹۶ سلنې څخه ډیر کمښت، د افغانستان د خلکو ترڅې بیلګې دي چې د ټولو رېښه د غويي له اوومې او اتمې څخه ده.

د «غويي اتمې» تنظیمي رهبران، د امریکا نیواکګر دولت ته په بندګۍ او عبادت کې دومره مخ پروړاندې تللي دي چې له افغانستان څخه د هغوی د ځواکونو له وتلو سره خپل ځان بې پلاره احساسوي، هڅه لري امریکا دې ته اړباسي، چې په افغانستان کې پاتې شي. ترڅو چې امریکا زموږ په هیواد کې شتون ولري، نشو کولای له سولې، سوکالۍ، ځمکنۍ بشپړتیا، بشري حقوقو او نورو انساني ارزښتونو څخه خبرې وکړو.

لیکن د «افغانستان د همبستګۍ ګوند» ژمن دی چې د افغانستان د خلکو پرمټ او نورو ملي، آزادي او پرمختګ غوښتونکو رښتینې ځواکونو سره اوږه په اوږه په هیواد کې د خپلواکۍ د ټینګولو، د نیواکګرو د بشپړ وتلو او د دوی د مزدورانو بې وسلې کولو او دغه راز د دموکراسي او عدالت د پلي کولو لپاره مبارزه وکړي.

نډې وي له افغانستان څخه د نیواکګرو لاسونه!

لعنت دي وي د غويي د اوومې او اتمې پر ناورین رامنځته کوونکو!

د افغانستان د همبستګۍ ګوند

د ۱۳۹۲ کال د غويي ۸ مه (د ۲۰۱۳ کال د اپریل ۲۸ مه)

از صفحات تاریخ ما

هفت ثور، داغ ننگ و آغاز بی پایان کشتار و بربادی

۷ ثور ۱۳۵۷ از روزهای مکدر و ننگین تاریخ ماست که با حاکمیت غلامان مسکو دور بی پایانی از بدبختی و کشتار و ویرانی وطن و مردم ما را به دنبال داشت. اینان «کور، کالی، دودی» و «دموکراسی» را وعده دادند اما جز گلوله و بدبختی چیزی نصیب ملت نشد.

تعدادی از رهبران خلقی و پرچمی بعد از توحش هشت ثور،

ددمنشی طالبان و جنایات جنگی امریکا طی بیست سال گذشته در مصاحبه ها و تبلیغات شان گذشته سراسر خونین و لکه دار شانرا سفید شده وانمود ساخته با بیشمرمی از «دستآورد» های دولت پوشالی و حزب منفور شان سخن می رانند.

در تشریح جنایات و آدمکشی های غداران هفت ثوری نیازی نیست که به جزئیات قتل عام های هرات، کنر، میمنه، کندز و... و زنده به گور کردن ها در پولیگون، از هیللی کویترا پایین انداختن ها، بمباردمان قریه جات کشور، فاشیزم تمام عیار «اگسا»، «کام»، «خاد» و پرداخت. چاکران مسکو از نورمحمد تره کی گرفته تا حفیظ الله امین، ببرک و نجیب هرکدام در زد و بند های درونی، خود اسناد جنایات شانرا بدست داده اند. از جمله زمانی این جلادان لیست ۱۳۰۰۰ هموطن معصوم ما را که در کشتارگاههایشان سربه نیست کرده اند بر در و دروازه وزارت داخله آویختند و از خانواده هایشان خواستند که پشت این عزیزان

شان نگردند.

اینان «کور، کالی، دودی» و «دموکراسی» را وعده دادند اما جز گلوله و بدبختی چیزی نصیب ملت نشد.

روزی که حفیظ الله امین ددمنش این «شاگرد وفادار» نور محمد تره کی بالشت را بر دهن استادش گذاشته برسکوی قدرت تکیه زد، طی نطق تلویزیونی بر جنایات آگسا صحه گذاشته گفت:

«در اینجا بهتر میدانم تذکر دهم که در جهت زدودن همه تاثیرات غم انگیز ناشی از اراده فردی در آگسا نام این اداره را به کارگری استخباراتی موسسه «کام» تبدیل نمایند. کام هیچ عمل غیرعادلانه انجام نخواهد داد هیچکس را بدون موجب به زندان نمی اندازد و به هیچ عمل اختناق آور دست نخواهد زد.»
(«انیس»، ۲۷ سنبله ۱۳۵۸)

غداران خلقی و پرچمی در هر دوره کوشیدند بار خونخواری ها و جو اختناق حاکم شانرا به گردن این و آن انداخته، آنرا «اراده فردی» نام گذارند در حالیکه این تربیت یافتگان «کی.جی.بی.» پیایی نام اداره استخباراتی شانرا تغییر دادند بدون اینکه در ماهیت و بوند و بکش آن کوچکترین تغییری بیاید.

روزی که ببرک کارمل در ششم جدی ۱۳۵۸ سوار بر سرینجه اربابان روسیش به کمک ۱۲۰۰۰۰ لشکر روسی به ارگ تکیه زد، مطبوعات رژیم مزدور خود فراوان اسناد جنایت «انقلاب هفت ثور» شانرا افشا کردند که در ذیل چند نمونه را نقل می کنم که فقط کافیسست در همه جا به جای «امین» خواند «خلقی و پرچمی»:

(«انیس»، ۱۳ دلو ۱۳۵۸)

متن بیانیه تلویزیونی دستگیر پنجشیری عضو بوری سیاسی کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان و عضو شورای انقلابی در مورد افشاء ساختن جنایات امین خونخوار و باند وی:

«...امین این دشمن شرافت و آزادی مردم افغانستان و باند سیاهکارش خلاف ارزشهای اعلامیه حقوق بشر و خطوط اساسی وظایف انقلابی جمهوری دموکراتیک افغانستان از مستبدترین سلاطین و شاهان گام فراتر نهاده صدها و هزاران بیگناه را زنده بگور کرده است.»

«انیس»، ۷ دلو ۱۳۵۸

«چهره ها و عواملی نظیر امین سفاک و باند جنایت کارش در تاریخ کمتر نظیر دارد و ممکن است چند تایی معدودی را در تاریخ جهان یافت که از حیثیت شقاوت و بیرحمی و سفاقت به پای این عنصر ناپاک برسند....»

امین جلاد و باند وی به شیوه های غیرانسانی و ددمنشانه حیثیت، کرامت و شرافت و زندگی مردم رنجیده افغانستان را پامال نمودند و دستهای خود را به خون ده ها هزار جوان، پیر، کودک، زن و مرد این کشور غرقه ساختند.

امین و باند وی زیر نام انسانی ترین شعارها چون مصوونیت و قانونیت و ترقی اجتماعی و سوسیالیزم، دست به ردیالانه ترین و بیشرمانه ترین اعمال نابخشودنی زدند که تا دنیا است نام وی و باند سفاکش با لعنت و نفرین مردم ما همراه خواهد بود.

....

صرفا به خاطر بقا و دوام سلطه جبارانه و فرعون منبشانه اش و بخاطر ارضای خاطر باداران دون صفتش از هیچ گونه سفاکی و بی شرافتی در حق مردمان رنجکشیده میهن مان دریغ نورزید و صدها و هزاران جوان این کشور را به پیگردی و جاسوسی علیه بهترین و پاک ترین فرزندان وطن مان باجبار میگماشت تا بزعم خودش چند صباحی بیشتر به خون خواری و سفاکی خویش ادامه دهد.

امین و باند وی می خواستند از راه قلع و قمع وطن پرستان، ایجاد ترور و وحشت و کشتارهای دسته جمعی هزاران هزار فرد بیگناه به قدرت نافرجام خویش ادامه دهند....»

«انیس»، ۶ دلو ۱۳۵۸

شماره هفتم، ثور ۱۳۹۲ - می ۲۰۱۳

امین این شید تاریخ و نو کر امپریا لیرم

جهانخوار قصد تباهی میهن و نابودی هم میهنان مارا داشت

انیس
۶ دلو سال ۱۳۵۸

«امین شید بنام آزادی بر ضد آزادی، بنام انسان دوستی بر ضد انسان، بنام وطن و ملت، بر ضد وطن و مردم دست اندرکار بود و درین توطئه و دسیسه ضد ملی، ضد مردمی و ضد انقلابی، امپریالیزم جهان خوار او را بیدریغ یاری میکرد.

امین جلاد از نگاه زمانی در خلال یک مدت خیلی کوتاه زخمهای التیام ناپذیر بر پیکر کشور ما وارد آورد، این قصاب آدمکش چون کرگس لاشخوار چنان بال های خوف و ترس برپادی و تباهی خود را بر فراز آسمان میهن ما گسترده و سفاکی هایی را انجام داد که برای همیشه چون لکه ننگینی بر جبین او باقی خواهد ماند و در صفحات تاریخ کشور ما ثبت خواهد شد. امین شید دشمن آزادی و آزادگان بود.... او از آزادی حرف می زد، اما احساس آزادی خواهی را سرکوب میکرد.... او از افتخارات و ارزیابی ملی و کارنامه های اجداد ما حرف میزد، اما خلق را می فریفت....

.... این شید تاریخ مدعش ترین سلاح و آزموده ترین آدمکشان قرن را برای این قصد شوم خود در خدمت گرفته بود و شبکه جاسوسی خرابکاری و آدمکشی او تا

اگر باند امین سفاک باقی میماند، مردم جهان
صحنه هایی را مشاهده میکردند که شاید نظیرش در تاریخ
قر آزدی بشریت بی نظیر میبود

انیس
۶ دلو سال ۱۳۵۸

انقلاب مطاقتند

آن حد وسیع و گسترده بود که هیچ وطن پرستی خود را در هیچ جایی مصون نمی یافت. باند آدمکشان امین در منزل و دفتر، در شهر و ده، در راه و سرک و در شب و روز، در خواب و بیداری بدنبال وطن پرستان حیات خود را در برابر این شبکه سیاه آدمکشی و لاشخوار در امان نمی یافت.

سلسله آدمکشی های قصابان و لاشخواران وابسته به باند امین در خلال یک زمان کوتاه در شهر و ده میهن ما و در کوه و دره میهن ما چنان وسیع بود که تاریخ کشور ما هرگز بیاد ندارد. اکنون دره های ما آسمان شفاف ما و بالاخره وجب وجب خاک مقدس ما شاهد آدمکشی ها، ویرانی ها، تباهی ها و ظلمهای بی پایان امین فاشیست و شرکای خاین این آدمکشان قرن بیست می باشد.

امین جلاد بیاری قصابان گوش بفرمان خود عطش کشتن داشت، عطش بستن داشت، عطش شکنجه و عذاب و بالاخره عطش کشتار عمومی هم میهنان و وطنپرست و با اعتماد را بسر می....

در دوره کوتاه، یک تازی امین این درنده وحشی، میهن ما بیک کشتار گاه عمومی و بیک زندان عمومی مبدل شده بود، این وحشی آدمخوار که چشمش را خون گرفته بود، بر اشک زنان و یتیمان ما، بر خون های جاری وطن پرستان ما و بر چهره های زار و زعفرانی هزاران هزار نفر آن و آوارگان ما کوچکترین رحم و التفاتی نمی کرد. ... از دست امین جلاد و قصابان گوش بفرمان او هزاران هزار مرد و زن وطن ما، پیر و جوان ما، کودک و صغیر ما با دلهای و سینه های پر آرزوی خود غرقه در خون شدند... از دست امین جلاد باند آدمکش و وطن فروش او هزاران هزار نوعروس ما بی شوهر شدند، هزاران هزار زن در میهن ما بیوه شدند، هزاران هزار کودک ما یتیم شدند و هزاران هزار هم وطن ما و هزاران هزار و آواره شدند...»

مصطفی دانش در آخرین روزهای زندگی ببرک کارمل ملقب به شاه شجاع ثانی صاحبیه ای با او انجام داده از او نقل می کند:

«بزرگترین درسی که در زندگی گرفتم این بود که هیچ کشوری نمی تواند به اتکای نیروی خارجی به آزادی و استقلال و پیشرفت دست یابد. باید به اراده مردم احترام گذاشت...»

(بی بی سی فارسی، ۲۱ دسامبر ۲۰۰۴)

این خاین ملی درسش را به قیمت بیش از دو میلیون شهید، میلیونها معیوب و آواره و بربادی کامل کشور بدست آورد درحالیکه تاریخ قبلا به این حقیقت روشن بارها صحنه گذاشته بود. اما تعدادی از رهروان ببرک هنوز هم این گفته مرشد شان را فراموش کرده یکبار دیگر در زیر چتر امریکا و ناتو همدست با خاینان هشت ثوری مصروف دور دیگری از خیانت و وطنفروشی اند.

نویسنده: کمال الدین نظری

آنروز من با شما بودم

من یکی از درد دیده های این شهرم. هزاران کینه و بغض در سینه دارم. خانه ام را چور کردند، کوچه ام را به راکت بستند و فرزند عزیزم را از من گرفتند. من یک معلم بودم و حال برای یافتن لقمه نانی در

یک دکانک کوچک در جاده میوند کابل مصروفم. با آغاز جنگ های گروه های مجاهدین در دهه هفتاد وظیفه ام را ترک گفتم و خانه نشین شدم. داستان زندگی من خم و پیچ های زیادی دارد که نمی شود در چند سطر آنرا گنجانید. می خواهم با نوشتن چند جمله کوتاه از شهامت و مردانگی اعضای حزب شما برای ایستادگی در برابر جنایات کاران جنگی و قاتلان اصلی مردم قدردانی کنم. انسانهای واقعی که دیوار سکوت را شکستید و خواب را از چشمان ارگ نشینان و چپاولگران جهادی ربودید. آنروز من با شما بودم اما کمی دور تر از شما.

ساعت هشت پیش از ظهر بود که پسر بزرگم در خانه را تک تک زد و داخل شد برایش گفتم پسرم دکان را به کی گذاشتی گفت قفلش کردم. دکانک کوچکی خوراکه فروشی در جاده میوند داریم بعضا من و برخی اوقات پسرم در آنجا می باشیم. مصارف فامیل هفت نفره ی ما از همین دکان تامین می شود.

پسرم گفت پولیس دکان های ما را به زور بست و گفت که تظاهرات می شود. به من حس کنجکاوی دست داد و راهی جاده شدم. خانه گگ گلی ما در دامنه کوه شیر دورازه فاصله کمی با جاده دارد. آهسته آهسته حرکت کردم تا نزدیک دکان رسیدم. آنروز وضعیت

عادی نبود، پولیس و نیروهای امنیتی همه جا را محاصره کرده بودند، حتی افراد پیاده را نیز تلاشی می کردند. قرار شنیدگی دکان ها و هتل های دو طرف جاده میوند هم یک شب پیش از سوی پولیس بازرسی شده بودند.

همینکه نزدیکی های دوکان رسیدم طرف چپ جاده و در نزدیکی های چهارده منزله در سینما پامیر متوجه شدم که صد ها تظاهرکننده شعار داده روان اند. دو طرف جاده سربازان صف کشیده بودند و موتر های بیشمار پولیس به چشم می خوردند. دیری نگذشت که مظاهره کننده ها به من نزدیک شدند خود را کمی دور کشیدم و در کناری ایستادم.

با دیدن یک شعار بزرگ در صف اول مظاهره کننده ها فهمیدم که موضوع از چه قرار است. در این شعار با خط درشت نوشته شده بود "نگ هشت و هفت ثور را با محاکمه عاملانش بزداییم!"

با دیدن این شعار به یاد روز هایی افتادم که بیست سال پیش یال کشال های جهادی چگونه وارد خانه ما شدند و همه هست و بود زندگیم را با خود بردند. برای من و همسر و فرزندانم آنروز حتی یک فرش کهنه نماند تا روی آن بنشینیم و درد های مانرا با هم شریک کنیم. همسایه های ما و تقریباً تمامی منطقه شهر کهنه کابل وضعیت بهتر از ما نداشتند. از یک حویلی تابوتی بیرون می شد و از خانه ای هم زخمی را به شفابخانه انتقال می داند. صدای ناله و ضجه کودکان و زنان از هر کوچه ای بالا بود.

کوچه به کوچه کابل میان گروه های تا دندان مسلح جهادی تقسیم شده بود و این گروه ها در تلاش رسیدن به قدرت و غنائم هر روز صد ها کابلی را به راکت و توپ می بستند و بر ناموس مردم تجاوز می کردند. طی سالهای ۱۳۷۱ تا ۱۳۷۵ کابل به مخروبه مبدل گشت و دهها هزار انسان بی گناه قربانی شدند. تاریخ جنگهای تنظیمی در کابل و بازگو کردن این حقایق شاید زمان زیادی ببرد تا این همه جنایات و وحشت که نظیر آن در تاریخ کمتر کشور جهان دیده شده بازگو شود. اما چیزیکه از آنروز در ذهن و فکر من حک

شده تا دم مرگ با من خواهد بود و برای فرزندانم از آن حکایت خواهم گفت. از آن روز حدود بیست سال می گذرد اما زخم های من و کابلم هنوز هم تازه اند. این چیزبست که در صدا و شعار های تظاهر کننده ها می دیدم، آنها با شهادت و نترس از تک تک عاملان این جنگها نام می بردند. در بلند گو ها با صدای بلند ضد جهادی ها، خلقی ها و

جاده میوند در دوران حاکمیت حزب داریا نو تنظیم های جهادی

پرچمی ها، طالبان و حکومت فعلی کرزی و دوستان امریکایی اش شعار می داند.

عکسهای چلیپا خورده سیاف، خلیلی، مجددی، محقق، عظامحمد، اسماعیل خان، امان الله گذر، انوری، عبدالله، فهیم، ملا عزت، قانونی و ده ها قاتل کابلیان در دست پیر و جوان این مظاهره دیده می شد. صدای بلند گو ها در تمام جاده شلوغ و پر سر و صدای میوند می پیچید. عکسهای چلیپا خورده دزدان جنگسالار، شعار های حاوی نفرین و مرگ بر این

چپاولگران و از همه مهمتر شور و شوق صدها جوان پسر و دختر در این مظاهره وجودم را به لرزه در آورد و یکبار دیگر حس انتقامجویی را در من زنده ساخت. انتقام از خون پسر نوجوانم که در راکت پرانی های جمعیت و اتحاد در منطقه دهمزنگ جان شیرینش را از دست داد. بشیر احمد پسر دومم زمانیکه در مسیر راه هاوان در کنار بایسکلش اصابت کرد به جاودانگی پیوست.

من زیر لب با آنان شعار می دادم و با تمام درد و کینه ای که در من بود به عاملان این بدبختی ها نفرت می فرستادم. اما من شهامت و غیرت شان را نداشتم، آنان را در این مبارزه تنها گذاشتم و این تنها اشک بود که از چشم هایم جاری بود. در اخیر تظاهرات می خواستم با سازماندهندگان آن تماس بگیرم و از شهامت شان قدردانی کنم اما مداخله پولیس و امنیتی ها برای جلوگیری از ادامه این تظاهرات این فرصت را برایم مساعد نساخت و صدای فیر در جاده مرا مجبور ساخت تا این منطقه را ترک کنم و دوباره به خانه برگردم. شب وقتی خبر ها را از تلویزیون ها دنبال کردم از حزب همبستگی افغانستان به عنوان برگزار کننده این تظاهرات نام بردند. چند روزی برای دریافت آدرس حزب شما با این و آن دوست و رفیقتم تماس گرفتم تا اینکه موفق شدم شما یاران باوجدان را یابم. دیگر من تنها نیستم و راهم را یافته ام....

بقیه از صفحه ۵۰

برضد هفتم و هشتم ثور

وی افزود که مظاهره کنندگان همچنان خواهان محاکمه کسانی شدند که کابل را خراب کردند و در مجموع باعث ویرانی کابل و بدبختی در کشور گردیدند. به ادعای محمود، نیروهای امنیتی با آنها خشونت نموده و هفت تن از تظاهر کنندگان را دستگیر نموده است.

مل پاسوال داوود امین معاون قوماندانی امنیه کابل به پژواک گفت که نیروهای امنیتی، دو میل سلاح و یک بوری چوب و پیچکش را از مظاهرکنندگان به دست آوردند که باعث نگرانی شد؛ اما با کسی خشونت نکرده است.

وی افزود: یکی از آنها گفت که یک میل سلاح مربوط وی است، از همین جهت وی به پولیس معرفی شد، که اگر جواز سلاح داشته باشد، رها می شود.

از جانب دیگر، امروز گروه هماهنگی عدالت انتقالی، با نشستی در کابل گفت که مردم افغانستان شاهد دو روز فجیع در تاریخ خود بوده اند که هفت ثور و هشت ثور، هریک آغازگر و یادآور تخطی های بیشمار حقوق بشری و جنایات بوده است.

د کرهالی نه هیریدونکی غمیزه

کنړپان هر نوی کال د ۱۳۵۸ کال د وری د ۳۱ می په غمیزه یعنی د کرهالی په ټول وژنه بدرگه کوي د هر سپرلي په را رسیدو سره د ویرجن کنړپانو ذهنونه د خلقیانو او پرچمیانو نه هیریدونکې ظلم چې ۱۲۶۰ تنه معصومه کرهالیان یې شهیدان کړه انځوروي؛ سره له دی چې د پینې ټول عاملان د ځلانده لمر پشان ټولو ته معلوم دي او ان تر دي چې د وخت د لاسپوڅي رژیم لاسوندونه او عینی

شاهدانو هم د دوي نوم لږ په لاندې ډول په ډاکه کړی او په کراتو د قربانيانو کورنیو د تحصن او پریکړه لیک په ډول د دولت، نړیوالی ټولنې، بشري حقونو او مدني ټولنو څخه د دوي د محاکمه کولو غوښتنه کړي مگر د تل په شان ځواب هیڅ و.

- ۱ - شهناز شهواني د کنړ والي
- ۲ - سپين جان لالهېند د کنړ ولايت منشي
- ۳ - صادق عالميار د کنړ ولايت د کمانډو کنډک قوماندان
- ۴ - عبدالحق در کنړ ولايت د ۶۹ غونډ قومندان
- ۵ - گلرنگ د کنړ ولايت د جبهه عمومي قومندان
- ۶ - جگړن غفار د کنړ ولايت د مروړه کنډک قومندان
- ۷ - تورن سيد محمد د کنړ ولايت د دفع ټانک قومندان
- ۸ - محمد شاه ولد محي الدين د کمانډو ټولې قومندان
- ۹ - امام الدين لوگري د عسکري قواوو قومندان
- ۱۰ - جگړن بهرام الدين د ۱۱ لوی عملياتی افسر
- ۱۱ - شمشير نړيوال د کنړ ولايت د پوهنی ریاست ریس
- ۱۲ - نورالرحمن د سرحداتو ریس
- ۱۳ - ډاکټر بادام څوکیوال سیاسي غړی
- ۱۴ - محمد نعيم میرعلی جان
- ۱۵ - محمد یعقوب نړهنگی مستوفي د کنړ ولايت مستوفي
- ۱۶ - عبدالقادر کدري غړی
- ۱۷ - ډاکتر نعمت کدري غړي
- ۱۸ - چمتو ولسوال دره پیچ کدري غړی او ولایتی شوری غړی
- ۱۹ - شادل د عمران خان لیسې مدیر او کدري غړی

لیکن څرنګه چې خپله دولت سر تر پایه د همدغو خلقي او پرچمي رژیم پلیدو عناصرو لکه علموي، ګلابزوي، شهناز تنې، سلیمان لایق او جنرال طاقت په شان خلکو څخه چې ډیری میانډې بری، کونډې او ماشومان یې یتیمان کړي؛ جوړ شوی چې اوس په ډیری بی شرمۍ سره ځانونه سپین باز ګڼي په پارلمان کې د ځان بڅښنې قانون تصویبوي او د تړل شوو مطبوعاتو له لاری د عدالت او ډموکراسۍ خبری کوي او د تیر پشان نور ملامتوي.

د افغانستان د همبستګې ګوند خپل ځان د ټولو دردیدلو او کړیدلو هیواد

د کړهالۍ د غميزې عیني شاهدان

والو سره شریک گڼي او د خلقي او پرچمي جنایتکارانو سره د ټولو نورو قاتلانو محاکمه کول خپله اصلي دنده گڼي. د کړهالۍ د ټول وژنې په اړه د همبستگي غږ استازي د دغی شهیدانو د وارثینو او قربانیانو سره د مرکې په ترڅ کې د یادی پېښې په اړه مالومات راټول کړي چې په لاندې ډول دي.

ډگروال شاه محمود قاضی خیل د کړهالۍ د شهیدانو د کلی د علماو شورای معاون او د کنړ ولایت د سولې د شوری غړی او د دغی ناورین څخه روغ راوتي عیني شاهد پېښه داسې بیانوی:

«د شپې یولس بجې وي چې مجاهدین زموږ کلي ته راننوتل خو تنه یی زما په کور کې ځای پر ځای شول او په ولایت او په گورگان کې چې د کمانډو قطعه وه برید وکړو چې په نتیجه کې د خونکار صادق عالمیار د تره زوي ووژل شو دغی جگړی تر سهاره دوام پیدا کړ کله چې رڼا خپره شوه مجاهدین په شا شول لیکن وطن پلورونکو خلقیانو په ولایت کې غونډه وکړه او په کړهاله کې د نر او ښځې د وژلو په موخه یی په کړهاله برید وکړو پرومپي یې پیاده او وروسته بیا ټانکی قطعات یی کړهالۍ ته سوق او زموږ په ځای کې یعنی د قاضی خیلو په هدیره کې ځای پر ځای کړه او زما د ماما کور یعنی د شهید سید غفور کور یی اته توپه ویشته چې په مجاهدینو ولویده هغې نه وروسته یې زما کور درې توپه ویشته چې یو په پټې کې او دوه په کور ولگیده وروسته بیا په کلي را گډ شول او چې څوک په هر ځای کې په مخه ورتلل هغه یې وژل دارنگه په لارو کوڅو

شاه محمود د کرهالی د ناوړین عینی شاهد

او پټو کې په غیر انساني توګه خلک شهیدان کړل؛ زما کور ته هم راننوتل او ملک سید غفور، فقیر محمد، اختر محمد خان چې زما د کاکا زوی چې په ننگرهار کې د فواید عامی مدیر و د ځان سره د ښاروالې تعمیر ته بوتلل چې لا تر اوسه لادرکه دي، د کرهالې د نیولو وروسته عسکر کور په کور ګرځیدل دروازه به یې ټکوله ښځې، ماشومان او نارینه یې له کورونو څخه په دی پلمه را ویستل چې ګواکې والې راغلې او په جومات کې تاسې ته ویناوي کوي.

ښځې او ماشومان یې په هماغه قاضی جومات کې ایسار او نارینه چې وروسته یې کره شمیره ۱۲۶۰ تنه ثابت شوه د سیند غاړې شکې ته چې تفریح ځای و بوتل او ټول یې په یو ځای راټول کړه او د پل پوستې پولیسو ته یې امر ورکړو چې ډزی پری وکړي لیکن دغه پولیسو انکار وکړو نو په پایله کې پولیس هم بې وسلې او د راټول کړای شوي بې ګناه خلکو په لیکه کې ودرول او دا ځل صادق عالمیار د کمانډو کنډک قوماندان او عبدالحق د ۶۹ غونډ قوماندان خپلو ځواکونو ته د «اور» امر ورکړو او په دی ترتیب یې زموږ بې ګناه کلیوال شهیدان کړل زه خپله د دی پېښې څخه په تینښته بریالې شوم؛ هیڅه دی نه وي چې په دي شهیدانو کې یو تن د کډو مولا په نوم د ۱۲۰ کاله په عمر او بل تن د شمس الرحمن په نوم چې لیونی و شامل وو د دي کار وروسته خلقي چارواکو بولډوزر را وغوښتو او په داسی حال کې چې څوک مړه او څوک نیم ژوبله و د خاورو لاندې کړل.

د دي ناوړین نه وروسته په کرهاله کې نارینه چې عمر یې د ۱۵ کالو پورته وي په سترگو نه لیدل کیده، د کرهالی کونډو او

یتیمانو کرهاله پرېښوده او مروړی او شیکل ولسوالیو ته کډه شول او بیا وروسته د پاکستان باجوړ ښار جهانگیر آباد ته مهاجر شول چې هلته د دوي پنډغالی د کونډو په نوم یادیدو.»

عبدالله د همبستگی کونډ استازی ته د سترگو لیدلۍ حال بیانوی

عبدالله د کرهالی اوسیدونکې او د کرهالی د علماو شوری منشی په ټولیز ډول د ۱۲۶۰ شهیدانو وارث او په ځانگړي ډول د ۵۰۰ شهیدانو چې دده د کورنۍ او کندي پوری تړاو درلود داسی وایی:

«دغه واقعہ په داسی وخت کې رامنځته شوه چې زموږ کرهاله د یو میاشت راهیسې محاصره وه او پر موږ باندې اوبه او برېښنا پری وه؛ د جمعي مبارکه ورځ وه پولیسو خلک د کروندو، هټیو او کورونو څخه راټول او په ډله ییزه توگه یې ووژل.»

د پېښې یو تن بل عینې شاهد عبدالله ولد وزیرمحمد وایی:

«زه د خپل ماما په کور کې وم چې دوه عسکر راغلل او زه او زما ماما گان یې له کور څخه بهر ته را ویستلو زما ډیر ښه په یاد دي چې موږ یې په دروازه کې وپلټلو زما د یو ماما سره ۷۰۰ افغانۍ وي هغه یې ترینه واخیستلې او موږ یې د ځان سره روان کړو د کور شاته د بوسو یوه کوټه وه یو عسکر ما سره مرسته وکړه او زه یې دی کوټه کې پټ کړم خو یو بل عسکر زه لیدلې وم نو کله چې یې هغوي یوړل هغه عسکر ما پسې راغې او ماشین یې ماته راواړلو خو ښه کار دا و چې هماغه عسکر ورسره و او زه یې ترینه بیا ځل لپاره خلاص کړم او وروسته له هغې په چټکۍ سره کور ته لاړم لیکن کور خالي و او ټول خلک

یې جومات ته ټول کړی و. په دی پېښه کې د ۱۲۶۰ کسانو د وژل کیدو خبرې کېږي خو زما په اند د شهیدانو شمیر له دی پورته دی دا ځکه چې د ثواب گل په نامه یو کس چې د ترکستان څخه و زما ماما ورله لور ورکړی وه په دغه پېښه کې د نوموړی کولمې راوتې او جسد یې د کوڅې په سر کې پروت و چې داسې کسان په کې لا چا نه دی شمیرلې. په دی فاجعه کې ما خپل پلار وزیر محمد، تره محمدجان، بل تره سیدالرحمن زما په مخکې په شهادت ورسیدل.»

د کرهالې د ځوانانو شوری رئیس حاجی احسان الحق قدیري هم ورته کیسه بیان کړه او د خپل کورنۍ شهید شوي غړي یې داسې معرفي کړل:

«زما پلار عبدالقدیر، مشر تره عبدالبصیر، ماما فتح خان او نور لکه د ترونو او ماماگانو زامن چې شمیره ۳۴ تنو ته رسیږي د دغه جنایتکارانو لخوا شهیدان شوي دي.»

دردونکې خبره خو دا ده چې د بشریت ضد دغه دښمنان سره له دې چې په وړاندې یې کره اسناد او شواهد موجود دی لیکن بیا هم خلاصی تني څه په هیواد او څه هم هیواد د باندې مزې چرچې کوي، ان تر دې چې دولتي او سیاسي مصونیت څخه برخمن دی. د افغانستان د همبستگي گوند د کرهالې مظلومو خلکو ته ډاډ ورکوي تر هغې چې توان لرې د دغه وحشی جلادانو عدالت منگلو ته سپارلو لپاره ستاسي سره په ټینګه ولاړ دي.

د همبستگي گوند د کرهاله ۱۲۶۰ تنو شهیدانو لیست چې د قربانیانو د کورنیو لخوا ترتیب شوی د پرمې ځل لپاره خپلو لوستونکو ته خپور کړ چې هغه کولای شي زمونږ له سایت څخه ترلاسه کړي:

نویسنده: ا. ح. "شادمان"

چشم دیدم از خشونت نیروهای امنیتی در برابر تظاهر کنندگان حزب همبستگی

با درود بی پایان به حزب رزمنده و دلیر همبستگی افغانستان!

من یکی از ژورنالیست
هایی هستم که بنا به دعوت
شما از طریق رسانه‌ای که
من کارمندش هستم (نامش
محفوظ باشد) جهت تهیه
گزارش به اکسیون ۱۲
ثور شما آمدم و تا آخرین
لحظات در صحنه حضور
داشتم. واقعیت این است

که بسیار ددرسرها و مزاحمت‌هایی را در برابر شما دیدم ولی بنا به پرنسیب نشراتی‌ای که
دامنگیر تمامی رسانه‌های وابسته است، نتوانستم حقایق را به نشر بسپارم به همین لحاظ
خود را ناراحت احساس کرده و در برابر آنانی که شجاعانه در مقابل این غول‌ها می‌ایستند
وظیفه خود دانستم تا چشم دیدم را بدون کم و کاست تا جایی که ذهنم یاری می‌کند
منعکس سازم شاید این کوچکترین حقی باشد که من در ازای مردم و ملت ادا می‌کنم.
من بارها به میتنگ‌ها و مظاهرات دولتی و غیر دولتی به اصطلاح اپوزیسیون و احزاب
تجارتی و ... رفته و در آنجا به خوبی نظاره کرده‌ام که مقامات امنیتی خوش و نوش با خنده
و مزاح در کنار مسئولین با صحبت‌های میان تهی یا قدم می‌زنند و یا صحبت می‌کنند

و بی تفاوت هستند، چیزیکه در مورد حرکت تاریخی شما (تقیب هفت و هشت ثور) کاملاً متفاوت بود، بدین معنی که طبق پلان از قبل طراحی شده و حساب شده با شما خشن و خصمانه پیش می‌رفتند که هدف همان مزاحمت، بچه ترسانک و منحل ساختن مظاهره بگونه‌ی زندانه و زیرکانه بود تا هم دموکراسی کاذب در برابر مطبوعات خدشه دار نگردد و هم خدمتی باشد به مقامات فاسد و جنایتکاران سه دهه که هنوز بر ویرانه های کابل و مردم به ماتم نشسته‌ی ما به زور اربابان خارجی شان حکم میرانند. به اختصار به گوشه هایی از آن اشاراتی خواهم داشت:

۱- آنچه برایم تازگی و فوق العادگی داشت روحیه قوی رهپیمایان خاصتا خواهران ما و شعارهای عربیان و مکرر شان به یک آواز در برابر جنایتکاران بود. به مفهوم درست آن لرزه به کوچه های کابل انداخته و طلیعه آزادی و امید را در دلها زنده می‌ساخت، به همین خاطر تا آخر امنیتی ها با تمام تقلا نتوانستند مورال قوی اعضا و هواداران حزب همبستگی را درهم شکنند که مبارک تان باد!

۲- در این نوشته من به جزئیات مظاهره و سخنان آگاهگرایانه هر یک از شرکت کنندگان که واقعا آموزندگی داشت نمی‌پردازم، من پشت صحنه این حرکت را که از دید هموطنان ما پنهان مانده است را تا حد امکان باز خواهم کرد.

۳- صبح، وقتی به جاده مزدحم می‌روند نزدیک شدم تعجب کردم که چگونه این مرکز داد و ستد هزاران هزار انسان را از وجود این همه آدم پاک کرده اند هیچ دوکانی را باز نیافتم و جاده دوطرفه از سوی نیروهای امنیتی

چنان بسته بود که حتا افراد پیاده هم حق عبور و مرور را نداشتند. دهان هر کوچه و پس کوچه ده ها نفر از نیروهای مسلح ایستاده و مانع ورود مردم میشدند تا هیچ کس چیزی نفهمد و خاموشانه این مظاهره وسیع را آب به زیر گاه تیر کنند. خوشبختانه همین که صدای شعارها بلند شد مردمان بیشمار بر بام ها ریختند و بر دهان کوچه ها تجمع کنان تماشاگر مظاهره بودند. حتا چند نفر را در یکی از کوچه ها دیدم که با تضرع از پولیس می‌خواستند تا مانع پیوستن شان به مظاهره نگردد.

۴- همین که ساعت ۸:۴۵ در محل مظاهره رسیدم متوجه شدم که پولیس با تمام امکانات در دست داشته‌اش در محل تجمع کرده و مانع ورود دعوت شدگان به مظاهره می‌شود، چنانچه برای هر فرد مظاهره کننده یک نفر پولیس و یا استخباراتی استخدام شده بود و حتا برای افراد مسوول و فعال ۲ تا ۳ نفر امنیتی موظف گردیده بود تا تعقیب و مزاحمت ایجاد کند. من که این جریان را ناظر بودم اندکی بیشتر تا شروع تظاهرات کنجکاو شدم و به تعقیب مشاجرات مسوولان و نیروهای امنیتی تا حد امکان رفتم.

هنوز مظاهره شروع نشده بود، ۵ نفر از اعضای مظاهره که ساحه را زیر نظر داشتند از سوی پولیس گرفتار گردیدند.

۵- بگو مگو میان مقامات امنیتی و مسوولان مظاهره از همان ابتدا شروع شد و هر مقام امنیتی با لحن خشن و بی ادبانه به مسوولان مظاهره تاخته و با پوچی استدلال می کردند

که؛ وضعیت افغانستان خراب است، دشمنان شما همین جا برای شما کمین کرده اند، شما به رهبران جهاد و مقامات عالی رتبه توهین می کنید، آنهایی را که شما دشنام می دهید صاحب قدرت اند و قابل احترام، مسوول هر آشوبی که صورت گرفت شما هستید، غیر از شما هیچ حزب دیگری مگر در

جواسیس امنیت ملی با تحقیر و توهین تمامی شرکت کنندگان را بازرسی بدنی نموده، اعلامیه های حزب را از نزد شان گرفته پاره می کردند.

افغانستان نیست و یا گذشته ها و ویرانی کابل را چه به رخ مردم می کشید، به شما چی مربوط اگر برنامه جنگ و جدل ندارید این همه چوب و پیچکش در میان موتر حامل شعارها چه می کند؟، از این قبل سوالات که آگاهانه و پلیسی مطرح می شد جزیی از برنامه نیرو های امنیتی بود تا با وقت کشی و تهدید و توهین مسوولان حزب همبستگی از مظاهره منصرف گردند که با مشاجره و جواب مسوولان قانع هم نمی شدند. حتا توطئه گونه هر یک از افراد با صلاحیت را گوشه کرده و ترس و وحشت را برایش نشان می دادند. بالاخره بعد از تقریبا ۴۵ دقیقه یکی از مقام های نیروهای امنیتی این مسئله را محکم گرفت که مظاهره حق شماسست ولی ما عکس های چلیپا کشیده ی رهبران جهادی را هرگز اجازه نمی دهیم چون توهین به شخصیت های جهادی است، که مسوول مظاهره با استدلال اینکه اینان رهبران جهاد نه زردان جهاد اند که خون میلیون ها هموطن ما را جهت رسیدن به امیال شوم و آرگاه و بارگاه ریخته و افغانستان مصیبت زده را اولاً به پاکستان و ایران فروخته و حالا هم به ۴۶ کشور به گرو داده تا به مقام و پول و بلند منزل برسند و... در جریان همین صحبت کاکای ریش سفیدی که در صحنه شاهد مشاجره بود پا پیش کشیده با خشم گفت این رهبران که خودت با طمطراق از آنان یاد می کنی پیامبر نیستند که در برابر شان سجده کنیم اینان دزد چه که قاتل طفل و ناموس مردم اند که خون تنها ۷۰ هزار کابلی را در ظرف شش ماه در همین جا پیش روی چشم ما ریخته اند پس چلیپا چه که پاره پاره هم می کنیم به این ویرانه ها ببین و باز گپ بزن، تو مگر از افغانستان نیستی و... این سخن تند همراه با خشم و غضب در همان لحظه در حقیقت مقام امنیتی دولت فاسد را که از بالا امر تعطیل و

برهم زدن مظاهره را گرفته بود در هم کوفت و سرش پایین شد و گفت من هم نفرت دارم ولی به من امر شده است که اجازه ندهید و چاره‌ای از من هم ساخته نیست. پس این آدم اندکی از صف برآمد و با «بالا جاها» گپ زده آمد و گفت که مظاهره حق شماسست ولی باید مسالمت آمیز حرکت کنید.

۶- در همین جریان تعداد از نیروهای امنیت که لباس شخصی داشتند مانع ورود افراد می‌شدند و با برخورد غیرانسانی آنان را پراکنده و از مظاهره دور می‌ساختند تا مظاهره را به هر شکل شده کوچک جلوه دهند.

۷- تعدادی به بهانه های گوناگون به افراد فعال دست انداخته و کشمش را حکم فرما ساخته بودند تا دیگران مرعوب شده صحنه را ترک گویند.

۸- یکی دو نفر حتا بخاطر سانسور شعارها به موتر شعار بالا شده یک یک پلاکارت ها و شعارها را چک می‌کردند که از سوی افراد مظاهره کننده برخورد شد و از موتر پایین کشیده شدند.

۹- یک گروپ وسیع شان علاوه بر کندک نظم عامه که با چوب و چماق مجهز بوده و دیوار انسانی ساخته بودند تمام مظاهرکنندگان را در حلقه‌ی خود محبوس نموده تلاشی بدنی کرده و حتا اعتراض کنان چندین تن از جوانانی را که جسما کوچک معلوم میشدند از صف دور کرده به بهانه اینکه هنوز اینان طفل اند از صف ها رانند.

۱۰- چندین تن شان شعارهای کاغدی را قبل از بالا شدن توسط تظاهرکنندگان ربودند و دست به پاره کردن اعلامیه حزب زدند. دو تن از فعالان حزب را که مسوولیت تنظیم شعارها را داشتند برای مدتی در موتر پولیس حبس کردند.

۱۱- برای ژورنالیست ها محدودیت وضع کرده و با برخورد زشت ژورنالیستان را می‌رانند که گویا شما وقت مصاحبه و صحبت را نمی‌دانید ما جنجال داریم و شما مصاحبه می‌خواهید. حتا من که بیشتر از سایر ژورنالیستان به این مشاجرات دلچسپی نشان می‌دادم چند نوبت با الفاظ شدید و تبیه و تمیبه از سوی به اصطلاح موظفین امنیت ملی از صحنه خارج گردیدم. یکی از همکاران ما که می‌خواست از مسوول حزب جریان توقف مظاهره را از سوی نیروهای امنیتی جویا شود با لحن زورگویانه امنیتی ها مواجه شد و به زور تبیه او را از صحنه خارج کردند. به همین منوال با سایرین هم برخورد می‌شد.

۱۲- یکی از لباس شخصی ها که بی‌نهایت انسان زشت و به گمان اغلب وابسته به تنظیم های جهادی بود به یکی از خواهران ما دست انداخت و تبیه‌اش داد که این خواهر شجاع در برابرش ایستاد و چنان حرف های سخت توام با دشنام را نثارش کرد که از شرم صحنه را ترک گفت.

۱۳- هنگامیکه نیروهای امنیتی شعار و ولوله مظاهره کنندگان را با تمام مزاحمت ها از قبل برنامه شده خود دیدند چاره را در اختتام مظاهره یافته به همین هدف هنوز مظاهره به سپاهی گمنام نرسیده بود که نیروهای امنیتی با نیرنگ و خدعه بیشتر از آن، حق پیش رفتن را نداده خواهان ختم مظاهره شدند.

۱۴- در قسمت پایان مظاهره سخنان پرشور یکی از فعالان حزب همبستگی همگی را بار دیگر به وجد آورد که باعث خشم نیروهای استخباراتی گردید، هنوز چند دقیقه‌ای نگذشته بود که دزدان امنیتی بر وی حمله ور شده خواستند وی را برابیند که جوانان به

کمکش شتافتند. ولی چند دقیقه بعد هنگامیکه شرکت کنندگان به سوی خانه های خود در حرکت بودند نیروهای امنیتی همانند گرگ درنده به هر سو تاختند و می خواستند با توحش و بربریت خود چند تن را با خود ببرند تا ضرب دولت فاسد را که با «طالب جان» ها، انتحاری ها و سایر دشمنان ناموس و جان مردم، جان و جگر اند بر دل اینان بکوبند که خوشبختانه موفق نشدند.

۱۵- آنچه که در عمل دیده شد میان نیروهای امنیتی و پولیس تفاوت بود یعنی اینکه پولیس بعد از مزاحمت ها و مداخله که نتیجه دلخواه برای شان نداشت اندکی آرام گرفت و به تماشاچی مبدل شد، ولی برعکس امنیت ملی چون دزدان هار به جان فعالان مظاهره چسبیده و گام به گام در صدد ربودن شان تا آخرین دقایق بودند، شاید این هم جزیی از برنامه شان بوده باشد. همیشه شنیده بودم که امنیت ملی عمدتا متشکل از سیافی ها و شورای نظاری هاست، من در جریان این تظاهرات عملا این نکته را درک کردم و بعد خبر شدم که چند تن دستگیر شده را نیز همینها بیشرمانه لت و کوب کرده اند.

جای بسا افتخار است که حزب همبستگی افغانستان با همت بلند برای دومین بار این جرثومه های فساد و تباهی را به مثابه دشمنان قسم خورده سرزمین ما افشا نموده و از بام قدرت به سیه چال ذلت که همان جایگاه واقعی دزدان تاریخ و حرمت مردم ماست با نعره های عدالتخواهی در برابر ویرانه های کابل و چشم صدها هزار کابلی به زمین می کشد و ۹۹ فیصد مردم داغدار نیز از این حرکت بس سترگ حمایت کرده اینک رفته رفته از برکت فداکاری شماس است که هشتم ثور جشن پیروزی نه، ماتم ملی اعلام می گردد و این طنین در سراسر افغانستان چنان پیچیده است که حتا امروز همکاسگان شان هم مهر صحنه بر این واقعیت تلخ تاریخ گذاشته به تقبیح این روز سیاه می پردازند.

در جامعه ایکه جنایتکاران حاکم تمام عیار اند و سرنوشت مردم را همچو مالکیت خصوصی خود در گرو دارند بنا هر سخن و عملی که خلاف میل اینان باشد و جایگاه جنایت و جنایتکاران را نشانه گیرد، کاری آسان نیست و می بایست به جان خرید. حالا که حزب همبستگی افغانستان پیشقراول مبارزه و دادخواهی مردم ما قرار گرفته است بر همه نهاد های مدنی، شخصیت سیاسی و وطن پرست، سازمانها و انجمن های مترقی و آزادیخواه است تا با پشتیبانی و یکپارچگی خود در برابر دشمنان مردم صف واحد را ساخته به سوی جنبش آزادیخواهی به پیش تازند، ورنه بار دیگر سرنوشت افغانستان به سوی نیستی و تباهی سوق داده خواهد شد.

به امید افغانستان مستقل و آزاد

شاعر: آرژان

سخن عریان!

من سخت زخمی ام
 زخمی که التیامش
 تکاپوی آزادیست
 در تلالوی استقلال
 اینجا
 روسپیان استاد تهذیب اند
 و قاتلان
 قهرمانان تاریخ.
 مردیکه تاج بر سر نهاده است
 به فاحشه‌ای می‌ماند که هر روز
 سر از آغوش یک ناروا

بدر می‌کند
 و با لبخندی بویناک تجدد
 شاه شجاع را
 شرمند می‌یابد.

اینجا
 مسلسل «پنتاگون»
 و امارت «عمر»
 تجویز بقای «دموکراسی» ست
 چند بدنام
 سایه‌ی «سیا» را
 الهه نجات می‌دانند
 و میخ تجاوز را

بر جگر شهروندان
«نجات» و «ترقی» و «تعالی»
می خوانند.

شاه

بی هیچ ندامتی

مدال «اکبرخان» را

بر سینه‌ی «مکناتن» مدرن

در «گورستان اجنبیان»

می‌کوبد

و به قصابان انسان

تنها خونم را نه

خاکم را نه

هویت اجدادم را

و عفت مادرم را

بی دغدغه

لیلام می‌کند.

آنگاه

دلالتان سخن

چرند اجنبیان را

و گند دربار را

قهقهه کنان

نقل مجلس می‌سازند

تا با تغافل خلق

بر مسند حقارت و دزدی

تکیه زنند

و ما

با پاهای متورم

و دهان دوخته

نه به گونه‌ی «فرخی»

تنها بر مدار خود اندیشی

می‌چرخیم

و زمان را به افتضاح می‌گیریم

به توجیه‌ای که

شایسته‌ی پاکان نیست.

آخ!

«اسپارتاکوس» سرکش
 «گونزالو»ی غریبه در قفس
 «ویتنامیان» جنگجو
 من فقط
 غرورت را
 اندیشه‌ات را
 و همتت را
 در سرزمینی که حاکمانش
 مفعول روزگار اند
 و بدنام تاریخ
 می جویم.
 آزادی؛

جان مرا
 و نعره‌ی تو را

به صلابت رفتگان آگاه
 در کوچه‌ای که زندگانش

به اسارت رفته
 جاودانه طلب می کند.
 به صیقل اندیشه‌ات
 برخیز
 و کلیتت را
 به عشق و آزادی
 اهدا کن
 تا جهان بر پاشنه‌ی عدالت
 همپای خورشید
 برهمگان
 یکسان
 بتابد.

آژن - کابل

حزب در مطبوعات

بر ضد هفتم و هشتم ثور مظاهره شد

منبع: آژانس خبری پژواک، ۱۲ ثور ۱۳۹۲

کابل (پژواک، ۱۲ ثور ۹۲):
حزب همبستگی افغانستان
طی راهپیمایی، روز های هفتم
و هشتم ثور را تقبیح نموده و
گروه هماهنگی عدالت انتقالی،
خواهان به محاکمه کشاندن
عاملین جنایات جنگی گردید.
در هفتم ثور سال ۱۳۵۷،
حکومت سردار داوود سقوط
نمود و رژیم تحت الحمایه

شوروی سابق، زمام امور را به دست گرفت؛ و در هشتم ثور سال ۱۳۷۱ مجاهدین به قدرت رسیدند.

در مظاهره و راهپیمایی که امروز با شرکت صدها تن در شهر کابل از سوی حزب
همبستگی افغانستان به راه افتاد، با حمل تصاویر شخصیت های جهادی، آنها را در قتل افراد
ملکی در سه دهه گذشته متهم نمودند.

مظاهره کنندگان، خواهان برکناری افرادی که به گفته آنان مجرم اند، از چوکی های
بلند حکومتی نیز گردیدند.

محمود یکی از اعضای این حزب، به آژانس خبری پژواک گفت:

”خواست ما این بود که در سه دهه، جنایاتی که شده از طالب تا خلقی و پرچی

و جهادی، باید محاکمه شوند.“

ژباړی

د اتمې ازموینو په لړ کې د امریکا د دولت بی رحمې د خپلو خلکو او پوځیانو په وړاندې

امریکا د هسته یي وسلو له پلوه ستر او لمړنی هیواد دی چی په خپلو خلکو او د ټولې نړۍ په هیوادونو یي د اتمې ازموینو په لړ کې، تر ټولو زیات بشرې جنایتونه سر ته رسولې چی د څو لسيزو په تیریدوسره له دی رازونو پرده پورته کیرې. د

اتمې چاودنو په لړ کې د امریکا د دولت بي رحمې د خپلو خلکو په وړاندې دومره وحشتناکه او دردوونکې ده چی قربانیان یي تر اوسه پوری د هغو له پایلو خلا صون نلری.

سره لدی چی تر اوسه په نړۍ کې اته (۸) هیوادونه دغه وسلو ته لاس رسې

لری، خو امریکا یواځنې هیواد دی چی هغه یی د بل ملت په وړاندی استعمال کړی. امریکا په ۱۹۳۹ م کال کی د جمهور رئیس فرانکلین روزولت د غوښتنې له مخی د هسته ای بمب په جوړولو پیل وکړ تر څو د اړتیا په صورت کی د نازې المان په وړاندی ترینه کار واخستل شې، خو د امریکایی (نازیانو) له خوا د دی وسلی موخه د جاپان بی دفاع خلک وگرځیدل. تر څو په نړی خپله بادارې، خپلو نظامی او سیاسي سیالانو ته په ډاگه کړی.

**په داسی حال کی چی اتمی بمب
بخوله منځ ته راوړی، ولی د امریکا
نظامی چارواکي له هغی نه خوند
اخلی او د خپلی کلیمزی کیک د اتمی
بمب په څیر جوړوی**

په امریکا کی د هسته ای وسلو د جوړښت او ازموینی په لړ کی د عادی وگړو په څنگ کی چی د قربانیانو عمده برخه جوړوی، د نظامی ځواکونو مړینه او ناروغی هم د دغو ویره اچوونکو چاودنو او وژونکو توکو له امله منځ ته راځي. دغه نظامیان لکه د لابراتواری مورگکانو یا ماشیني انسانانو په ډول تر ناوړه گټی اخیستنې لاندی نیول شویدی هغوی باید عملاً د انفجاري سیمو په شاوخوا کی حضور ولرې، تر څو د رادیواکتیفي تشعشعاتو اغیزی

د هغوی په جسمی او روحی سلامتیا ترڅپړنی لاندی و نیول شی. د دغو سربازانو شمیر چی زرگونو تنو ته رسیری، د چاودنی له سیمی څخه په څو سوه متری کی ځای پر ځای کیږی، د مصؤنیت لپاره یی پرته له یو ساده ماسک او عینکو څخه بل څه نه ورکول. د جسمی زیانونو برسیره زیاتره عادی خلک د خپل استوگنځی په شاوخوا کی د دغه چاودنوله جنایت زیردو پیښو ځنی بي خبره وه. د اتمی برخي څیړنیزو ادارو هم په خپلو علمي مرکزونو کی دغه (لابراتواری مورگکان) د انسانی ضد کارونو لپاره استعمالول.

تر ۴۰۰ زیات امریکایانو ته په تحقیقاتي مرکزونو کی پلوتونیوم ستنی ولگیدلی تر څو د دی وژونکی مادی اغیزه د هغوی روغتیا یی حالت تر څپړنی لاندی ونیسی. دغه خطرناکی څیړنې همیشه د خلکو له نظره پتی ساتل کیدی، کوم خلک چی تر دی څیړنو لاندی نیول کیدل هم له واقعیت ځنی نه خبریدل. د

دغه نظامیان لکه د لابراتواری مورگکانو یا ماشینینې انسانانو په ډول تر ناوړه گټې اخیستنې لاندې نیول شویدی هغوی باید عملاً د انفجاري سیمو په شاوخوا کې حضور ولري، تر څو د رادیواکتیفي تشعشعاتو اغیزی د هغوی په جسمي او روحي سلامتیا ترڅپرنی لاندې ونیول شي.

امریکا لمړنې اتمې بمب په کال ۱۹۴۵م د جولای په ۱۶ نیټه په بریالیتوب سره آزمایش شو چی قدرت یې ۲۰ کیلو ټن ته رسیده. د امریکا د رسمی ارقامو په بنسټ، دغه هیواد د ۱۹۴۵م کال د جولای له ۱۶ څخه تر کال ۱۹۹۲ د سپتامبر تر ۲۶ پوری د ۱۰۵۴ په شاوخوا ازموینې او دوه اتمی حملې تر سره کړیدی. دغه ازموینې په مختلفو سیمو کی تر سره شویدی د هغې له جملې څخه ۱۰۰ ازموینې په لټ سمندر کی ۹۰۰ ازموینې د نوادا په اتمی مرکز کی او پاتی نوری ازموینې په الاسکا، مسیسیپی، کلورادو، نیومکسیکو او داسی نورو کی سرته رسیدلی. دغه

ازموینې ټولی بریالی نه وې په ځینو حالاتو کی ناکامې یا له مرگنیو پیښو سره چی د سلگونو نظامی او ملکې خلکو د مړینی لامل شوی او په هغه سیمو کی د ناوړین سبب گرځیدلی.

گلین الن چینپه « هغوی هیڅکله نه پوهیدل: دهسته ای ازموینو قربانیان» تر عنوان لاندی کتاب کی چی په ۱۹۹۶ کال چاپ او خپورشو چی د امریکا د اتمی چاودنو په هکله د دی کتاب په یوی برخه کی داسی لیکلی:

«د امریکا متحده ایالاتو د دموکراسی او له خپل ځان څخه د دفاع تر شعار لاندی گڼ شمیر بمونه د نوادا په اتمی مرکز کی ازمایلی دی. هری اتمی چاودنی په سلگونو ټنه رادیواکتیفي توکې هوا ته لیږدولي، چی د دغو توکو ټوټی د امریکا په اسمان کی د خوټیدلو په حالت گرځېدلې. د پلوتونیوم ایزوتوپونه، سزیم، استرونتیوم، ایودین-۱۳۱ او داسی نور وژونکی عنصرونه په

تدریجی توگه بیرته ځمکی ته راپریوتل. د دغه توکو زیا تره ټوټې په نوادا او یوتا کی ځای په ځای شوي چی د څارویو د مړینې، د کرهڼیزو مځکو سوزیدل، د سیمې د اوسیدونکو ماشومانو او بالغه کسانو د وینې په سرطان اخته کیدل، په نوې زیردو ماشومانو کی ناوړه جوړښت (سؤ شکل)، په شمالی داکوتای کی د شیدو ککړتیا، په نیویارک کی د نیگاتيو انځورونوله منځه تلل د دغه ازموینو پایلی وي. دغه ټوکې پرته له الاسکا او هاوایی ځنی په ټولی امریکی کی خپاره شول.»

الن چینې د وروستی ازموینې په هکله چی د مرشال په جزیره کی تر سره شوی وه داسی لیکلی:

«همدا ډول ۶۶ نور بمونه تر ازموینې لاندی ونيول شول چی په نواداکی تر استعمال شوو بمونو څو ځله زیات زورور وه. دغه بمونو ته د مارشال په جزیره کی چی د لټ سمندر په سهیل کی د امریکا تر قیمومیت لاندی ده چاودنی ور کړل شوی، د خپاره شوو معلوماتو په بنسټ د دی سیمی ۵۰۰۰ استوگن د خپلو کورونو پرېښوولو ته اړ کړای شول، څلور لسیزی تیري شویدی، دغه خلک اوس هم په لیری پرتو جزیرو کی له کړاونو څخه ډک ژوند تیروی. د امریکا ۴۲۰۰۰ پوځیان د اتمی زبالو کوم چی په رادیواکتیفي توکو ککړ شوی وه او نن په صنعت کی د استعمال ځای نلری.»

نا کامه شوی ازموینې او له هغوی څخه راپورته شوی پېښې

د امریکا ټولی اتمې ازموینې که هغه د هیواد په مختلفو سیمو کی د ننه یا بهر تر سره شوی دی بریالې نوی، په ډیرو پېښو کی یې تلفات اودرانه تاوانونه د ژوند چاپیریال او عامه تاسیساتو ته اړولی، کوم وگړی چی د رادیو اکتیفي موادو د ستنې وهلو له کبله وژل شوی د انسانی تلفاتو یوه بیلگه ده. د منهایتن او لويس سلوتن پروژو د انسانی قربانیانو په برخه کی تر ټولو زیاتی ځانگړ تیاوی تر لاسه کړیدی. د گیسل بروو په پروژو کی د ۱۹۵۴م کال د اتمی زبالو خپریدل د امریکا یوه بل اتمې

ناورین وه.

د گیسل بروو د عملیاتو په لړ کې چی امریکایی قوتونو د همدی ډول وسیلی د ازموینې قصد کړی وه، خو دغه بمب په ناڅاپي ډول کبسته را پریوت سیمه په د رادیو اکتیفی توکو ککړه شوه. تر سل میل مربع مساحت زیاته مخکه مستقیماً د تشعشعاتو تر اغیزی لاندی راغله. دا ډول تېروتنی یواځی گسیل بروو پوری تړلی ندی، بلکی په ډیرو مختلفو ازموینوکی هم داسی پېښی منځ ته راغلې. لکه په ۱۹۵۷ کال د اتلانتیک په ښار کی، په ۱۹۵۸ کال جورجیا کی، په ۱۹۶۱ کال د کارولینا شمال کی، په ۱۹۶۵ کال په اوکیناوا کی، په ۱۹۶۶ کال د اسپانیا د پالومریس دریاب په غاړه کی، په ۱۹۶۸ کال گرین لنډ او داسی نورو ځایونو کی.

د Castle Bravo عملیات:

په ۱۹۵۴ م کال د مارچ په لمړۍ نیټه د امریکا متحده ایالاتو د هسته ای بمونو په جوړولو لاس پوری کړ چی د دی وسلو په تاریخ کی تر ټولو ډیر خطرناک او ویجاړوونکی گڼل کیږی. امریکا ډیری ستری هسته ای ازموینې تر سره کړی.

د بروو کلا د بمب قدرت له هغه څه نه چی وړاندوینه یی شوی وه په کراتو زیات وو.

دغه عملیات کد تر عنوان لاندی د پیکنی په جزیره کی چی د مارشال په مجموع الجزایر کی موقعیت لری سر ته ورسول. امریکا هڅه کوله داسی حرارتی هسته ای بمونه جوړ کړی چی په هواکی د انتقال وړتیا ولری. د جوړښت په طرح کی د اشتباهگانو په دلیل د هغوی له جملی ځینی د یو بمب د چاودنی وړتیا ۱۵ میگاواټو

ته ورسید، د دغی چاودنې اندازه له وړاند وپېښی (پیش بینی شده) څخه دوه نیمه برابره لږ قابلیت درلود. دغه بمب ۱۰۰۰ برابره له هغه بمب څخه چی هیروشیما کی استعمال شوی وه پیاوړتیا درلوده.

د دی بمب رادیواکتیفي زبالو تر ۱۱۰۰۰ کیلومترياته مساحه تر پوښښ لاند ی راوړی وه. دغه تاوان یواځی د امریکا خاوری پوری محدود پاتی نشو، بلکه له پولې څخه تیر شو په استرلیا، هند، جاپان او اروپایي هیوادو کی هم ولیدل شو. د بیکنی اوسیدونکی تر مخه نورو جزیرو ته لیږدول شوی وه، خو دغه چاودنه دومره ځواکمنه وه چی توکې یی نورو جزیرو ته هم ورسیدل، سخت زیانونه یی د خلکو روغتیا او چاپیریال ته ورسول.

د مریند روغتیايي انستیتیوت او د بروکان ملی لابراتوار یو شریک روغتیايي گزارش په نیویارک کی خپور کړ. پدی هکله یی ډیر جزئیات وړاندی کړی وه. د دی گزارش په یوه برخه کی داسی راغلی:

لدی پېښی وروسته د دوه، دری لسیزو په لړ کی زیات شمیر ماشومان او بالغ وکړی د رانکلپ په سیمه کی د تایروئیدی په ناروغی اخته شول چی د ځینو حالت د اندیښنی وړ دی.

(د ټولو اتمې ازموینو منع سازمان) د خپلې څیړنې په یوې برخه کی د دی عملیاتو د پراخو زیانونو په هکله لیکي:

«تر چاودنی څو گړی، روسته د جاپان کب نیولو په بیړی د انفجاري توکو اورېدل پیل شول، دغې بیړی (پنځمه شمیره بختور ښامار) نوم درلود. بیړی شاؤخوا ۱۴۵ کیلومتره د چاودنی له سیمی څخه د باد په لورې کی موقعیت درلود. د رونکلپ ټاپو چی ۱۷۰ کیلومتره لیری پرته وه هم د رادیو اکتیفي توکو د اورښت شاهد وه د بیړی ډیر کارکوونکی ناروغه او د هغوی یو تن مړ شو. د رونکلپ ۶۴ کسان ډیر ژر د تشعشعاتو تر اغیزی لاندی پریوتل چی کانگی، د پوټکی، سوزش، د وینښتانو توئیدل او مسموم کیدل د دغو هسته ای چاودنو ښکاره ښی وی.»

د ژوند چاپیریال د دی ازموینی بله قربانی ده. د بیکنی په ټاپو کی د براوو تر عملیاتو وروسته دهغه ځای خاوره او اوبه د گټې اخیستنې وړ نه وه. د سیزم،

کوبالت، سترونتیم، امریکیم او د پلوتونیم ایزوتوپونه په هغه ځای کی خپاره شوی وه چی د اوسیدونکو حتی د څارویو ژوند یی له خطر سره مخامخ او په ځینو حالاتو کی ناشونی کړی وه. د دی ټاپو په ځینو برخو کی د اوبو وچیدل د ژوند چاپیریال ته یو بل گواښ شمیرل کیږی. د دی ټاپو بوټی هم په رادیواکتیفی توکو ککړ شوی وه، لکه د نارگیل ونې چی سیزییم-۱۳۷ یی د خاوری له لاری جذب کړی وه نور د استفادی وړ نه وه، وار په واری میوی په دغه توکو ککړی شوی.

ادامه از صفحه ۸۷

جشن نوروزی رستاق ...

جالب اینکه چون پیرم قل اشتراک نکرده است چنین فتواهایی از جانب چوکره هایش صادر می شوند، حال آنکه در سالهای پیش در رستاق کسی به فکر حرام خواندن آن نبود.

جاوید باد رسم نوروز این مظهر همبستگی مردم ما!

مـرآن روز را روز نو خواندند
برآسوده از رنج روی زمین
می و جام و رامشگران خواستند
به ما ماند از آن خسروان یاد گار

فردوسی

به جمشید بر گوهر افشانند
سر سال نو هرمنز فروردین
بزرگان به شادی بیاراستند
چنین جشن فرخ از آن روزگار

نویسنده: فرزاد

مکثی بر ماهیت ظاهر طنین با استناد بر نوشته «پرچمی» اش

آرشیو روزنامه «انیس» را مرور می‌کردم که توجهم به مقاله‌ی سلسله دار تحت عنوان «جنگ» مخفی» سی. آی. ای. علییه افغانستان» به قلم ظاهر طنین در شماره‌های اوایل سال ۱۹۸۴ جلب شد. این روزنامه در آلمان تحت عنوان «ارگان شورای مرکزی جبهه ملی پدروطن جمهوری دموکراتیک افغانستان» پنخس می‌شد و بلندگوی تبلیغاتی رژیم پوشالی روس به شمار می‌رفت.

این نوشته از دو نگاه برایم قابل مکت بود. ابتدا از روی آن می شود به میزان عبودیت ظاهرطنین به بادار روسی اش پی برد که مقایسه آن با وضعیت مسخره کنونی او برای درک ماهیت اینگونه روشنفکران ضدمردمی آگاهی بخش است. ثانیاً در آن نوشته حقایقی در باره دست اندازی ها و خرابکاری های سی.آی.ای. در کشورما بیان گردیده که امروز نیز کمافی الساباق اما بصورت بی پرده تر و وسیعتر ادامه دارد ولی دیگر ظاهرطنین ها نمی خواهند آنرا ببینند.

بعد از سقوط دولت دست نشانده روس در کشور ما، تعداد زیادی از رهبران ستمکار پرچمی و خلقی قبله شانرا از مسکو به واشنگتن تغییر مسیر داده در خدمت امریکا و سیاست هایش قرار گرفتند، در کشورهای غربی برایشان پناهندگی داده شد و بدینصورت از چنگ دادخواهی ملت نجات داده شدند. این عناصر سابقاً «ضدامریکایی» بیش از دو دهه می شود که به پدیده های مرغوب برای امریکا و نهاد های استخباراتیش بدل شده اند تا تجربه سالها مزدوری به شوروی را در خدمت آنکشور قرار دهند. به همین دلیل در اداره پوشالی کرسی تعداد اینچنین عناصر کم نیست.

ظاهر طنین یکی از اینگونه افراد است که از مطبوعاتچی ها و عضو کمیته مرکزی حزب میهنفروشان پرچمی بود اما با

سقوط شوروی به خدمت غرب درآمد و حال به مثابه نماینده دایمی دولت فاسد کرسی در ملل متحد، برای مشروعیت و آبرو بخشیدن به اشغال افغانستان و دولتی به مراتب رسوا تر، بی اراده تر و مافیایی جانفشانی دارد.

در نوشته یاد شده، او رادیوهای «بی.بی.سی»، «رادیو آزادی»، «صدای امریکا» و غیره را وسایل دروغپراکنی سی.آی.ای. نامیده افشا می کند، اما در سال ۱۹۹۵ خودش به همین دستگاه دروغپراکنی پیوست و به وسیله آن به یک مهره بازی استعمار غرب تبدیل شد. در این نوشته به شرح کمکهای وسیع امریکا به «اشرار» و «نیروهای ضدانقلابی

«دوستی افغان - شوروی را نمیتوان با هوچی بازی تبدیلیگانی در سایه قرار داد.... کمک برادرانه و بزرگ اتحاد شوروی به کشور ما بنابر درخواست حکومت قانونی ج.د.ا بند ۴ معاهده دوستی و همکاری ۱۹۷۸ میان دو کشور و ماده ۵۱ منشور سازمان ملل صورت گرفته...»

ظاهر طنین، روزنامه انیس، ۱۰ مارچ ۱۹۸۴

«نیروهای امریکایی و ناتو در افغانستان نیامده اند که کشور را مورد تجاوز قرار دهند. آنان افغانها را کمک می کنند که از نفوذ القاعده رهایی یابند. آنها افغانها را کمک می کنند که از شر تروریزم رها شوند.»

ظاهر طنین، روزنامه استیتسمن، ۹ نوامبر ۲۰۱۰

افغانستان» پرداخته می‌نویسد: «این مصارف گزاف را حکومت ایالات متحده تنها برای قتل و کشتار مردم بی گناه افغانستان متقبل گردیده است.»

اما حالا که خودش جیره‌خوار امریکا شده و با دالر کاخ سفید اپارتمان چهارونیم میلیون دالری را در لوکس ترین منطقه نیویارک برای خود و فامیلش خریداری کرده و در دفتر پنج عشاریه چهار میلیون دالری لمیده است، دیگر چشمان و وجدانش را در برابر قتل عام و کشتار نیروهای امریکایی در افغانستان می‌بندد و در دفاع از امریکا روز و شب نمی‌شناسد. او دیگر کمکهای سرشار امریکا و غرب به گروه‌های جنایتکار و پلید اخوانی و تروریست را هم دیده نمی‌تواند چون نماینده رژیم متشکل از همین باندهای خونخوار و میهنفروش بوده ماموریت دارد که گندیدگی‌های آنان را سفیده مالی کند.

و باز می‌نویسد: «سازمان سیا سعی می‌نماید تا برخی از عملیات خود را در افغانستان با پرده «سازمان‌های خیریه! بین‌المللی» بپوشاند.»

بسیار واقعی، اما حال دیگر در کنار این سازمان‌های خیریه، به یک جمع وسیع روشنفکران وجدان‌باخته و یتیم شده سابقا متمایل به روس نیز دست یافته که آنان را به آسانی و ارزان برای برنامه‌های ویرانگرانه‌اش استخدام نموده به کار گیرد.

ظاهرطنین که عضو کمیته مرکزی «حزب دموکراتیک خلق» بود درباره رژیم منفورش می‌گفت: «انقلاب افغانستان را نمی‌توان

ظاهرطنین که بی.بی.سی. را از رادیوهای دروغپراکنی غرب می‌دانست خود بالاخره به یکی از مجریان مهمش بدل شد.

بزانو در آورد. این انقلاب به نیروی میلیونی زحمتکش کشور اتکا دارد و از پشتیبانی بیدریغ نیروهای صلح و ترقی در سراسر سیاره ما برخوردار است.»

اما حالا که آن «انقلاب» پوقانه‌ای اش باد هوا شده، جملات بالا را با تغییرات اندکی در مدح «انقلاب» بی ۵۲- امریکا همه روزه تکرار می‌کند و در خدمت رژیم قرار دارد که متشکل از همان «اشرار» و «ضدانقلابیون» بنیادگراست که آنها را جاسوس سیا و کاخ سفید گفته افشا می‌کرد.

جنایات، وطنفروشی‌ها و پلیدی‌های

چاکران روس به علت وحشیگری و جهالت پیشگی‌های رژیم‌های بنیادگرای تنظیمی و طالبی تا حدی به فراموشی سپرده شده و این وضعیت به عاملان آن اجازه داده است که امروز با شرفیابختگی تمام اکت دموکرات و انسان‌دوست کرده در بحث‌ها و نشریات شان خود را برنده میدان وانمود ساخته استدلال نمایند که گویا نسبت به رژیمهای سه دوره بعد آنان بهتر بودند!

برای نسل جوان ما که تجربه مستقیم از پلیدی‌ها و استبداد بی‌مثال رژیم‌های چاکر روس و فاشیزم «اگسا» و «کام» و «خاد» شان نداشته و از زنده به گور کردن‌های آنان در پولیگونها اطلاعات زیادی ندارند، یاددهانی و افشای این خاینان که امروز هم به نوع دیگری

در راه خیانت به ملت روان اند مهم است تا در دام عوامفریبی هایشان گیر نیفتند. با توجه به ماهیت خایانه طنین، باید بر سپینتا لعنت فرستاد که یکچنین انسان فروخته شده را به کرسی افغانستان در ملل متحد نصب نمود.

تاریخ به ما می آموزد، فرد یا تشکلی که در مزدوری به یک نیروی خارجی خو گرفت، دیگر با تغییر اوضاع به آسانی به این و آن قدرت بیرونی خود را عرضه می دارد و نبود یک متکای خارجی را برای ادامه حیاتش ناممکن می داند. ظاهر طنین نمونه تپیک اینچنین عناصر است که با مقایسه حرفهای گذشته و حال او به خوبی می توان به این نکته پی برد.

ادامه از صفحه ۱۰۲

از چهار الی شش تریلیون دالر...

می شوند. در نوامبر ۲۰۱۲، لئون پنتا، وزیر دفاع امریکا، ویلیام وارد، جنرال چهار ستاره ارتش را به علت رسوایی مالی تنزل درجه داد. جنرال وارد قومندان نیروهای نظامی امریکا در قاره افریقا بود.

اما در این هنگامه چپاول و غارتگری، سربازان امریکایی عمدتاً نقش گوشت دم توپ را داشته به خاطر عرص و آز یک فیصدی های آنکشور قربانی می شوند. در کتاب «اقتصاد سیاسی نظامیگری امریکا» که در بالا ذکرش رفت نقل قولی از جنرال سمیدلی بوتلر آمده است:

«ایده های خوشنمایی برای پسران ما که به کشتن فرستاده می شدند به تصویر کشیده شدند...» «این جنگ به خاطر آنست که جهان برای دموکراسی مکان امنی ساخته شود.» هیچکس به آنان نگفت که دلیل اصلی دالر و سنت است. وقتی آنان بسوی جنگ مارش کنان می رفتند، هیچکس به آنان تذکر نداد که رفتن و مردن شان به معنی سودهای عظیم جنگی است. به آنان فقط گفته شد که این یک «سرگذشت باشکوه» خواهد بود.»

نویسنده: صدیق صبا

تحفه ناچیز به جوانان شجاع حزب همبستگی

دوستان عزیز حزب همبستگی افغانستان،
من یک محصل مقیم کابل هستم که چند روز قبل شاهد تظاهرات شکوهمند شما در پایتخت بودم. طنین پرخروش جوانان دختر و پسر حزب تان که نعره های خفته در قلب میلیونها هموطن معصوم را شجاعانه و با نیروی تمام فریاد می کردند اشک بر چشمانم جاری نمود. دیدن قید و بند و سرکوب اعتراض برحق شما توسط نهاد های به اصطلاح امنیتی دولت فاسد و ضدملی کرزی خشم عمیقی در رگهای وجودم جاری ساخت.
من ویدیو ایدیتز هستم و برای ادای احترام و انعکاس محبت بی پایانم به شما مبارزان راستین راه عدالت و دموکراسی از لابلای تصاویر اکسیون های حزب همبستگی ویدیو کلیپی تهیه کرده ام که آنرا به مثابه تحفه ناچیز به شما تقدیم می کنم. امیدوارم این کار من ارزش نشر و پخش را داشته باشد و از اینکه تمامی تصاویر را از آرشیو سایت تان بدون اجازه قبلی برداشته ام ناراحت نشوید.

با راهپیمایی بزرگ و وطنپرستانه تان درس های زیادی به ما دادید. شما غرور آدمکشان جنگسالار و خاینان ملی را بر زمین کوبیده تصاویر منحوس شانرا با چلیپای سرخ در قلمرو حاکمیت خود شان علنا بلند کرده در شعار های تان این دشمنان پلید ملت را به همان نامی که شایسته اش هستند یاد نمودید. ثالثا زورگویی امنیت ملی و دستگیری و شکنجه اعتراض کنندگان یک حرکت مدنی و قانونی چهره واقعی دموکراسی و آزادی بیان ادعایی حاکمان پوشالی را نیز رسوا ساخت و نشان داد که در کشوری که دزدان و بیگانه پرستان امپراتوری دارند، برای حقیقت گویی و شجاعان جایی وجود ندارد و فوری در برابر شان سدکشی می شود.

نویسنده: واحد منصوری

امریکا و غرب کشتزار های مواد مخدر را با خون افغانها آبیاری می کنند

«افغانستان: بهشت مافیای مواد مخدر، جهنم جوانان معتاد» عنوان گزارش تحقیقی بود که به تاریخ دوم جدی ۱۳۹۱ در سایت افشاگر «حزب همبستگی افغانستان» منتشر شد. در این گزارش بیشتر عوامل داخلی قاچاق و کشت و تولید مواد مخدر در افغانستان افشا گردیده بود.

اما در گزارش ذیل به عوامل بیرونی رشد این پدیده منفور در افغانستان مختصرا مرور شده تا دستان خونین امریکا در پس این تجارت مرگ آور و بربادگر کشورما برملا گردند. کشت مواد مخدر در افغانستان هر چند سابقه طولانی دارد ولی این امر از بدو تجاوز شوروی و به واسطه نیروهای جهادی رونق بیشتر یافت تا اینکه در دوران تاریک طالبان به اوجش رسید. در اواخر حاکمیت طالبان، ملاعمر کشت کوکنار را ممنوع نمود که در نتیجه میزان تولید افغانستان بسیار کاهش یافت، اما با سقوط طالبان از سال ۲۰۰۱ بازار آن در کشورما آنچنان رشد وسیع یافت که بالاتر از ۹۰ فیصد تولید تریاک جهان را به خود

اختصاص داد.

در سال ۲۰۰۱ تولید تریاک افغانستان فقط ۱۸۵ تن بود که آنهم در مناطق تحت کنترل «ائتلاف شمال» زرع و قاچاق می‌شد. ستیون کول در کتابش «جنگ ارواح» می‌نویسد:

«مرکز مبارزه با مواد مخدر سی.آی.ای گزارش می‌داد که افراد مسعود به مقدار زیاد هیروئین و تریاک را به اروپا قاچاق می‌نمودند.»

عده‌ای از تحلیلگران به این نظر اند که ممنوع شدن کشت خشخاش توسط ملاعمر در واقع اشتباهی بود که ضربه محکمی به گروه طالبان وارد کرد چون این کار آنان یکی از منافع سودآور را برای امریکا بسته بود بنا در اکتوبر ۲۰۰۱ با برچیدن بساط طالبان و سازماندهی دوباره تمامی قاچاقبران هیروئین و تفنگ سالاران «ائتلاف شمال» توانست حکومت جدیدی در کابل بوجود آورد و به سرعت شگفت آوری عواید از دست رفته را پس به چنگ گیرد. اما امریکا طالبان را به عنوان حامیان اصلی مواد مخدر در جنوب و جنوب غرب افغانستان مناطقی که در آن بیشترین خشخاش کشت می‌شود حفظ نمود.

سیا و مواد مخدر افغانستان

دو نقطه اصلی در جهان به مثابه مراکز کشت تریاک شناسایی شده اند. «مثلث طلایی» شامل میانمار، لائوس و تایلند و «هلال طلایی» که افغانستان، پاکستان، ایران، ترکیه و غیره را در بر می‌گیرد. با آغاز جنگ ضدروسی، امریکا و غرب افغانستان را به مرکز ثقل «هلال طلایی» تبدیل کردند که تا امروز جایگاه اول را در تولید تریاک جهان در دست دارد.

رشد سرسام آور مواد مخدر در افغانستان به عملیات مخفی «سیا» در منطقه از زمان تجاوز شوروی برمی‌گردد.

پیش از حمله شوروی به افغانستان، تولید تریاک در افغانستان و پاکستان، متوجه بازارهای کوچک محلی بود. اقتصاد وابسته به مواد مخدر افغانستان، پروژه به دقت طراحی شده سازمان سیا بود که توسط سیاست خارجی امریکا حمایت می‌شد.

در اواسط دهه ۸۰ میلادی، اسلام‌آباد به یکی از بزرگ ترین قرارگاه های اطلاعاتی امریکا در جهان تبدیل شده بود. سیا با حمایت «آی.اس.آی» عملا مناطق مرزی پاکستان و ساحات تحت کنترل مجاهدین در افغانستان را به مراکز تولید تریاک تبدیل کردند که بخش عمده مصارف جنگ ضدروسی از این طریق تامین می‌شد.

در پاکستان، جمعیت معتاد به هروئین در مقایسه با سایر کشورهای جهان، بیشترین رشد را داشت، به طوری که از نزدیک صفر در سال ۱۹۷۹ به یک میلیون و دوصد هزار نفر در سال ۱۹۸۵ رسید.

با تلاش سی.آی.ای. و آی.اس.آی. تولید تریاک افغانستان در سال ۱۹۹۱ به حدود دو هزار تن رسید درحالیکه این رقم در سال ۱۹۸۲ به ۲۵۰ تن بالغ می‌گردید.

گروه‌های مجاهدین، هر ولسوالی‌ای را که در داخل افغانستان تصرف می‌کردند، به روستاییان دستور می‌دادند تا تریاک کشت کنند. به طور گسترده و فراگیر در پاکستان، رهبران مجاهدین با همکاران صاحبان پاکستانی خود صدها فابریکه تولید هروئین را اداره می‌کردند.

حزب اسلامی تحت رهبری گلبدین که بیشترین کمک‌های سی.آی.ای. را دریافت می‌کرد، در همکاری مستقیم با اسامه بن لادن بخش عمده تجارت هروئین را نیز در چنگ داشت. این حزب با حمایت آی.اس.آی. آزادانه در مناطق مرزی پاکستان فابریکه‌های پروسس تریاک را گرداندگی می‌کرد.

در سال ۱۹۹۵، چارلز کگان، مدیر «سیا» در عملیات افغانستان اعتراف کرد که در واقع این سازمان جنگ افغانستان را با عواید سرشار بدست آمده از مواد مخدر افغانستان پیش می‌برد.

جان کولی در کتابش «جنگ‌های نامقدس» شرح می‌دهد که چطور ویلیام کیسی رئیس سی.آی.ای.، ویلیام فرنچ اسمت، لوی سارنوال امریکا را وادار ساخت که یک حکم مخفی را امضا نماید که طبق آن سی.آی.ای. از گزارش دهی در مورد قاچاق مواد مخدر معاف گردید و بدینصورت زمینه قانونی برای دست انداختنش به این تجارت مهیا گردید.

کولی می‌نویسد که در فبروری ۱۹۸۱، رونالد ریگان به یک پروگرام مخفیانه رای مثبت داد که طبق آن سی.آی.ای. برای معتاد ساختن سربازان روسی مستقر در افغانستان تلاش کند تا روحیه و کارآیی آنان را تضعیف نماید. از طریق باندهای بنیادگرای افغان، قسمتی از تولیدات مواد مخدر با شیوه‌های گوناگون به سربازان روسی رسانیده می‌شد.

حقایق ناگفته از زبان مقام‌های روسی

ویکتور ایوانوف رئیس کمیته دولتی ضد مواد مخدر روسیه به تاریخ ۱۹ جنوری ۲۰۱۳ در مسکو با بیان اینکه تعداد قربانیان هروئین افغانستان طی ۱۰ سال اخیر به بیش از یک میلیون نفر رسیده است اعلام کرد: تروریزم در افغانستان عملاً وجود ندارد زیرا در داخل افغانستان حداکثر ۵۰ نفر از طرفداران القاعده باقی مانده اند در حالی که در برابر این شبکه بیش از یکصد و پنجاه هزار سرباز امریکایی و ناتو مامور شده اند. یا به طور ساده در برابر هر عضو القاعده یکهزار و پنجاه سرباز امریکا می‌جنگد. به گفته او حدود ۳ میلیون کشاورز افغان در کار تولید مواد مخدر در این کشور جذب شده اند.

ایوانف همچنان گفته است درآمدهای بالای مواد مخدر بالغ بر ۵۰۰ میلیارد دالر سالانه یا معادل ۸ درصد تجارت قانونی جهان در بخش نفت و گاز می‌شود که بخش زیاد آن به جیب امریکا می‌ریزد.

وی اضافه می‌کند: کسانیکه کار ترانزیت مواد مخدر را اداره می‌کنند، امروز در حقیقت بازیگران مالی و اقتصادی جهان و رهبران پشت پرده جهان و خصوصا طراحان و بانیان واقعی بحران اقتصادی جهان هم هستند.

مردم امریکا قربانیان مواد مخدر

در امریکا ۱۰۸ میلیون تن معتاد به مواد مخدر اند که این رقم ۴۶ در صد کل نفوس این کشور را تشکیل می‌دهد. مطابق آمار مرکز ملی اعتیاد در امریکا ۱۵/۱ میلیون تن مواد مخدر و اعتیاد آور خود را از طریق دواخانه‌ها و خرید دواهای اعتیاد آور بدست می‌آورند. بیشترین معتادان جوانان بیست تا بیست و پنج سال هستند.

قسمت زیادی از مواد مخدر تولید شده در افغانستان به بازارهای امریکا و انگلستان واریز می‌شوند که بدون دخالت دولت ناممکن است که این محموله‌ها سالم داخل خاک آن کشور گردند. همانگونه که در جریان جنگ ویتنام مقدار زیاد هیروئین در میان تابوتهای سربازان کشته شده جابجا شده به امریکا منتقل می‌شد، از افغانستان نیز احتمالا توسط طیارات نظامی انتقال می‌یابند.

فروش مواد مخدر در خاک امریکا غیر از سودآوری اقتصادی آن، برای فرو بردن جوانان آنکشور در نشئه و خواب خرگوشی برای حکامش اهمیت دارد. برای دولتی که با بیکاری، فقر، بحران‌های اقتصادی و جنبش عظیم ضدجنگ مواجه است، خنثی و بیخود شدن ۴۶ فیصد نفوس در اثر استفاده از مواد مخدر موهبتی به شمار می‌رود.

صندوق بین‌المللی پول تخمین زده است که میزان پول شویی در سطح جهان در طول یک سال، بین ۵۹۰ میلیارد تا ۱/۵ تریلیون دلار می‌باشد که این میزان ۲ تا ۵ درصد تولید ناخالص جهانی است. بخش بزرگی از این پول شویی مربوط به تجارت مواد مخدر می‌باشد که کارتل‌های مافیایی وابسته به دولتها به آن چنگ انداخته‌اند. قاچاق مواد

مخدر پس از تجارت نفت و سلاح، سومین کالای بزرگ جهانی برای کشورهای غربی می‌باشد که امریکا با اشغال افغانستان و تبدیل آن به بزرگترین تولیدکننده تریاک و چرس به این تجارت جهانی نیز چنگ انداخته است.

تضاد امریکا و انگلستان بر سر تسخیر عواید مواد مخدر

افغانستان بخش اعظم هروئین مصرفی انگلستان را نیز تولید می‌کند. عواید سرشار مواد مخدر به همان پیمانه که برای امریکا سود آور است بریتانیا نیز از آن بی‌بهره نمانده است. جنگ پنهانی بین امریکا و انگلستان سالهاست بر سر هلمند و بخصوص ولسوالی مارجه

که مرکز عمده زرع کوکنار در جهان به شمار می‌رود جریان داشته است. اختلاف بر سر تسخیر این ولایت یکی از موارد تضادها میان این دو قدرت در کشور ماست. اینان دهسال تمام هلمند را جنگزده و خطرناک جلوه دادند تا در پس پرده معامله‌های چرب شانرا برای تسخیر عواید کوکنار و منابع طبیعی این ولایت با خاطر آرام به پیش برند.

واشنگتن جنگهای اشغالگرانه در کشورهای مورد تجاوز را از پول و مالیات مردمش پیش می‌برد. در دوازده سال گذشته دو جنگ پر مصرف عراق و افغانستان صدها هزار کشته و بربادی وسیع به دو ملت برجا گذاشت. درین دو جنگ تا حال بیش از دو تریلیون دالر صرف شده و آمار تازه از ازدیاد مصارف آن به مرز شش تریلیون دالر خبر می‌دهند. اما این جنگها برای نهادهای مالی آنکشور که از خون و عرق ملت خود و مردم مستعمرات تغذیه می‌کنند سودهای بزرگی به همراه داشت. مصارف جنگها از جیب ۹۹ درصد مردم عام امریکا پرداخت گردید اما عواید سرشار آن به جیب یک درصدی‌ها در قصر سفید، پنتاگون و والسرتیت واریز می‌شوند.

بقیه از صفحه ۶۲

تحفه ناچیز به جوانان شجاع...

مدتی قبل نقل قولی از مجید توکلی زندانی سیاسی باشهامت ایران در فیسبوک پخش شد که گفته بود «یک حاکم دیکتاتور تنها احساس خطر از شجاعان است که نافرمانی می‌کنند.» لشکرکشی دولت در برابر شما و بعد دستگیری و شکنجه تظاهرکنندگان اثبات این پیام مهم به ملت است که بدون شک اینچنین حرکت‌های شجاعان بیش از هرچیز در قلب تیره غلامان بیگانه و چپاولگران حاکم کار می‌کند و آنان را دستپاچه می‌سازد. این اقدام دولت در واقع گواه پیروزی شماست که من آنرا به تمامی اعضای حزب همبستگی تبریک می‌گویم.

امیدوارم عوعو دشمنان ملت علیه حزب تان را همیشه سند موثریت کار تان دانسته به آن وقعی قابل نشوید. اکثریت ملت دریدر و منکوب شده با شماست. اینان امروز به زور دالر و نیروهای مسلح حامیان جهانی شان بر ملت حکومت می‌کنند اما تا آخرین حد ممکن بین ملت منفور هستند. آینده از آن شما و دیگر نیروهای مردمی، آزادی پسند و پیشرو است.

با سپاس فراوان از تحفه این دوست، کلیپ ویدیویی را در چینل ما در یوتیوب تماشا کنید:

www.youtube.com/watch?v=nNTwS7kjex4

گزارشها

جنایت کاران حزب حرکت اسلامی عاملان اصلی قتل شکیلا

یکسال و سه ماه
از قتل شکیلا دختر
شانزده ساله بامیانی
گذشت. این دختر در
مهمانخانه سید هادی
واحدی بهشتی عضو
شورای ولایتی بامیان
به تاریخ ۷ دلو ۱۳۹۰
در منطقه زرگران
مرکز بامیان ابتدا مورد
تجاوز قرار گرفته
و بعد به قتل رسید.
واحدی بهشتی برادر
فکور بهشتی عضو پارلمان و از اعضای حزب حرکت اسلامی افغانستان به رهبری سید
حسین انوری می باشد.

یک روز پس از قتل شکیلا، بهشتی اعلام کرد که این دختر دست به خودکشی زده و
به زندگی اش پایان داده است، اما پولیس بامیان فردی به نام قربان را که بادیگارد بهشتی
است به اتهام این قتل دستگیر کرد درحالیکه قربان به خبرنگاران گفت از این قتل از طریق
تلفون و آنهم توسط بهشتی باخبر شده و در جریان قتل در محل حادثه حضور نداشته
است.

سید یحیی احمدیار رئیس سارنوالی بامیان در همان هفته های اول قتل شکیلا در جریان

یک محکمه علنی اعلام کرد که این احتمال وجود دارد که در این حادثه به خاطر سرپوش گذاشتن بر یک جنایت، جنایت دیگری صورت گرفته باشد، چون در حادثه قتل شکیلا مسئله تجاوز جنسی نیز مطرح می‌باشد.

در میان مردم بامیان موضوع این جنایت تا هنوز روی زبانهاست و بیشتر بامیانی ها می گویند شکیلا ابتدا مورد تجاوز جنسی قرار گرفته و بعدا به قتل رسیده است. اما از آنجاکه از الف تا یای مقامات این ولایت در چنگ جنایت کاران وحدتی و حرکتی است مسئله قتل شکیلا خاک زده شد و خودکشی عنوان گردید.

پدر شکیلا که یک مرد فقیر و نادار است، در همان اوایل زیر فشار افراد مسلح بهشتی قرار گرفت و مجبور شد اقرار نماید که دخترش خود کشی کرده است. اما شش ماه پس از این حادثه زمانیکه از چنگ افراد مسلح فرار کرد و به کابل آمد، در برابر خبرنگاران از فشار خانواده بهشتی گفت و حقایق را افشا کرد. او گفت سندی در دست دارد که طب عدلی ثابت کرده که دخترش به قتل رسیده است. پدر شکیلا وکالت دخترش را به پسرش به نام علم گذاشت تا قضیه خواهرش را در محاکم پیش ببرد. از نه ماه به اینسو علم پشت این و آن دروازه اداره های حکومتی و محاکم و قضا و سارنوالی سرگردان است اما صدایش گوش شنوایی ندارد.

علی در عریضه‌ای که بخشی از آن در مکتوب مورخ ۱۴ جوزای ۱۳۹۱ کمیسیون عرایض و سمع شکایات ولسی جرگه به وزارت امور پارلمانی نقل شده می‌نویسد:

«درحالیکه قاتل محمد هادی واحدی است اما حالا قربان نام محافظ آن به ناحق به اتهام قتل محبوس است و در این قضیه قتل سارنوالی استیناف بامیان با استفاده از نفوذ خود و قاتل قضیه را برعکس و یک جانبه وانمود نموده بخاطریکه سارنوالی استیناف از قومای قاتل است و آقای واحدی آنقدر در ادارات دولتی تسلط و واسطه دارند که به جعل از جانب وارثین مقتوله به مقام وزارت امور داخله ترتیب عریضه داده با اخذ امر که از تعقیب و تحریک دوسیه قتل صرف نظر نماید.»

روز سه شنبه ۲۷ حمل ۱۳۹۲ واحد بهشتی قاتل این دختر در شهر بامیان شماری از اطرافیان و هم حزبی هایش را گردهم جمع می‌کند و راهی خانه شکیلا می‌شوند و از خانواده میخواهند پشت دوسیه نگردند و به نفع او تیر شوند. زمانیکه او و اطرافیان پاسخ منفی بدست می‌آورند به زور متوسل شده برادر شکیلا را تهدید به مرگ می‌کنند و به او می‌گویند که اگر دوست دارد نزد خواهرش برود این قضیه را پیگیری کند.

در کابل هم سید حسین انوری از جنگسالاران آدمکش با همدستی برخی حرکتی های دیگر مانند اعضای پارلمان فکور بهشتی و عالمی بلخی تلاش دارند تا دوسیه قتل شکیلا را در لوی سارنوالی زیر بزنند و آنرا مثل هزاران دوسیه مشابه طعمه موشها در پستخانه های این اداره نمایند.

روز چهارشنبه ۲۸ حمل ۱۳۹۲ دهها تن از اعضای جامعه مدنی و مردم بامیان برای چندمین بار در اعتراض به تاخیر در بررسی دوسیه قتل شکیلا، در برابر پارلمان دست به اعتراض زدند و خواهان محاکمه عاملان این قتل شدند.

گوشه هایی از فجایع جنگهای کابل از لابلای اسناد «سازمان عفو بین الملل»

وحشت و بربریت تنظیمی در دهه نود میلادی در کابل و داستانهای وحشتناک جنایت و ویرانی آن حقیقتی است که تا هنوز همچون کابوسی ذهن مردم ما را می آزارد. اما تعدادی از سخنگویان و یاوه گویان تنظیمی این حقایق تلخ را انکار نموده آنرا تبلیغات می خوانند. دولت پوشالی کرزی و صاحبان امریکایی شان یازده سال تمام تلاش نمودند که بر پلیدی ها و توحش چهارساله تنظیمی پرده انداخته شده از صفحات تاریخ ما محو گردند.

چون عواملان اصلی این آدمکشی ها امروز در دور جدیدی از چپاول و جنایت زیر سلطه امریکا سهیم اند، باید از آنان فرشته های «دموکراسی» و «حقوق بشر» تراشیده می شد که کار عوامفریبی و نقش بازی کردن شان به مثابه غلامان امریکا به راحتی صورت گیرد.

سازمانهای معتبر جهانی و منجمله «سازمان عفو بین الملل» طی چندین سند، موارد نقض حقوق بشر و جنایات جنگی دهه نود میلادی را انتشار داده اند که مرور داستانهای هولناک و دردآور آن مو بر بدن انسان راست می کند.

یکی از این اسناد تحت عنوان «افغانستان: مسئولیت جهانی در برابر فاجعه حقوق بشر» در سپتامبر ۱۹۹۵ به زبانهای انگلیسی، دری و پشتو منتشر گردید. ما بخش هایی از این سند مهم را از روی متن چاپی آن بازتایپ کرده برای آنانی که از جریانات فاجعه بار جنگهای خیانانه و بربادی کابل توسط تنظیم های جهادی آگاهی چندانی ندارند نشر می کنیم.

افغانستان:

مسئولیت جهانی در برابر فاجعه حقوق بشر

از انتشارات «عفو بین الملل»، ۱۱ سپتامبر ۱۹۹۵

یک زن جوان را که در اوایل سال ۱۹۹۴ در شهر آراء کابل زندگی میکرد باز گو کردند:

«شوهر آن زن در یک حمله انفجار کشته شد. او دارای سه طفل بین سنین دو و نه ساله بود. روزی وی اطفال خود را گذاشته برای آوردن نان برون رفت. دو تن از افراد مسلح مجاهدین وی را درسرک دستگیر کردند و در پایگاه خویش دریک خانه بردند و در آنجا ۲۲ مرد برای سه روز به او تجاوز نمودند. بعدا به وی اجازه دادند که بروند. هنگامیکه او به خانه خویش میرسد در مییابد که هر سه کودکش از فرط سردی مرده اند.»

روزیکه با روزهای دیگر سال ۱۹۹۳ تفاوت نداشت، ازدحامی از مردم در کابل منتظر بس بودند. یک لحظه بعد هنگامیکه بمبها در اطراف ایستگاه بس فرو میریخت، اعضای بدن انسانها از هم جدا میگردد. اجساد انسانها به هر سو پراکنده شد. سر یک نفر از تن وی جدا گردید. طی چند ثانیه بیش از ۸۰ تن هلاک و یا مجروح شدند.

.....

مجموع افراد ملکی که طی سه سال گذشته در نتیجه حملات عمدی توپخانه بر مناطق مسکونی به قتل رسیده اند به دهها هزار تن میرسد. چنین کشتارها از تمام بخشهای کشور گزارش شده است ولی اکثریت وسیع قربانیان - بیش از ۲۵۰۰۰ در کابل به قتل رسیده اند، آنان کشته شدند در حالیکه هیچکسی را تهدید نمیکردند - در حالیکه از راه میگذاشتند، در منازل خویش نشسته بودند و یا به امید اینکه مصئون بمانند درمکاتب و مساجد پناه گزیده بودند.

.....

در سال ۱۹۹۴ کشتار غیر نظامیهای کابل با استفاده از سلاح سنگین بطور روز افزون بالا گرفت. در اگست همان سال سه شفاخانه در کابل مستقیما مورد اصابت واقع شد که بیش از سی تن از مریضان را بقتل رساند و وسایل طبی را که بوسیله سازمان صحتی جهان و صندوق

اطفال ملل متحد (یونیسف UNICEF) تهیه شده بود، تخریب کرد بر طبق یک تخمین، هنگامیکه جناحهای متخاصم مناطق مسکونی را در کابل مورد هدف حملات خویش قرار

دادند، بین ۱۲ سپتامبر و ۱۲ اکتوبر تا ۸۰۰ تن کشته و بیش از ۱۷۰۰۰ تن مجروح گردیدند و علت آن مورد شک قرار گرفتن اهالی محل بخاطر پشتیبانی از رقبای سیاسی ایشان بود. اکثریت قربانیان را زنان غیر مسلح و اطفال تشکیل میکرد. بین ۲۱ تا ۲۴ اکتوبر در اثر بمباری بر مناطق مسکونی، در

حالیکه در آنجاها هیچگونه فعالیت نظامی وجود نداشت، حد اقل ۹۵ تن کشته و ۲۹۰ تن جراحت برداشتند. در اثر شلیک توپ و هاوان در اطراف پوهنتون کابل، ساحه دهمزنگ و باصطلاح کوه تلویزیون، در همان ماه حد اقل ۴۵ تن کشته و ۱۵۰ تن زخمی شدند. شاهدان عینی گزارش دادند که یکی از بمبها بر مکتبی که پناه گاه مردم بی خانمان بود اصابت کرد و ۱۰ تن را به هلاکت رساند.

.....

استعمال بمب های خوشه ای (کلستر) بر مناطق مسکونی مشخصه مشترک اغلب جناح های رقیب بوده است. یک تن از شاهدان عینی در مورد حمله انتقامجویانه نیروهای والی اسماعیل خان در اوایل می ۱۹۹۵ در ولایت فراه، به عفو بین الملل اظهار داشت:

«آنها تعداد زیادی بمب های خوشه ای را پرتاب کردند که در اثر آن بین ۲۲۰ تا ۲۵۰ تن کشته شدند. اکثریت مقتولین مردم عادی بودند که هیچ یک از جناح ها را نه جناب داری کرده بودند و نه با آنها مخالفت داشتند. جنگ متوقف گردیده بود و برای چندین روز هیچگونه فعالیت نظامی وجود نداشت. ولی طیارات میگ ۲۱، میگ ۲۳، سو ۱۷، و سو ۱۸ اسماعیل خان علیه مناطق مسکونی مورد استعمال قرار گرفت. در آنجا مقاومت نظامی وجود نداشت. صرف مردم عادی کشته شدند.»

.....

قتل ها به وسیله نگهبانان مسلح

انگیزه ها هرچه باشد، نمونه ها باهم مشابه اند: در تمام حالات، گزارشهای که در اختیار عفو بی الملل قرار گرفته است حاکی از آنست که افراد مسلح توانسته اند، هر کسی را که

در برابر آنان خواسته است بایستد، عمدی و ظالمانه به قتل برسانند. بخاطر قربانیان بی دفاع هیچ مرجعی وجود ندارد تا برای حمایت از ایشان به آن مراجعه گردد.

.....

در یک حادثه در می ۱۹۹۲، مردی که فکر میشد عضو حزب حاکم قبیلی باشد در عمارت وزارت امور داخله بوسیله نگهبانان مسلح شورای نظار دستگیر گردید. شاهدان عینی اظهار داشتند که یک تن از افراد مسلح، وی را بست و بالگد از زینه‌ها پائین انداخت. در منزل تحتانی، یکتی از جنگجویان مجاهد که از متحدین دولت جدید بود، وی را مکررا با قنداق تفنگ مورد ضربت قرار داد. گزارش گردید که او حد اقل ۱۰ مرمی بر زندانی شلیک کرد. او سپس با شمشیر کند تشریفانی به بریدن گلوی مرد مرده مبادرت ورزید.

.....

یک تن از روشنفکران معروف افغانی که در پاکستان بعنوان مهاجر زندگی میکنند، وضع افغانهای آزاد اندیش را که خواهان حل صلح آمیز معضله میباشند، چنین توضیح کرد:

«آنانیکه مخالف بنیاد گرایان بودند به این یا آن طریق از بین برده شده اند، بطور مثال عزیز الرحمان الفت، داکتر سعادت شیگیوال، داکتر نسیم لودین، انجینیر عزیز عثمانی و سال گذشته {۱۹۹۳} در پشاور ولی خان کروخیل که یکی از حمایت کنندگان سرسخت پروسه صلح بود. وی دو روز قبل از ترورش، علیه مداخله همسایه ها در امور افغانستان صحبت کرده بود.»

.....

تعداد کثیری از نامه نگاران، نویسندگان و هنرمندان به مرگ تهدید گردیده اند و چندین تن از نامه نگاران بطور عمدی و ظالمانه به دستور قوماندانهای ارشد جناحهای درحال جنگ، به قتل رسیده اند. یک تن از خبر نگاران افغانی که چندین بار بوسیله قوماندان های گروه های مختلف مجاهدین دستگیر گردیده بود، به عفو بین الملل گفت:

«نامه نگاران بوسیله هر تنظیم (حزب) متهم میگرددند که گویا برای تنظیم دیگری کار میکنند. استنباط یک نامه نگار علاقمند به اخبار اکنون کاملاً دگرگون گردیده است، هر حزب یک فهرست مرگ اشخاصی را که میخواهند از بین ببرند، در دست دارند که شامل نامه نگاران نیز میباشد.»

نامه نگارانیکه برای وسایل اطلاعات جمعی بین المللی درباره جنگ در افغانستان گزارش تهیه مینمایند، بخصوص در مخاطره قرار دارند.

.....

یک جنگجوی مجاهدین، کابل: گزارش می‌گردد که ایران به گروه‌های مجاهدین طرفدار، به عرضه سلاح‌ها ادامه می‌دهد.

شاه محمود دیدار، نامه نگار که در روزنامه حقیقت انقلاب ثور مربوط به حکومت سابق کار می‌کرد، در دسامبر یا اکتوبر ۱۹۹۲ به قتل رسید.

.....

یک جنگجوی مجاهدین، کابل: گزارش می‌گردد که ایران به گروه‌های مجاهدین طرفدار، به عرضه سلاح‌ها ادامه می‌دهد.

نیروهای حزب اسلامی (حکمتیار) در مارچ ۱۹۹۴ بر موتر حامل سه نامه نگار با استفاده از تفنگ‌های تعرضی کلاشینکوف مکرراً شلیک نمودند. مرمی در گردن یک مترجم افغانی، صبور سیاسنگ، اصابت نمود. در هر دو بازوی یک نامه نگار کانادائی، تایلربرول (Tyler Brule)، ضربت وارد گردید. هر سه تن نجات یافتند.

میرویس جلیل نامه نگار افغانی بخش جهانی بی بی سی، بتاريخ ۲۹ جولای ۱۹۹۴، پس از آنکه در منطقه ای تحت کنترل حزب اسلامی (حکمتیار) ربوده شد، به قتل رسید. موصوف چندین بار از جانب احزاب مختلف مجاهدین بشمول حزب اسلامی (حکمتیار) به مرگ تهدید شده بود. بر اساس گزارش‌ها، وی بعد از مصاحبه با گلبدین حکمتیار به کابل برگشت. یک تن از همکاران قبلی میرویس جلیل به عفو بین الملل اظهارات داشت که حتی قبل از حادثه افواهی در کابل پخش گردیده بود که وی به قتل خواهد رسید:

«خانم یکی از اعضای شورای هم‌آهنگی دو روز قبل از وقوع حادثه به منزل میرویس جلیل آمده و به وی گفته بود که باید کابل را ترک بگوید. او گفته بود که توطئه‌ای چیده شده است تا نامبرده را عنقریب بکشند. در حدود یک ماه افواهایی وجود داشت که وی کشته خواهد شد. در روزیکه موصوف بقتل رسید من با دوستی بودم که خیلی نگران به نظر می‌رسید. او گفت که نمیتواند چیزی بخورد بخاطر آنکه شنیده بود که در همانروز حادثه‌ای بروی واقع می‌گردد.»

مشابهاً، یک تن از کارمندان سابق دولت به عفو بین الملل ابراز داشت:

«من چور و چپاول‌های زیادی را به چشم دیدم. بطور مثال منزل (اسم محفوظ) یک داکتر طب، مورد غارت قرار گرفت. این تقریباً دو ماه قبل [اگست ۱۹۹۴] بود. آنها خانم و اطفال وی را بیرحمانه لت و کوب کردند. او خود در خانه نبود. معلوم بود که آمده بودند تاوی را به قتل برسانند. ایشان تمام اموال او را بردند. من به چشم خود دیدم که پسرش را، جوانی در حدود ۲۰ سال، به گوله بستند و کشتند.»

.....

اشخاصیکه در برابر ربوده شدن و تجاوز به زنان مقاومت میکنند یا آنانیکه به زنان ربوده شده کمک می‌رسانند تا فرار نمایند، غالباً خود ایشان به قتل می‌رسند. بطور مثال در نیمه ۱۹۹۴، خانم جوانی (اسم محفوظ) بوسیله قوماندانیکه متحد نیروهای جنرال دوستم در مزار شریف بود، ربوده شد. سر انجام او تصمیم به فرار گرفت و با یک تن از اعضای جوان خانواده خویش تماس حاصل کرد و او خانم را به مسکو برد. قوماندان در مورد جوان آگاهی حاصل و سعی کرد وی را به دست آورد، ولی او خارج از کشور بود، یک تن از خویشاوندان وی به عفو بین الملل اظهار داشت:

«قوماندان تصمیم گرفت که خانواده را مجازات نماید. او خواهر آن جوان را ربوده و در مقابل مادرش بوی تجاوز کرد. او بعداً مادر را مورد لت و کوب قرار داد. مرد جوان بدون آگاهی از این انکشافات به مزار شریف باز گشت. افراد قوماندان وی را یافتند و دستگیر کردند. ایشان او را نزد قوماندان بردند. مرد جوان بوسیله نگهبانان به سختی لت و کوب گردید. او در تحت شکنجه محل بودوباش خانم را در مسکو افشاء کرد. سپس قوماندان به نگهبانان دستور داد تا وی را ببندند و او توسط شمشیر خود سر مرد جوان را از تنش جدا کرد.»

اشخاص دیگری بخاطر آن کشته شدند که گروههای مجاهدین به رشته تحصیلی و سطح تحصیل ایشان نظر موافق نداشته اند. خانمی به عفو بین الملل توضیح داد که چگونه برادرش در اخیر ۱۹۹۲ در ولایت کندوز در برابر چشمان خانواده خویش به قتل رسید و اعضای بدنش قطع گردید:

«روزی گروهی در حدود ۶۰ تن از مجاهدین مسلح مربوط به حزب اسلامی گلبدین حکمتیار به منزلش آمدند و گفتند که او باید اعدام گردد، برای اینکه دختران را تدریس کرده است. آنان که تبر برانی در دست داشتند به لت و کوب وی شروع کردند. برادرم فریاد میزد "مرا مکشید، من مسلمان هستم، مرا مکشید"، ولی افراد مسلح گفتند "چگونه میتوانی مسلمان باشی، در صورتیکه دختران را تدریس میکردی؟"»

خانمی که مسکن خانوادگی وی در یکی از ولایات غربی، فراه بود در ماه جون ۱۹۹۳ مورد حمله مجاهدین مسلح قرار گرفت، او به هیئت سازمان عفو بین الملل حکایت کرد

که چگونه شوهرش نخست مورد لت و کوب قرار گرفت و سپس در برابر چشمان وی و فرازندانش کشته شد:

«آنان به نحو بیرحمانه‌ای او را میزدند و میگفتند که در مکتب قریه به دختران درس داده است. ما همه برای اینکه ترحم آنانرا جلب نمایم فریاد میزدیم، ولی آنان دست بردار نبودند. بعدا آنها، او را در برابر چشمان من و چهار کودک خورد سالم ایستاده کردند. یکی از ایشان با کلاشنیکوف قلبش را نشانه گرفت و کشتش.»

در برخی حالات، اشخاص بر طبق دساتیر مستقیم رهبران احزاب به قتل رسیده اند. یک مهاجر افغانی به عفو بین الملل اظهار داشت:

«برادر من گفت که در اوایل نوامبر [۱۹۹۳] یکی از رهبران مجاهدین یک تن از قوماندانان خود را اعزام نمود تا سر یکی از دکانداران جاده میوند را در کابل که رهبر باوی خصوصت داشت ببرد. قوماندان به محل رفت و اشتباها سر مرد دیگری را برید و با خود برد. همه میدانستند که وی سر مرد دیگری را از تنش جدا کرده است ولی هیچ کسی جرئت نداشت که این مطلب را به او اظهار نماید.»

شورشیان افغانی یک توپ بی پسگد ۷۵ ملیمتری را شلیک میکنند.

بعضیهای دیگر هر گاه از دساتیر قوماندانان سر پیچی نموده اند، تهدید به مرگ شده اند. شخصی که مزار شریف را در اوایل ۱۹۹۵ ترک نموده بود، اظهار داشت که چگونه یک قوماندان ملیشای محلی پدر دختر نوجوانی را که امتناع ورزید دخترش را ببرند، به مرگ تهدید نمود:

«اشخاص موظف در منطقه همه قوماندان های مجاهدین یا افسران سابق نظامی هستند که در طول ۱۴ سال گذشته مردم ما را بمباری کرده و به قتل رسانده اند. بطور مثال من میدانم که یک تن از این قوماندان ها افراد خود را بخاطر تشخیص هویت دختران نوجوان میفرستد. سپس او نگهبانان مسلح خود را اعزام مینماید تا آنان را بیاورند. اخیرا، یکی از این قوماندان ها خانواده‌ای را مجبور ساخت تا دختر خویش را به او بدهد، خانواده متذکره نخست امتناع ورزید. قوماندان پول پیشنهاد کرد ولی آن خانواده نپذیرفت. سرانجام قوماندان به ایشان گفت که دختر را خواهد برد و پدر را خواهند کشت بدین قرار ایشان ناگزیر بودند که موافقت نمایند و

این در ماه فروری ۱۹۹۵ بود. این قوماندان در آغاز به جمعیت اسلامی وابسته بود. اکنون او به عبدالرشید دوستم پیوسته است. نتیجه اینست که قوماندان موصوف هر چه بخواهد میتواند بدست آورد، زیرا به نیروی نظامی قدرتمندی وابسته است.»

در برخی حالات زندانیان در توقیف کشته شده اند و اجساد ایشان در محلات غیر مسکونی دفن گردیده است. بطور مثال چندین تن که بوسیله نیروهای جنرال دوستم در مزار شریف زندانی شده بودند، گفته میشود که به قتل رسیده اند و اجساد ایشان در نقاط مختلف شهر مدفون شده است. اطلاع عامه چنین تجاوز ها در بین اهالی ملکی ترس و عدم امنیت بوجود آورده است.

عفو بین الملل نتوانسته است حتی یک واقعه را تشخیص بدهد که یکی از افراد

مجاهدین در برابر کشتار مردم بیدفاع ملکی مسئول شناخته شده باشد. یکی از دلایل عمده برای این امر سیستم اتحاد های سیاسی است که در میان گروه ها معمول میباشد. اغلب قوماندانها که فکر میکنند از وابستگی قوی سیاسی بر خوردار نیستند ترجیح میدهند تا خود را به قوماندانهای با قدرتیکه برای پذیرش آنان در یک

پیمان آمادگی دارند، وابسته بسازند. این چنین یک پیمان معمولاً شامل حمایت نظامی و تامین سلاح و پول میباشد. سپس قوماندان کوچک موافقت مینماید تا بر مواضع قومندان ارشد حمله ننماید. بخاطر اینکه قرار داد به مخاطره نیفتد قوماندان ارشد از تطبیق هر گونه کنترل انضباطی بر وابسته خویش خود داری مینماید - بدینطریق اجازه نامه آزاد برای هر گونه تجاوز بر حقوق بشر صادر میگردد.

....

قبل از ۱۹۹۲ چندین تن از شخصیتهای برجسته افغانی در قلمرو پاکستان بقتل رسیدند. تا کنون هیچ کسی بخاطر مرگ آنان به دست عدالت سپرده نشده است. در میان این قربانیان، مینا کشور کمال یک عضو مؤسس انجمن انقلابی زنان افغانستان، گروهی از مرکز به چپ، شامل است. گفته میشود که وی در فروری ۱۹۸۷ در منزلش در کویته، پاکستان بدست اعضای حزب اسلامی (حکمتیار) به قتل رسید. او چندین بار بخاطر فعالیت های "ضد جهادی" تهدید به مرگ شده بود. گفته میشود که این تهدید ها به مسافرتها یی به اروپای غربی ارتباط داشت که وی در آنجا بیانیه هائی در محضر عام در مورد تجاوز به حقوق زنان افغانی ایراد کرده بود.

در سال ۱۹۹۲، پس از تغییر حکومت، قبرهای دستجمعی با تعدادی از اجساد در هرات

و در نزدیکی کابل در منطقه پلچرخی مکشوف گردید. در گرماگرم جنگ داخلی این قیبرها بار دیگر بسادگی بسته شدند. بدون کدام ساختار دولتی تحقیقات در زمینه انجام گرفته نمی تواند.

چنین کشفیات تا کنون ادامه دارد. در مارچ ۱۹۹۵ اجساد ۲۲ تن در یک قبر دستجمعی در چهار آسیاب کشف گردید. نامه نگارانی که عملیات سربازان حکومت رئیس جمهور ربانی را هنگام باز کردن این قیبرها مشاهده می کردند، گزارش دادند که اجساد قربانیان در یک نهر آبیاری به فاصله ۳۰۰ متری از سرک عمومی که چهارآسیاب را به کابل وصل می کرد، یکجا روی همدیگر دفن شده بود. بر طبق گزارش روبتر، نعش ها در مراحل مختلف پوسیدگی قرار داشتند. بدن ها از مرد ها بود، دست های ایشان از پشت بسته شده و سرهای ایشان هدف گلوله قرار گرفته بود. گفته می شود که ۲۰ تن از قربانیان، اعضای گروه قومی هزاره شیعه بوده اند.

.....

گفته می شود که در اوایل اپریل ۱۹۹۵ قبر دستجمعی دیگری مشتمل بر ۲۰ تا ۲۵ تن جسد زنان و اطفال در زیر زمینی فاکولته طب در پوهنتون کابل کشف گردید. نعش ها در الماری های لابراتوار جابجا شده بود. اجساد پوسیده و متلاشی شده بودند و شناخته نمی شدند. گفته می شود، در میان آنها زن و شوهری با لباس های عروسی خویش وجود داشته اند. فکر می شد یکی از این اجساد متعلق به یک زن حامله بوده است. اظهار می گردد که اجساد نیز در کارته سه و کارته چهار در چاه های آب مکشوف گردید. آنها نیز پوسیده و متلاشی شده بودند که قابل شناخت نبودند. اجساد دیگری از داش های خشت پزی در کابل غربی بدست آمد.

یک محکمه اسلامی جزای مرگ را بر دو مرد که متهم به قتل بودند، ابلاغ مینماید، مارچ، ۱۹۹۳

فقر و ستم در ولسوالی ورس بامیان بیداد می کند

بامیان یکی از ولایت های مرکزی افغانستان است که با سمنگان، سرپل، غور، دایکندی، غزنی، میدان وردک، پروان و بغلان مرز مشترک دارد. کوه های بابا، بامیان را به منطقه کوهستانی با آب و هوای سرد و خشک تبدیل نموده است. این ولایت هفت ولسوالی دارد: مرکز، شیبهر، بکه ولنگ، ورس، پنجاب، کهمرد و سیغان.

ولسوالی ورس

ورس یکی از دور افتاده ترین ولسوالی های ولایت فراموش شده ی بامیان است که در قسمت جنوب غرب آن واقع شده و مرز مشترک با ولایات میدان وردک، غزنی، دایکندی و غور دارد. نفوس این ولسوالی بالغ بر ۱۸۰۰۰۰ نفر می باشد. از کابل تا مرکز این ولسوالی دو روز وقت را در بر می گیرد که همواره باید از راههای ویران و کوتل های بلند و خطرناک

بگذری. کرایه موتر از کابل تا مرکز این ولسوالی دوهزار و پنچصد افغانی می باشد. در مجموع ورس از چهار منطقه تشکیل شده است که عبارت اند از منطقه ایسپی غو (سفید سنگ)، سرخجوی، چچین و تخت و سراب. هر یک از این مناطق دارای قریه جات متعددی است. ورسی ها عمدتاً هزاره و شیعه هستند و به لهجه هزارگی تکلم می کنند. مردم ورس به زراعت و مالداری اشتغال دارند که از کشت خود فقط یک فصل در سال حاصل می گیرند. مساحت زمین زراعتی این ولایت به هزار دفتر زمین (در هر دفتر بطور تقریبی حدود ۲۰۰۰ سیر گندم تخم پاشیده می شود) می رسد.

۹۵ در صد وسایل زراعتی مردم گاو قلبه و تسهیلات ساده اولیه بوده و بسیار محدود از ماشین آلاتی چون تریش، تراکتور، بلدوزر و دویال (آنهم کسانیکه اقتصاد بهتری دارند) استفاده می شود. حاصلات زراعتی مردم ورس را عمدتاً گندم، جو، جوار، باقلی، مشنگ، عدس، شخل و کچالو تشکیل می دهد. درین منطقه انواع گندم دیمه ای نیز یافت می شود. بخاطر نبود زمین کافی، وسایل بدوی کشت و یک فصله بودن زراعت، سطح اقتصاد مردم بسیار پایین است و باشندگان ورس سالانه مقدار زیادی آرد و گندم خریداری می نمایند. غرس درخت های مثمری چون سیب، زردآلو و توت که با آب و هوای این ولسوالی سازگار اند، زیاد رواج دارد.

دره های این منطقه پوشیده از علف های آبی مثل بلدرغو، رشقه و شفتل است که مردم بخاطر رفع نیاز مواشی شان می کارند. دامنه کوهها و تپه ها را علف هایی چون غیغو، کمی، بالی، بدره، چوگری و غیره سبز و خوشرنگ می سازد.

صنایع دستی مردم ورس شامل قالین، گلیم، نمد و برک می باشد. نمد لیگان و برک سرخجوی از شهرت بالایی برخوردار اند. ماشیو (شال) در ورس از پشم گوسفند و بز تهیه می شود و بهترین نوع آن «چهارگلی» است که در کیفیت، زیبایی و نقش و نگار شهرت خاصی دارد. این محصولات منبع درآمدی به

مردم این ولسوالی به حساب می آیند. در این اواخر تولید نمد جای برک را گرفته است زیرا ساختن آن آسانتر و بازار آن نسبتاً خوب است.

ورس که کمترین دسترسی به مکتب، شفاخانه، سرک، برق، آب صحی و دیگر امکانات ضروری دارد، چون زادگاه جنایتکارانی نظیر محمد اکبری، سید بهشتی، محمد نادر فهیمی و غیره است، در سه دهه اخیر بستر مخوف ترین حوادث بوده و این عناصر آن را مبدل به جهنم ترسناکی برای باشندگانش ساخته اند. در حال حاضر تمامی ادارات و پست هایی که باید در خدمت زحمتکشانش باشند، در دست قوماندانان جهادی مربوط به کریم خلیلی، محمد

محقق، محمد اکبری و سید بهشتی قرار دارند. بیشترین پست ها مربوط باند خلیلی است. از جمله ولسوالی، مدیریت معارف، امنیت، احصائیه و غیره.

احیانا اگر قوماندانی از این پست ها بی نصیب بماند، در محل بودوباش خود ولسوالی مستقل و تازه ای تشکیل می دهد که در هیچ موردی به مردم آن ساحه اجازه نمی دهد که به ولسوالی مرکزی رجوع کنند، تمام قضایا به شیوه قرون وسطایی زیر نظر شخص خودش حل و فصل می شوند.

چنانچه درسرخجوی جلال بیرحمی به نام «سرهنگ وفا» حکومتش را ساخته، تشکیلات مختص به خود را دارد و هر کارمندش حداقل ده هزار افغانی معاش می گیرد که تمام این پول ها از طریق چور و چپاول مردم سرخجوی بدست می آید. چون اکبری نتوانست این جلال خونخوارش را در پست های بلند دولتی جابجا کند و هم نمی خواهد در رقابت با خلیلی بازنده باشد، دست به تشکیل ولسوالی های تازه می زند.

به همین ترتیب در ولسوالی پنجاب قوماندان دیگر باند اکبری به نام سرخوش، ولسوالی مستقلی به خود ساخته است و هرچند گاهی در قوانین مربوط به این ولسوالی تغییراتی بوجود می آورد تا بهتر بتواند مردم را سلاخی کند. مثلا در همین اواخر قوانین برگزاری مراسم عروسی، عزاداری و... را وضع کرده است که حتی ارتجاعی تر از دوران سیاه طالبان است. مثلا درماده ای از «قانون» عروسی چنین آمده است: «در هیچ عروسی ای، هیچ مردی حق ندارد با زنی (حتی همسر و یا زنان عضو خانواده اش) صحبت و یا به همدیگر نگاه کنند. در غیر این صورت طبق شریعت غراء مجازات خواهند شد و اشکال مجازات شامل قطع دست، گوش، بینی، کشیدن چشم و بالاخره سنگسار می باشد.»

دولت مرکزی یا ولسوالی هیچ مسئولیتی در قبال این خودسری های وحشیانه ندارند و هرکدام در حد توان به دزدی و فساد مشغول اند. هنگام انتخابات هیچ کاندیدی غیر از محمد اکبری حق و جرئت رفتن به این منطقه را ندارند و نمی توانند در آنجا کمپاین کنند. مردم سرخجوی راه دیگری ندارند جز اینکه به همین ها رأی بدهند. به گفته یکی از عساکر اکبری که در جریان انتخابات به مردم گفته بود: «یا رای به اکبری یا لقمه مرمی شدن!»، تنها دلیلی که اکبری در این دو دوره به «طوبله» راه پیدا کرد، بکار گیری چنین شیوه هایی آخندی است.

در ورس از شفاخانه خبری نیست و جنایتکاران حاکم بر سرنوشت ورسیان، در هر فرصتی به مردم تبلیغ می کنند که اگر کسی مریض شود تنها راه علاجش «تف کردن» سید بخصوص فرزندان سید بهشتی در دهان مریض می باشد. (بهشتی و فرزندانش کسانی اند که هر روز مرتکب تجاوز جنسی شده و به هزار فساد و رذالت آغشته اند. نمونه تازه آن تجاوز واحدی بهشتی بالای شکیلا است که جریانش در مطبوعات وسیعا انعکاس یافت). علت مریضی را نیز پیروی نکردن از اوامر قوماندانان بخصوص سیدها، «بلا زدن» و دیگر خرافات قلمداد می کنند. مثلا نسیم پسر دوازده ساله ای از قریه لیگان بعد از یک و نیم سال مبارزه با سرطان فوت کرد و فامیلش تا آخرین لحظه زندگیش به این عقیده بود که نسیم را بلا زده و راه صحت یابی او را در تف کردن فکوری بهشتی و بردن به زیارت گور «شاه خوشحال» می دید. تا اینکه بعد از مرگش فهمیدند که چقدر تصورات شان غلط و جاهلانه بود. در بعضی از قریه های ولسوالی ورس هنوز از مکتب خبری نیست و رفتن به مکتب را

«کفر» می دانند.

باوجود مشکلات اقتصادی بدبختانه مراسم عروسی و عزا مصارف کمرشکن دارد. مثلاً برای عروسی باید فامیل داماد حداقل یک میلیون افغانی داشته باشد که برای اکثریت ناممکن است. بهمین علت موارد فراوان تجاوز و فرار از منزل اتفاق می افتد.

قریه های ولسوالی ورس از لحاظ اقتصاد، فرهنگ و مناسبات اجتماعی از هم متفاوت

اند. مثلاً قریه لیگان که دره ای در جنوب ولسوالی ورس، هم مرز با چهار صدخانه و شهرستان ولایت دایکندی و در جوار دریای هلمند می باشد، حدود ۵۰۰ خانواده در آن زندگی می کنند، بیشتر به مالداري اشتغال دارند و از پشم گوسفند،

نمدهای معروف لیگان تولید می شود. نمده لیگان نسبت به سایر قرای این ولسوالی از کیفیت بهتر برخوردار است. برای تولید یک نمده، مردان و زنان خانواده یک هفته پشم های آماده شده را مالش می دهند و سپس زنان سه روز دیگر را صرف بافتن لبه ها «لب طوق» یا «قیق» می کنند. ساکنان قریه لیگان برعکس سایر مناطق ورس، کمتر به شهرها کوچ کرده اند. اقتصاد طبیعی و زندگی کاملاً روستایی دارند.

فاصله بین لیگان و ولسوالی ورس حدود ۱۲۰ کیلومتر است. برای رفتن از مرکز ولسوالی تا آنجا ساعت ها با موتر فاصله است. این هم فقط در شش یا هفت ماه تابستان میسر است و در پنج ماه دیگر به دلیل برودت منطقه و وجود کوتل های بلند و اکثراً برف پوش، شصت فیصد این راه را باید پیاده بروی. (من خودم همین فاصله را با پای پیاده طی کردم. تنها چیزی که به من در این سفر نیرو و دلگرمی می بخشید کتاب «خاطرات بولیوی» از چه گوارا و «دیدار از روستاها» ی صمد بهرنگی بود.)

غار «قاش میران» و غار «لیگان» دو محل تاریخی این قریه یاد آور مظالم عبدالرحمن خان مستبد اند که درغار لیگان تقریباً هزار نفر را به قتل رسانیده و در غار قاش میران بیش از هزار و پنچصد نفر از گرسنگی تلف شده اند و هنوز بقایای اسکلیت های آنان موجود می باشد.

مردم ورس صلحدوست و خواهان ترقی و پیشرفت اند و از جنایات جناح های مختلف به ستوه آمده اند و حرف روزمره ی شان شکایت و اعتراض بر حضور اشغالگران خارجی، فساد دولت پوشالی و جنایات مزدورانش می باشد.

قربانیان ددمنشی رژیم ایران با اجساد جوانان تیرباران شده شان دست به تظاهرات زدند

سیزده تن از جوانان ولسوالی های کهستان، غوریان و گلران هرات که به تاریخ ۳ سنبله ۱۳۹۱ به خاطر مزدوری راهی ایران بودند در منطقه طیبیات بوسیله نیروهای امنیتی رژیم خونخوار آنکشور تیرباران شدند. خانواده های قربانیان بعد از تلاش و اعتراضات

پیمایی با گذشت هشت ماه اجساد فرزندان خود را به زور گرفتند.

صدها تن از اقارب تیرباران شدگان و مردم هرات به تاریخ ۲۹ حمل ۱۳۹۲ در حالیکه تابوت های شهیدان شان را بر شانه داشتند مقابل قنسلگری دولت سفاک ایران تظاهراتی را به راه انداخته خواستار محاکمه عاملان این وحشت و بربریت شدند. فامیل های شهدا که از خشم به جوش آمده بودند با آنکه پولیس مانع آنان می شدند با شعارهای «مرگ بر ایران» و «مرگ بر نوکران ایران» اجساد را تا لانه جاسوسی ایران بردند و در حالیکه تلاش داشتند داخل قنسلگری شوند توسط نیروهای امنیتی مهار شدند.

بازماندگان شهیدان می گفتند که رژیم آدمکش قبل از تحویلدهی اجساد آنها را زیر موتر کردند و از ما خواستند تا تصدیق کنیم که این ۱۳ نفر در حادثه ترافیکی جان های خود را از دست داده اند، ولی ما این خواست کثیف شان را رد کرده گفتیم حاضریم مثل این ۱۳

جوان تیرباران شویم ولی هرگز این ننگ را قبول نمی‌کنیم. این خانواده‌ها درحالی‌که بر مقامات هرات و نمایندگان پارلمان و شورای ولایتی ابراز خشم و تنفر می‌کردند آنان را «نوکران سرسپرده ایران» خوانده گفتند بر ما فشار می‌آوردند که بدون سر و صدا جنازه‌ها را دفن کنیم و موضوع را رسانه‌ای نسابیم. اما آنان جواب رد به نمایندگان ارتجاع داده می‌گفتند «بجای اینکه همراهی ما یکجا شعار بدهید و نمایندگان خونخوار ایران را احضار کنید تا ما جرم یا گناه فرزندان خود را بفهمیم که چرا اینها را تکه تکه کردند، شما طرفداری آنها را می‌کنید.» عزاداران می‌گفتند کسانی‌که از ایران پشتیبانی می‌کنند خاین و مزدور ایران هستند.

پولیس مردم را اخطار داده می‌گفتند اگر متفرق نشوند اجساد را بزور می‌برند، اما مردم مقاومت کردند و یکصد می‌گفتند که اگر این دولت مانند خلق و پرچم که در ۲۴ حوت ۱۳۵۷ مردم را قتل عام کردند ما را بکشند، بازهم صحنه را هرگز رها نخواهیم کرد. این فشارها باعث شد که شعارها و سخنرانی‌های عزاداران لحن شدید تر بخود بگیرد.

در بین سوگواران مادر سالخورده‌ای که جسد تکه و پاره شده نواسه‌اش در برابرش افتاده بود با اندوه فراوان اشک می‌ریخت و به دولت سفاک ایران نفرین گفته خواهان به محاکمه کشانیدن جنایتکاران بود.

پولیس هرات بالاخره به زور اجساد را در موتر باربری انداخته تجمع را پراکنده ساخت ولی با آنهم مردم مقاومت می‌کرد تا اینکه امبولانس‌ها را آوردند و اجساد را انتقال دادند.

قابل ذکر است که فامیل‌های شهیدان

می‌گفتند حالا ما می‌رویم تا شهیدان خود را دفن کنیم اما به این راحتی دولت آدمکش ایران را رها نمی‌کنیم و تظاهرات خود را تا زمانی ادامه می‌دهیم که دولت افغانستان دست بکار شود و عاملان این جنایت را به محاکمه بکشاند.

آنان می‌گفتند اگر دولت کاری نکند، خود دست به کار شده به همان صورتی که اجساد عزیزان شانرا بزور از دولت ایران گرفتند انتقام فرزندان خود را نیز خواهند گرفت.

گزارشها

نیروهای امریکایی جوان هجده ساله را در فراه کشتند

هنوز خون دهها هموطن معصوم ما در جریان حملات وحشیانه طالبان نشکیده بود که اینبار نیروهای امریکایی خانواده دیگری را در این ولایت دردیده به سوگ نشاندند.

حوالی ساعت شش و نیم صبح چهارشنبه مورخ ۲۱ حمل ۱۳۹۲ (۱۰ اپریل ۲۰۱۳) موتر ۳۰۳ مسافر بری مربوط شرکت «تونس پیم» از فراه به سمت هرات در حرکت بود که در ساحه شاه بید به کاروان وسایط و تانک های امریکائی که در همین مسیر در حرکت بودند میرسد.

درحالیکه این موتر مسافر بری در عقب کاروان در حرکت بود، به یکبارگی مورد رگبار نیروهای امریکائی قرار می گیرد که در نتیجه شاگرد ۱۸

ساله بنام عنایت الله ولد عبدالغفار مسکونه فعلی قریه عسکر آباد فراه به شهادت می رسد. این حادثه در حالی اتفاق می افتد که بتاريخ ۱۴ حمل ۱۳۹۲ از اثر حمله انتحاری طالبان پلید بیش از ۵۰ نفر درین ولایت شهید و حدود یکصد نفر زخمی شدند.

بعد از این قتل عام، حامد کیزی بنام غم شریکی با قربانیان فاشیزم «برادران» اش به تاریخ ۱۹ حمل ۱۳۹۲ به فراه آمد که درین جریان باز هم شهر فراه مورد حمله موشکی قرار گرفت و چند بی گناه زخمی شدند.

گزارشها

جشن نوروزی رستاق با شور و هلهله مردمی برگزار شد

جشن نوروزی امسال در میان سرور و هلهله مردم ولسوالی رستاق ولایت تخار برگزار گردید. موسفیدان و بزرگان از هر طبقه کمیسیون برگزاری جشن را ترتیب دادند. تحت اداره چند نفر بزرگان قوم، خلاف سالهای گذشته که پیرم قل همه کاره بود، اسپ او می‌دوید، بز را او می‌کشید، امسال این مردم عام

بودند که اختیار را در دست داشتند و با شور و شغف مراسم را تدارک دیدند. در نوروز امسال تمام مردم ازهرگروه، دکانداران، دهقانان، اهل کسبه، دستفروشان، ورزشکاران، خرده فروشان و ... اشتراک کرده بودند. درین جشن علاوه بر مردم رستاق از ولایات بدخشان، قندوز، بلخ و کابل نیز تعدادی حضور داشتند و از طبیعت زیبای رستاق و منظره دلکش دشت قوشخانه و از لحظات هیجان انگیز بزکشی و نمایشات رشته های مختلف ورزشی لذت بردند.

یکی از ویژگی های جشن نوروزی امسال این بود که مسابقه بزکشی پرشور از طرف کمیته خاص مرکب از اشخاص مسلکی ولسوالی های همجوار اداره می‌شد و جنگسالاران در آن نقشی نداشتند. میله نوروزی امسال و فضای صمیمیت حاکم در آن گواه آن آنست

که واقعاً مردم عام در بین خود متحد، یکپارچه، هم‌نوا و بی‌کینه می‌باشند ولی یک مشت افراد و اشخاص خاین که بیشتر نوکران خارجی‌ها هستند به حکم بادران خود مردم ما را به خاطر اهداف نامقدس خود از هم جدا می‌کنند و تخم نفاق را بین شان می‌پاشند. جشن امسال از این رو ارزش ویژه داشت که دشمن جانی مردم رستاق، پیرم قل در آن حضور و نقشی نداشت. او وقتی دید مردم فقیر اداره را بدست گرفته اند از فرط کینه توزی و خودخواهی نتوانست در آن اشتراک کند. چون او غیر از خود کس دیگری را نمی‌خواهد. از برکت نبود شوم او مراسم امسال چنان باشکوه بود که موسفیدان شاهی دادند که درین چند سال اخیر بی‌نظیر بود. زنان، کودکان، مردان، دختران و پسران بگونه وسیع اشتراک کرده بودند و هیچگونه خشونت یا حادثه ناخوشایندی در آن رخ نداد.

رسم برگزاری جشن‌های نوروزی پیشینه سه هزار ساله در وطن ما دارد، درین مدت مقتدرترین شاهان، خلفای راشدین، اموی، عباسی، ساسانی، سامانی، غزنوی، چنگیزیان، تیموریان و غیره علیه نوروز برنخاستند و آنرا تحریم نکردند. اما طی سالهای اخیر جهالت پیشه‌های برآمده از ماشین‌های طالب کشی پاکستان، محصولات دستگاه آخندکشی در قم و فرستادگان وهابی‌های عربستان سعودی علیه این فرهنگ کهن شمشیر کشیده آنرا «حرام» نامیده اند. اینان از اشغال افغانستان توسط امریکا، از راکت باران پاکستان به خاک افغانستان، از قتل همه‌روژه جوانان ما توسط رژیم آخندی ایران، از انتحار در مندوی‌ها، از کشتار دسته جمعی مردم بیگناه بدست جنایت کاران در سه دهه اخیر و فجایع دیگر چیزی نمی‌گویند اما مقابل این یگانه خوشی مردم ما کف بر دهان می‌آورند.

نوروزی که در مدت سه روز برگزاری آن برای هزاران هموطن نادار ما زمینه کار مهیا می‌کند و هزاران خانواده محصول دست خود را می‌فروشند و خرج سه ماهه خانه خود را پیدا می‌کنند. طی این روزها لحظاتی لبخند خوشی بر لب مردم سوگوار ما جاری می‌شود. شنیدم که کسی می‌گفت: پسر مبلغ ۱۵۰۰ افغانی از درک فروش کارت تیلیفون فایده کرد و یک سیت میبایل خرید که درماه‌ها چنین سودی به دستش نمی‌آمد. هزاران هوتلی از فروختن غذاهایشان در نیمه روز و مفاد آن با خوشی و حیرت سخن می‌گفتند. خود قضاوت کنید که تحریم نوروز جز دشمنی با مردم غریب و ضدیت با خوشحالی و لبخند معنی دیگری دارد؟

ادامه در صفحه ۵۷

نویسنده: سمیر

بیرحمی دولت امریکا بر مردم و نظامیان در جریان آزمایش های اتمی

قسمت دوم

چنانچه در قسمت اول این نوشته ذکر شد، تنها غیرنظامیان قربانی آزمایش های اتمی نبودند، بلکه در اکثر موارد قصد از نیروهای نظامی به عنوان حیوانات لابراتواری استفاده می گردید تا تأثیرات مواد رادیواکتیوی در آنان مطالعه شود. در جولای ۱۹۵۱ کمیسیون انرژی اتمی (AEC) امریکا اجازه داد تا عساکر ارتش در مانور هایی که برای جنگ

اتمی شبیه سازی شده بودند شرکت کنند. این مانور ها یا تمرینات نظامی به دو منظور صورت می گرفت: نخست؛ برای آماده ساختن ارتش در جنگ احتمالی اتمی، تا در صورت وقوع جنگ این عساکر تجربه کافی در میدان نبرد داشته باشند، دوم؛ ارزیابی وضعیت صحت و روانی این نظامیان پس از انفجار.

در نتیجه موافقت کمیسیون انرژی اتمی، ارتش پایگاهی را در نزدیک سایت اتمی نوادا

تاسیس کرد. درین پایگاه ۵۰۰۰ عسکر موقعیت داده شدند تا خود را برای این عملیات آماده نمایند. برای این عساکر کتاب هایی توزیع گردید که در آن به اهمیت این عملیات و مخفی نگهداشتن آن تاکید شده بود، تنها چیز مهم که آنان باید متوجه اش می بودند، همین مخفی نگهداشتن این عملیات بود. در کنار آن سربازان باید متوجه مار های زهرآلود و حشرات مضر منطقه می بودند. در مورد تاثیرات مستقیم و غیرمستقیم این عملیات و آزمایشات چیزی برایشان گفته نمی شد، چون هدف دریافت عکس العمل طبیعی آنان در مقابل این تشعشعات بود. تاثیرات طولی المدت این مواد نیز برای مجریان برنامه اهمیت چندانی نداشت.

گلبین آلن چینی در کتابش «آنان هرگز نمی دانستند: قربانی های آزمایش های هسته ای» در این باره می نویسد:

«این افراد چیزی در مورد خطراتی که متوجه آنان بود نمی دانستند. به آنان گفته شده بود که سطح این تشعشعات خیلی پائین و کاملاً بی خطر است. حتی تدابیر ابتدایی برای مصونیت آنان در نظر گرفته نشده بود. صحت آنان بعد از این آزمایش

ها مورد ارزیابی قرار نگرفته و به آنان نیز توصیه نگردید تا بعد از قرار گرفتن در معرض این تشعشعات متوجه علائم امراض ناشی از آن باشند. سال ها بعد، زمانیکه این افراد مبتلا به بیماری های گوناگون شدند، کمیسیون انرژی اتمی از گرفتن مسئولیت در این رابطه خودداری کرد. اداره سربازان بازنشسته نیز از کمک به آنان ابا ورزید. در جریان این آزمایش ها به عساکر هشدار داده شده بود تا هرگز به افشای این موضوع که آنان شاهد انفجار های اتمی بوده اند نپردازند.»

سربازانی که ازین عملیات برگشتند، با گذشت زمان تغییراتی را در وضعیت فیزیکی و روانی خود دیده اند، در نخست آنان باور نمی کردند که تمام این نابسامانی ها ناشی از مواد هسته ای است که در جریان انفجار بر آنان تاثیر گذاشته است. مرور خاطرات این عساکر و یا کسانیکه شاهد این وضع بوده اند، بخوبی تمام ماجرا را بازگو می کند. رابرت کارتر در آنوقت ۱۷ ساله بود، او شاهد یکی از آزمایشات بود که قدرت انفجاری ۱۷ کیلوتن داشت، قدرتمندترین انفجار اتمسفیری که در ایالات متحده امریکا صورت گرفت. به گفته یکی از مقامات سازمان دفاع هسته ای امریکا، این بمب یکی از جدیدترین بمب های هایدروجنی بحساب می رفت.

آلن چینی در کتاب خود پیرامون چشم‌دید های رابرت ۱۷ ساله نوشت:

«بمب در بالون از آسمان آویزان به نظر می‌رسید. انفجار، رابرت و افراد همراه او را حدود ۴۰ فـت به سمت کوه پرتاب کرد. او می‌گوید که زمین خیلی گرم بود و به مشکل می‌شد بالای آن ایستاد. او احساس می‌کرد که در حال پخته شدن است، درست زمانی که شعله های این انفجار از فراز آنان عبور می‌کرد. آنان باید حالا به زیر زمین (زیر خط صفر) می‌رفتند. اشعه پخش شده حدود ۵۰۰ تا ۱۰۰۰ رونتگن (مترجم: Roentgen واحد اندازه گیری پرتوهای شعاعی ایکس، گاما و غیره) بود. در میان راه آنان حیواناتی را دیدند که در میان قفس در حال سوختن هستند. رابرت بخاطر می‌آورد که آنان حتی انسان هایی را دیدند که در قفس ها با زنجیر بسته شده بودند. این انسان ها چیزی جز یک پتلون بر تن نداشتند. پوست آنان در حال سوختن بود و موهایشان می‌ریختند. سربازان دیگر در گروه رابرت نیز عین چیز را بیان نمودند که بعدا این شواهد در نشریه قانون واشنگتن نیز منتشر شد.»

زمانیکه کارتر به کمپ نظامی خود برگشت، وضعیت صحتی اش نگران کننده بود، سوختگی شدید ناشی از پارچه های اشعه بی‌تا در او دیده می‌شد. سرگیجی، تهوع و بی‌حالی او را افسرده می‌ساخت. زمانیکه رابرت به داکتر مراجعه کرد، دریافت که در معرض امراض تشعشعاتی قرار گرفته است. بعدا ریزش موی در او آغاز گردید و هر روز حالت صحتی اش رو به وخامت می‌نهاد. بعد از اینکه رابرت به داکتر معالجتش گفت که در جریان انفجار انسان هایی بسته در قفس را دیده است، او را به شفاخانه روانی راجع ساختند. زمانیکه این موضوع به مسئولین گزارش داده شد او را به خیانت متهم نموده هشدار دادند که اظهار نظر بیشتر درین مورد برایش گران تمام خواهد شد. او حالا نمی‌تواند با پا های خود راه برود و صحت خود را باز یابد، او با چوکی چرخدار راه می‌رود و داکتران نیز بیماری او را «هذیان گویی» تشخیص داده اند. رابرت مانند هزاران نفر دیگر قربانی بلند پروازی های دولتی است که زندگی یک انسان کوچکترین ارزش برایش ندارد، اگر این انسان شهروند خودش باشد یا هزاران کیلومتر دورتر در قاره‌ای دیگر زندگی کند.

امریکا و سایر قدرت های اشغالگر برای بقای زورمداری و حاکمیت شان از هر گزینه‌ای استفاده می‌کنند تا منافع اقلیت محدود در قدرت را تامین نمایند. آنان به تجاوز نظامی، سیاسی، اقتصادی و غیره در بیرون از محدوده جغرافیایی شان اکتفا نکرده، بلکه بیشتر از همه خون شهروندان خود را می‌مکند.

با مرور اسناد و شواهد مربوط به برنامه های هسته‌ای امریکا می‌توان دریافت که چگونه بلند پروازی های طبقه حاکمه آنکشور همه روزه خون صدها امریکایی را به پای اهداف شوم شان می‌ریزند. تجاوز و جنگ افروزی مشخصه همچو نظام ها در تمام جهان است. آنان به قیمت فقر و بیکاری مردم خود دست به ساخت خطرناکترین سلاح ها می‌زنند تا در سلطه

جویی یکی از دیگری پیشی گیرند.

فقر در امریکا، فرانسه، آلمان، روسیه، هند، پاکستان و دیگر کشور های اتمی در صدر لیست نابسامانی های اجتماعی قرار دارد. ارقام ارائه شده در اکثر موارد وحشتناک است، نرخ بیکاری در امریکا به بالاتر از ده درصد رسیده است. در امریکایی که حدود پنجاه میلیون تن زیر خط فقر قرار دارند، دولتش تا حال ۸ تریلیون دلار را صرف برنامه های اتمی خود کرده است.

اینجا در افغانستان عده ای مزدور که امریکا را کعبه موعود خود می پندارند، شب و روز در نشست ها و برنامه های تلویزیونی امریکا را حامی و مروج «دموکراسی» و «حقوق بشر» در جهان جار می زنند. این خاینان و فروخته شدگان این حقیقت را پنهان نگه میدارند وقتی سیستمی کوچکترین ارزشی برای شهروندان خود قایل نباشد و حتی سربازانش را با فریب و نیرنگ به کشتن می دهد، پس چگونه برای ملت دیگری که فرسنگ ها از خاکش فاصله دارد، می تواند آورنده صلح و خوشبختی گردد؟

پایان

یکی از قربانیان حمله اتمی امریکا بر هیروشیما جاپان

گزارشها

دوستم حاضر نیست بل دوصدهزار دالری صرفیه برقش را بپردازد

بل برق رشید دوستم به دوصدهزار دالر رسیده اما شرکت برشنا تا حال موفق نشده است که او را وادار به پرداخت آن نماید.

خبرگزاری رویترز به تاریخ ۱۶ اپریل ۲۰۱۳ در گزارشی از زبان میروس عالمی رئیس تجارتی شرکت برشنا می نویسد که آنان با تعدادی از زورمندان مشکل دارند که برق را بی رویه مصرف می کنند اما آماده پرداخت پول آن نیستند. شرکت برشنا چند ماه قبل نیز شکایت نمود

که تعدادی از ادارات دولتی حدود چهار میلیارد افغانی به علت عدم تادیه بل برق شان مقروض اند.

میروس می گوید:

«ما مشکلات زیادی داریم. بعضی افراد فکر می کنند که باید مفت برق برایشان مهیا شود بنا وقتی ما پول صرفیه را جمعآوری می کنیم آنان از پرداخت آن ابا می ورزند

و یا از پارلمان می‌خواهند که به ما زنگ بزنند و مشکل ایجاد کنند.»

بر اساس این گزارش، بزرگترین مشکل برشنا شرکت، جمعاوری پول صرفیه برق می‌باشد. وقتی دوستم از پرداخت بل دوصدهزار دالری برق ابا ورزید، آنان لین برق او را قطع کردند، اما فقط با گذشت چند ساعت او با استفاده از زورش آنرا از طریق دیگری وصل نمود. به گفته آقای عالمی شاید سالها را در بر بگیرد که این بل پرداخت گردد «ولی من مصمم هستم، اگر او آنرا نپرداخت اولادش باید بپردازد.»

اکثر جنگسالاران چپاولگر با آنکه میلیونها دالر از طریق غارتگری به چنگ آورده اند اما با آنها می‌خواهند که بار بل برق شانرا نیز بر شانه ملت بیاندازند. تنها نمونه دوستم در مطبوعات غربی انعکاس یافته است، اما قرار معلوم حدود یکهزار تن دیگر از این نوع دزدان موجود اند که برق بیست و چهارساعته دارند اما حاضر به پرداخت بل آن نیستند. از آنجاییکه اینان قدرت را بدست دارند، شکی نیست که همانگونه که جنایات شان در برابر ملت را برهمدیگر بخشیدند، این باقی داری های برق شانرا نیز ببخشند.

هشتاد فیصد از ۱۱۰۰ میگاوات برق موجود در افغانستان از کشورهای همسایه و بخصوص ازبکستان وارد می‌شود که اگر شرکت برشنا موفق به جمعاوری و پرداخت پول به این کشورها نشود با خطر قطع برق مواجه خواهد شد.

وقتی اسماعیل خان هشت سال قبل به وزارت آب و برق منصوب شد، با طمطراق اعلان نمود که تا چهل روز در کابل مشکلی به نام برق وجود نخواهد داشت، اما او با گذشت چندین سال با مصارف هنگفت از ازبکستان برق را به کابل کشید، برقی که هرآن امکان دارد قطع گردد اما هیچ تلاش جدی برای ترمیم و ساخت بند های آبی در کشور صورت نگرفته تا مردم از برق ارزان مستفید شوند. در حالیکه افغانستان زمینه های فراوانی برای ایجاد بندهای آب را داراست اما در اکثر ولایات دورافتاده از برق خبرنیست و مردمی که توان دارند برق جنراتوری را به قیمت بسیار گزاف استفاده می‌کنند. در فراه مردم برای هر کیلووات برق تا پنجاه افغانی پرداخت می‌کنند و بدون شک وضعیت در تمامی مناطق دورافتاده افغانستان چنین است.

اسماعیل خان با خوشی چند جنراتور فرسوده را که ایران برایش هدیه داده در کابل نصب نموده آنرا «ارزشمند» نامید، درحالیکه این جنراتور ها برای تولید ۵۰ میگاوات برق در هر ساعت به ۱۸ هزار لیتر دیزل نیاز دارد که عملاً دولت قادر به فعال کردن آنها نیست. بند برق کجکی در هلمند توانایی تولید برق کافی را دارد که به ولایت های همجوار نیز انرژی برق برساند، اما با وجود آنکه پنج سال قبل توربین آن به قیمت جان دهها تن به آنجا انتقال داده شد، هنوز این توربین نصب نشده است. برق شهر قندهار از طریق جنراتور های دیزلی تامین می‌شود که مصارف آن چهار چند قیمتی است که از هرکیلووات برق حصول می‌گردد.

گزارشها

هموطن، نگذار معادن و طنت همچو استقلال و آزادیش تاراج گردد!

چنانچه ثروتهای روی زمین کشور ما از آثار
باستانی گرفته تا زمینهای دولتی و شخصی
توسط جلادان تنظیمی، جاسوسان کار کشته،
مافیای نوحاسته و خاینان به وطن چور
و چپاول شد، اینک نوبت آن

رسیده تا منابع زیرزمینی
افغانستان توسط دشمنان
مردم این سرزمین به
یغما برده شوند.

روزنامه «هشت
صبح» (۱۱ حمل
۱۳۹۲) گزارش مفصلی
از تاراج وحشتناک
معادن افغانستان به نشر
رسانده که در آن از
فساد گسترده در وزارت

معادن و معاشات بلند دالری مقامات پرده برداشته شده است. درین گزارش از فساد و
غارتگری های وحیدالله شهرانی وزیر معادن که با اخذ رشوه های کلان قراردادهای غیرقانونی
را با شرکتهای داخلی و خارجی می بندد اسنادی ارائه گردیده است. این گزارش در حالی به

نشر می‌رسد که افغانستان در زمینه فساد اداری در جهان مقام اول را دارد و سایر وزارت‌های افغانستان وضع بهتری از وزارت معادن ندارند.

در فساتکده‌ی افغانستان که چور و چپاول سرمایه‌های ملی به یک امر عادی مبدل شده، بی‌پرده شدن رسوایی و گند شهرانی با سکوت دولت و پارلمان جنگسالار مواجه شد و تا حال وزیر که از حمایت عام و تام‌باداران خارجی‌اش اطمینان دارد به خود زحمت نداد که حتی به رد یا تایید این اسناد اظهار نظر کند. برعکس او در یک مصاحبه اختصاصی برنامه‌شده در تلویزیون «طلوع» ظاهر شد و با خونسردی و بی‌شرمی تمام از کارکردها و شاهکارهایش لاف و پتاق زد و مصاحبه‌گر خنثی هم هیچ اشاره‌ای به خیانت و فساد او نکرد.

بعد از بی‌پرده شدن گندیدگی‌ها و خیانت جاری در وزارت معادن، سفارت امریکا به تاریخ ۱۶ حمل ۱۳۹۲ در اعلامیه‌ای که از تلویزیون «طلوع» پخش شد گفت:

«وزارت معادن افغانستان کارهای مهمی را که به معیارهای جهانی نیازمند بوده است انجام می‌دهد و این کار می‌تواند زمینه استخراج منابع طبیعی این کشور را به گونه شفاف و مسئولانه فراهم سازد.»

با این عکس‌العمل و دفاع از فاسدان، امریکا عملاً به مردم ما اشاره رسانید که برای چپاول معادن افغانستان با این دزدان داخلی اتحاد بسته و آنان را تا آخر حمایت می‌کند. همین دلیل بوده که شهرانی و شرکای جرمش در این وزارت از افشای فساد شان ترسی ندارند و پشتوانه شانرا قوی می‌دانند. اما مردم ما روزی این دزدان عواید ملی را به سزای اعمال شان خواهند رسانید.

در این گزارش گفته می‌شود که مشاوران کشورهای خارجی و مشاوران دو تابعیته افغانی از ۸۰۰۰ تا ۱۰۷۰۰۰ دالر امریکایی معاش می‌گیرند.

در سندی که به «هشت صبح» رسیده، آمده است:

«مارک نسبیت، شهروند امریکایی، به حیث مشاور حقوقی وزارت معادن، ماهانه ۱۰۷۵۲۰ دالر امریکایی، برین ادوارد کانادایی، عضو هیات مشاوریت بین‌المللی این وزارت، ۵۵۰۰۰ دالر، بووین و کارلوس شهروندان امریکا در سمت‌های مشاوران مالی و تجارتی هریک حدود ۴۹۷۲۸ دالر امریکایی در یک ماه معاش دریافت می‌کنند»

تنها با معاش همین چهار تن که ماهانه جمعاً دوصد و ۶۱ هزار و ۹۷۶ دالر می‌شود می‌توان حدود ۲۷۰۰ کارگر نظیف شاروالی را استخدام کرد تا از یکطرف به نظافت شهر برسند و از جانب دیگر به معضله بیکاری رسیدگی شده باشد.

مشاوران داخلی این وزارت هر یک عتیق صدیقی، حدود ۳۰۰۰۰ هزار دالر و ویس شیردل، بدون پرداخت مالیه، ماهانه ۱۳۵۰۰ دالر دریافت میکنند.

کارمندان این وزارت به روزنامه «هشت صبح» گفته اند این مشاوران با دریافت پول گزاف

و معاش دالری وجدان خود را زیر پا نموده و خواسته‌های نامشروع وزیر را می‌پذیرند. «هشت صبح» می‌افزاید که کارمندان وزارت معادن معاشات به مراتب بالاتر از آنچه که در قانون خدمات ملکی آمده، می‌گیرند.

طبق یافته‌های «هشت صبح» معاش کارمندان این وزارت قرار ذیل است: وحیدالله قادری، رئیس پروژه‌ی انکشاف متداوم منابع طبیعی وزارت معادن، ماهانه ۳۳۶۰۰۰ افغانی معاش می‌گیرد. آقای قادری، در عین زمان از سمت مشاوریت وزارت تجارت و صنایع نیز، ماهانه ۲۲۵۰۰ دالر امریکایی معاش دریافت می‌کند.

محمد هارون نعیم، آمر عملیاتی واحد مدیریتی پروژه، ماهانه ۲۳۸۱۲۵ افغانی
مهراب‌الدین سیرج، سکرتر وزیر ۱۲۰۹۹۸ افغانی
احمد تمیم عاصی رئیس پیشین نشرات ۱۹۲۳۷۵ افغانی
احمد زاهد داوودی ۱۱۵۰۰۰ افغانی
سلطان‌محمد ایمل ۱۸۶۰۳۸ افغانی
شیراحمد پرویز ۱۰۵۵۰۴ افغانی
عزت‌الله صدیقی ۱۰۹۲۰۰ افغانی
خان‌زمان امرخیل ۱۱۷۳۷۵ افغانی
عبدالله منیب ۱۸۰۰۰۰ افغانی
غلام دستگیرخان ۱۲۰۰۰۰ افغانی
عبدالمبین شهاب ۱۵۰۰۰۰ افغانی
محمد عمر اندر ۱۴۲۵۰۰ افغانی
عبد الغفار رسین ۱۶۶۱۲۵ افغانی
نجم‌الدین صافی ۱۳۰۰۰۰ افغانی
جواد صدیقی ۱۵۰۰۰۰ افغانی
و عنایت‌الله علمیار ۱۴۷۰۰۰ افغانی ماهانه معاش می‌گیرند.

کسانیکه که در این وزارت کار می‌کنند می‌گویند شهرانی مشاوران خارجی را بخاطری استخدام نموده تا زمینه زد و بند با شرکت‌های خارجی را مهیا سازد. گفته می‌شود بعد از اینکه شهرانی به حیث وزیر معادن مقرر شد اکثریت کارمندانی که وجدان بیدار داشتند و در مقابل او ایستادگی می‌کردند یا از وظیفه برکنار شدند و یا مجبور به استعفا گردیدند.

شهرانی با رشوه ستانی‌ها و به جیب زدن میلیون‌ها دالر از فروش قراردادهای علاوه از دارایی‌های نقدی و جنسی، هفت نمره زمین که خودش آن را در فورم ثبت دارایی درج کرده، در کابل دارد. او در این فورم نوشته:

«۴» نمره زمین هر کدام به مساحت چهاربسوه به نام وحیدالله شهرانی در شهرک کارته نجات کابل، دو نمره نیز به مساحت مجموعی ۸ بسوه به نام شمایل شهرانی و چهار بسوه دیگر به نام خدیجه شهرانی در اداره‌ی مبارزه با فساد اداری ثبت

«هشت صبح» می‌نویسد که شهرانی خلاف قانون اساسی در دو اداره کار می‌کند او بر علاوه آنکه وزیر معادن است، بحیث مشاور اداره انکشافی ایالات متحده امریکا نیز ایفای وظیفه می‌کند که از این درک ماهانه ۵۰۰۰ دالر امریکایی معاش دریافت می‌کند. فساد و خیانت در معادن افغانستان به اندازه‌ای گسترده است که اداره فاسد به نام دیدبان شفافیت که زمینه چپاول معادن را به کشورهای خارجی مهیا می‌سازد، نیز نتوانسته از آن چشم‌پوشی کند.

نورانی مسئول این اداره به «هشت صبح» می‌گوید:

«یکی از پیشنهادهای دیدبان شفافیت به دولت افغانستان همین بوده است که در صورت قرارداد یک معدن، نباید معدن دیگر را رایگان استخراج شود. با این کار، منافع ملی زیر پا می‌شود و به دولت ضرر وارد می‌آید.»

گفته می‌شود تا به حال اکثریت قراردادهایی که با کمپنی‌ها بسته شده همگی به ضرر کشور ما بوده و این وزیر دزد با پر کردن جیب‌های خود و اطرافیانش، صدمه جبران‌ناپذیری به اقتصاد ما وارد کرده است.

معدن حاجی گک با داشتن شصت و دونیم در صد آهن خالص بزرگترین و با کیفیت‌ترین معدن در جهان است که اگر با در نظر داشت منافع ملی قرارداد می‌شد به گفته متخصصان تا دو قرن دیگر می‌توانست سالانه ۵ میلیارد دالر به خزانه دولت واریز نماید. خیانت بزرگ دیگری که در این وزارت جریان دارد، قرارداد هایی است در بدل رشوه و معامله گری با شرکت‌هایی منعقد می‌گردد که توانایی و ظرفیت بسیار پایین دارند و فقط منافع آنان در نظر گرفته شده، نه منافع ملی و مردم. چنانچه «حوزه نفتی دریای آمو به یک شرکت چینی و وطن گروپ (داده شده). وطن گروپ از راتب پویل بچه کاکا کرزی است که در زمان سیاه‌طالبان از جمله مقامات ارشد سفارت افغانستان در اسلام آباد بود. سیدمنصور نادری در حال حاضر در معدن طلای قره ذغن بدخشان سهم دارد. زلمی مجددی از نمایندگان مردم بدخشان قرارداد معدن لاجورد این ولایت و رضا خوشک و طندوست از نمایندگان هرات معدن ذغال سنگ سبزک این ولایت را به شرکت‌های خود گرفته‌اند.» وزیر غارتگر چون هر خاین ملی، نگران آینده خود است و میدانند در یک حاکمیت واقعا مردمی و بازخواستگر پاسخگوی تمام خیانت‌ها و وطن‌فروشی‌های خود خواهد بود، بسان برادران جنایتکار تنظیمی‌اش خواسته تا برای خود قانون معافیت وضع کند. در مسوده این قانون بصورت باور نکردنی این چنین آمده: «هرگاه وزیر و یا کارکنان دولتی حین اجرای وظایف محوله، مرتکب خطا شوند، مسئول پنداشته نمی‌شوند، مشروط بر این که ارتکاب چنین خطا به اساس حسن نیت صورت گرفته باشد و ارتکاب اعمالی جرمی و یا غفلت در اجرای وظایف محوله از این حکم مستثنا می‌باشد.» چنانچه برادران تنظیمی این وزیر در دوران حاکمیت خونین چهار ساله شان با «حسن نیت» در کشتن ۶۵۰۰۰ کابلی مرتکب «خطا» شدند، با زیر پا نمودن خون نا حق مردم، در پارلمان قانون‌همدیگر بخشی را تصویب کردند،

شهرانی از آنان چه کمی دارد که اگر آنان خاین به سر اولاد این وطن بودند، و او خاین به مال این وطن باشد و قانونی به نفع خود تصویب نکند؟

عزیز الله لودین در مصاحبه خود با «هشت صبح» گفته:

«مشاوران وزارت معادن، معاش‌های هنگفتی می‌گیرند. من ده‌ها بار به حکومت پیشنهاد کرده‌ام که از استخدام مشاوران جلوگیری شود. مشاوران این وزارت اصلاً هیچ کاری نمی‌کنند؛ مشاوران به خواست خود کار می‌کنند. من در این مورد، نامه‌ای مفصل به ریاست جمهوری فرستاده‌ام.»

«چلنی به چلو صاف می‌گوید سوراخ هایت ده گور» این شخص فاسد که خود ماهانه ۲۷۴۷۰۰۰ افغانی معاش می‌گیرد چندی قبل بخاطر اخذ ۱۵ میلیون دالر در قرارداد وزارت دفاع به سارنوالی معرفی شده بود، چگونه می‌تواند علیه فساد مبارزه کند؟ او هم درحالی این معاش را می‌گیرد که «اصلاً هیچ کاری نمی‌کند» و تا حال حتی یک فاسد کلان هم محاکمه نشده است.

دولت که از رئیس‌جمهورش گرفته تا معاونین و وزرا و روسا تا گلو غرق در فساد هستند، توقع پیگیری این موضوع خیال پوچ است. ملت باید بیدار شود و صدا بلند کند. مخصوصاً روشنفکران و طندوست و وظیفه دارند که مقابل این نوع وطنفروشی و غارت دارایی ملی مبارزه کنند و نگذارند معادن افغانستان مثل داشته‌های کشورهای فقیر افریقایی، تاراج گردیده به جای بهبود زندگی شان، این گنج زیرزمینی عمیتقر آنان را در رنج فرو برد.

همانگونه که ابراهیم عادل وزیر سابق معادن با گرفتن ۳۰ میلیون دالر رشوه از شرکت چینی که اسنادش در رسانه‌ها منتشر شد، سالم و بدون محاکمه کنار رفت؛ قدیر فطرت، محراب‌الدین مستان، نادر آتش، صدیق چکر و با پشتاره‌های دالر نزد صاحبان امریکایی و انگلیسی خود پناه بردند، اگر میهنپرسان واقعی تکان نخورند و کاری نکنند، شهرانی فاسد و شرکای جرمش نیز به زودی با بوجی‌های دالر در کنار صاحبان غربی شان پناه برده به عیش و نوش ادامه خواهند داد.

نویسنده: فرزاد

از چهار الی شش تریلیون دالر هزینه جنگ عراق و افغانستان کی سود می برد؟

«هر تفنگی که تولید می شود، هر ناو جنگی ای که به کار انداخته می شود، هر راکتی که فیر می شود، در آخرین تحلیل دلالت بر دزدیدن از آنانی می کند که در گرسنگی چیزی برای خوردن ندارند و در سردی لباسی برای پوشیدن.»

- ایزونهارو، رئیس جمهور سابق امریکا

تا حال از روی ارقام رسمی دولت امریکا تصور این بود که هزینه جنگ امریکا در افغانستان و عراق به حدود دو تریلیون (دوهزار میلیارد) دالر می رسد. اما بر اساس پژوهش تازه ای که توسط گروه ۲۰ نفره از دانشمندان پوهنتون هاروارد امریکا انجام شده، این مصارف به مرز چهار الی شش تریلیون دالر خواهد رسید. ضمناً این مطالعه

نشان می‌دهد که دو جنگ هولناک باعث کشته شدن حداقل ۲۲۵ هزار تن شده و هنوز هم از مردم و سربازان آن کشور قربانی می‌گیرند.

لیندا بیلمز، محقق دانشگاه هاروارد می‌گوید با توجه به مصارف گزاف خدمات صحتی برای حدود دویستم میلیون آسیب‌دیده جنگی و نیز پرداخت بدهی‌های تحمیل شده ناشی از جنگ، هزینه‌ها روزتاروز بالا خواهد رفت. بیشترین هزینه‌ای که پنتاگون با آن روبرو خواهد بود، تامین نیازهای صحتی برای سربازان برگشته از جنگ است که شرکت در کشتار و ویرانی دهساله بر روان و صحت آنان تأثیرات ناگواری گذاشته است. بیش از نیمی از یک میلیون و ۵۶ هزار سربازی که از جنگ برگشته‌اند، تحت درمان قرار دارند که موارد روبه افزایش خودکشی بین شان گزارش می‌شود.

جنگ و امپریالیزم دو رخ یک سکه اند و این سیستم بدون تجاوز و زورگویی امکان ادامه حیات ندارد. جنگ و چپاول کشورهای فقیر است که چرخ سیستم خونین و استعماری را در گردش نگه‌میدارد.

روزنامه «واشنگتن پست» که به تاریخ ۲۸ مارچ ۲۰۱۳ نتایج این تحقیق را انتشار داده می‌نویسد قرضه‌گیری از بانک‌ها به منظور تادیه معاشات و امتیازات متقاعدین جنگ مصارف را بالا برده است. به این معنی که جنگ عراق و افغانستان حدود دو تریلیون دالر دیگر به قروض امریکا افزوده

است. حدود ۲۰ فیصد این قروض در جریان سال‌های ۲۰۰۱ تا ۲۰۱۲ میلادی صورت گرفته است. قروض دولت امریکا طی دهسال گذشته به ۱۶ تریلیون دالر رسیده چیزی که هر روز بر آن افزود می‌گردد.

جنگ و امپریالیزم دو رخ یک سکه اند و این سیستم بدون تجاوز و زورگویی امکان ادامه حیات ندارد. جنگ و چپاول کشورهای فقیر است که چرخ سیستم خونین و استعماری را در گردش نگه‌میدارد. امریکا که از نظر اقتصادی در وضعیت بدی قرار دارد، تنها با توسل به ماشین جنگی‌اش می‌تواند فرمانروایی‌اش را بر جهان ادامه دهد، بنا با تمامی مصارف نجومی جنگ افغانستان، هنوز هم موجودیتش درین نقطه مهم ژئوپولتیک را برای تضمین آقایی‌اش حیاتی می‌داند و نمی‌خواهد از آن دست بردارد.

این مردم عام امریکا هستند که باوجود فقر و بی‌نواپی باید بار جنگهای تجاوزگرانه‌ای را بر دوش کنند که زندگی آنان و مستعمرات را به تباهی سوق می‌دهد ولی حرص سیری ناپذیر یک اقلیت مفتخوار و جنگ‌افروز به کسب سرمایه را ارضاء می‌کند. درحالی‌که حدود ۵۰ میلیون امریکایی (یک ششم جمعیت) زیر خط فقر بسر می‌برند و در اثر بحران جاری زندگی شان فلاکت‌بارتر شده است، اما برای یک مشت انگشت شمار میلیارد‌ها این جنگها سودآور و حیاتی بوده‌اند. بنابر سروی موسسه آکسفام که در ۱۸ جنوری ۲۰۱۳ منتشر شد، در امریکا درآمد یک فیصد ثروتمند از سال ۱۹۸۰ به بعد دوجند شده و بحران اقتصادی بر وضعیت آنان تأثیر برعکس داشته سرمایه‌های آنان بیشتر شده است ولی تنها در سال ۲۰۱۲ بیش از سه میلیون تن به خیل فقرای امریکا علاوه گردیده است.

پنتاگون که قسمت عمده بودجه‌های سرسام‌آور نظامی امریکا را دریافت می‌کند یکی

از فاسد ترین نهادهای جهان است و چپاول لجام گسیخته‌ای در آن جریان دارد. سیاست گزاران اصلی جنگ های تجاوزی آمریکا مالکان شرکت های غول پیکر تسلیحات نظامی اند که جنگ افزار های وزارت دفاع را تولید می کنند و با فیر هر راکت صدها هزار دالر به جیب شان واریز می شود. گردانندگان این شرکتها در ضمن پست های کلیدی پنتاگون و دستگاه حاکم را در اختیار دارند.

ایزونهاور، رئیس جمهور سابق آمریکا سالها قبل در مورد سپردن بخشی از خدمات نظامی به شرکتهای قراردادی خصوصی هشدار داده بود:

«.. این باعث خواهد شد که مصارف نظامی نه بر اساس نیاز های امنیت ملی، بلکه توسط شبکه‌ای از تولید کنندگان اسلحه، لابی گران آن و مقامات منتخب تعیین شود.»

«دزدی عظیم پنتاگون: داستان فساد و سوءاستفاده از جنگ علیه ترور» کتابیست که توسط جفری سنت کلیر در سال ۲۰۰۵ منتشر شد. درین کتاب با جزئیات تمام شرح داده می شود که چگونه کمپنی های آمریکایی متعلق به گردانندگان دستگاه حاکمه آنکشور قراردادهای بزرگ جنگ افغانستان و عراق را به چنگ گرفته میلیاردها دالر به جیب زده اند.

کاتلین کرسشن، از تحلیلگران سابق سی.ای.ای. در باره این کتاب می گوید:

«رشوه، لگد زدن، قرارداد های بدون مزایده، فروش جنگ، فروش شکنجه، خرید سیاستمداران و سستی فراگیر. تمام این چیزهای وحشتناک با جزئیات و تسلسل تاریخ وار در کتاب موثر جفری کلیر موجود اند که چگونه صنعت دفاعی آمریکا توسط درنده خویانی که از جنگ سود می برند مورد چپاول قرار گرفته و به این منظور جامعه آمریکا و سیاستهایش را بسوی نظامیگری سوق می دهند.»

ریچارد دو بوف نویسنده کتاب «انباشت و قدرت» می نویسد:

«بیش از چهار دهه می شود که مثلث آهنین (Iron Triangle) کانگرس، پنتاگون و پیمان کاران عمده نظامی -- شمشیر دوسره مخارج نظامی را تیز نگهداشته اند. یک لبه آن انبوه تقاضاها و سود شرکتهای سهامی را در اقتصاد تقویت می کند و

لبه دیگرش منابع مورد نیاز را از سکتور های بالقوه و جذاب دولت ملکی می‌رباید.»

در کتاب دیگری تحت عنوان «اقتصاد سیاسی نظامیگری امریکا» به قلم اسماعیل حسین زاده، به پهلوی های مختلف بودجه های بلند نظامی امریکا تحقیق همه جانبه صورت گرفته است. درین کتاب با فاکت های کافی توضیح داده می‌شود که چطور این هزینه های بلند نظامی برای چرخش سیستم امپریالیستی حکم دارو را داشته و در نبود آن مجموع حیات امریکا با مشکلات جدی و بحران مواجه می‌شود:

«... امروز جنگ و نظامیگری به وسیله اساسی در سرزمین میلیونرها و میلیاردها مبدل شده است. پیمان کاران شاخص پنتاگون و روسای آن از جمله پولدارترین بنگاه ها و افراد در سطح کشور اند.... برندگان اصلی جنگها عبارت اند از صنایع نظامی، روسا و لابی گران آن که بر سر تکس دهندگان امریکا کلاه می‌گذارند.»

سیاست گزاران اصلی جنگ های تجاویز امریکا مالکان شرکت های غول پیکر تسلیحات نظامی اند که جنگ افزار های وزارت دفاع را تولید می‌کنند و با فیر هر راکت صدها هزار دالر به جیب شان واریز می‌شود.

امریکا زیر نام «جنگ علیه تروریسم» در افغانستان لشکر کشی نمود و عملاً تروریسم را رشد داده بعد از یازده سال اعلان نمود که طالبان را دشمن نمی‌شمارد. در عراق این جنگ به این بهانه که رژیم صدام به «سلاح های کشتار جمعی» دست یافته است راه انداخته شد ولی این ادعا دروغ ثابت شد و هیچ نوع سلاح کشتار جمعی در آنکشور بدست نیامد.

امریکا با کشتار بیش از صد هزار عراقی جنگ را تمام شده اعلام کرد درحالیکه تا امروز در درگیری های فرقه ای و تروریستی پیاپی مردم عام به قتل می‌رسند و آنکشور به ویرانه مبدل شده است. در افغانستان که هنوز آمار رسمی از تعداد کشته های بی‌گناه منتشر نشده، بدون شک ارقام آن بیش از عراق باشد.

در رده های بلند ارتش امریکا در افغانستان و عراق هم فساد و غارتگری وسیع جریان دارد و بخش بزرگی از بودجه نظامی حیف و میل شده به جیب جنگ افروزان رده اول می‌ریزد. چندی قبل جان اف. سوپکو بازرس ویژه کنگره امریکا که پروژه های نظامی در افغانستان را نظارت می‌کرد از فساد وسیع در برنامه های بازسازی ارتش گزارش داد. در یک مورد از ۴۷۵ میلیون دالر مواد سوختی هیچ اسنادی وجود نداشت. او در ضمن پنتاگون و یواس آی دی را متهم نمود که هیچگونه برنامه بلندمدت در پروژه های بازسازی افغانستان ندارد و کیفیت کار اکثر پروژه ها بسیار پایین است. او بعد از بازرسی از چندین پایگاه نظامیان افغان که توسط نیروهای امریکایی اعمار گردیده اند هشدار داد که تنها در سال ۲۰۱۱ حداقل چهارصد میلیون دالر حیف و میل شده است.

در گزارش مشابه چندی قبل از فساد گسترده و به هدر رفتن صدها میلیون دالر در عراق نیز گزارش هایی در مطبوعات منتشر شد. این تنها عراق و افغانستان نیست که پولهای کلان توسط مقامات بلند پایه به جیب زده

انعکاس بربریت خاینان هشت ثوری در کارتونهای ظهور احمد

معنی هر حرف کابل بزرگ انگلیسی از نظر کارتونست: کشتار، ترور، خونریزی، بی ثباتی، چور و چپاول

درد و ماتم مردم ما در جو آدمخوری جنایتکاران تنظیمی در کابل آنچنان دردناک و تراژیک بود که ظهور احمد کارتون‌نویست مشهور، مستعد و عدالتخواه پاکستان طی آن سالها بخش عمده آثارش را به انعکاس آن اختصاص داده جریانات اسفناک و خونین آنروزها را در کارتونهاى به یادماندنی ثبت نمود.

در بیست و یکمین سالیاد فاجعه کابل، گزیده‌ای از این کارتونها را انتشار می‌دهیم که از لابلای آنها به خوبی می‌شود به عمق جنایت، خیانت، مزدوری و فاشیزم باندهای اخوانی که کابل زیبا و مردمش را بر باد کردند پی‌برد.

امریکا به باند های پنیادگرا اسلحه داد و بعد سگ جنگی هایشان را نظاره کرد

دولت نوازشریف بانی و حامی احزاب اخوانی

سایر کارتونهای ظهوراحمد در سایت ما قابل دسترسی اند.

درخواست ربانی از بینظیر بوتو و فاروق لغاری برای کمک به افغانستان

گزارشها

تحصن باشندگان ننگرهار علیه زورگویی های باند ظاهر قدیر

به تاریخ ۲۷ حمل ۱۳۹۲ (۱۶ اپریل ۲۰۱۳) شماری از باشندگان ولسوالی سرخورد ننگرهار علیه حاجی ظاهر قدیر عضو ولسی جرگه، برادرانش هریک جمال قدیر و عبدالقادر قدیر و ابرارالله مراد عضو شورای ولایتی ننگرهار و معاون حاجی قدیر در جاده پشتونستان آن ولایت دست به اعتراض و اعتصاب غذایی زدند. آنان خانواده قدیر را به غضب زمین و

دغلبازی متهم کرده می گفتند که از آنان میلیونها کلدار جهت نمرات زمین در «دشت باولی» و «شهرک حاجی قدیر» گرفته اند اما نه برایشان زمین داده شد و نه هم پول شان مسترده شده است.

معترضین این خانواده را به غصب زمین های دولتی و غیردولتی و کلاهبرداری متهم کرده شعار می دادند که «ظالمان و غاصبان نمی توانند در آینده از مردم مظلوم ننگرها را نمایندگی کنند!»، «ما همه اعتصاب کنندگان خواهان حق خود از عبدالظاهر قدیر، ابرار الله مراد، حاجی جمال قدیر و عبدالقادر قدیر هستیم!»

اعتراض کنندگان که تعدادی از تاجران و اهل کسبه ننگرها را نیز به آنان پیوسته اند به خبرنگاران گفتند که آنان تا برآورده شدن خواستهای شان از اعتصاب غذایی و اعتراض دست نخواهند گرفت.

غصب و چپاول زمین در ننگرها به یک معضله مهم مبدل شده که افراد قدرتمند و مقامات فاسد در این خیانت سهم اند. این نخستین بار نیست که مردم مقابل لمپنان خانواده قدیر برمیخیزند. مدتی قبل جمال قدیر به خاطر دست داشتنش در لت و کوب و فیر بر انجیران یک شرکت ساختمانی توسط نیروهای امنیتی دستگیر شده بود اما با استفاده و زور و مقامی که این خانواده دارد، به زودی بدون محاکمه رها گردید.

بقیه از صفحه ۲۳

ادعای شکنجه فعالین سیاسی...

نیروهای امنیتی حتی با زنان بی احترامانه رفتار کردند و به آنها می گفتند که زنان حق مظاهر را ندارند.

هیدر بار، محقق بخش افغانستان در سازمان جهانی دیدبان حقوق بشر می گوید راهپیمایی حزب همبستگی افغانستان همیشه در مخالفت با جنگ سالارانی بود که در قدرت هستند. او گفت اگر چه قانون اساسی افغانستان بر حق آزادی بیان و فعالیت های سیاسی تاکید می ورزد، اما چنان بنظر می رسد که این آزادی در بعضی موارد با محدودیت مواجه شده است. هیدر بار گفت «واکنش نیروهای امنیتی افغان به این مظاهر کنندگان بسیار شدید بود و برخی از این مظاهر کنندگان بعد از دستگیری با بدرفتاری مقامات امنیتی مواجه شدند که این امر بر خلاف اصل مصونیت مظاهرات صلح آمیز می باشد».

اشرف رسولی، آگاه مسایل حقوقی و مشاور ریاست جمهوری افغانستان می گوید اضافه بر قانون اساسی قانون مظاهرات، حق ابراز مخالفت سیاسی را به شهروندان افغانستان می دهد. آقای رسولی می گوید اگر نیروهای امنیتی این حقوق شهروندی را نقض نموده باشند، باید مجازات شوند.

مقام ها در ارگ ریاست جمهوری و سخنگویان وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی، با وجود تماس های مکرر، حاضر نشدند در این باره به پرسش های خبرنگار صدای امریکا پاسخ بدهند.

نویسنده: فرزاد

مارگرت تاچر در عالم ذلت دفن شد، اما میراث شومش همچنان قربانی می گیرد

درین روزها مرگ مارگرت تاچر نخستین صدراعظم زن انگلستان بین سالهای ۱۹۷۹ تا ۱۹۹۰ موجی از جشن و سرور را به دنبال داشته است. اگر از یکسو شخصیت های بدنام جهان چون دیوید کمرون، هنری کسینجر، تونی بلیر، گورباچف، لخوالسا، آنگلا

مرکل، فرانسوا اولاند، اوباما، روپردت مرداک و دیگران بصورت اغراق آمیزی او را «زن آهنین» نامیده می ستایند از سویی زحمتکشان بریتانیا وی را عامل سیه روزی شان خوانده نفرین می کنند.

مطبوعات طراز اول بریتانیا و جهان تلاش دارند از تاچر چهره انسانی ارائه نمایند. دولت انگلستان خلاف معمول با صرف ۱۵ میلیون دالر برای او مراسم تدفین برگزار کرد. اما جمع وسیع از مردم انگلستان در اولین ساعات بعد از مرگ او به جاده ها برآمده به جشن و پایکوبی پرداختند و او را به علت اقدامات ظالمانه مقابل کارگران آنکشور و در مجموع

سیاست های جنایتکارانه اش در سطح جهان مورد تنفر قرار دادند. دهها هزار تن در شهرهای مختلف انگلستان، اسکاتلند و ایرلند که بیشترین رنج را از پیامدهای «تاجریرم» برده اند با بلند کردن پلاکارتهایی در ضدیت با او اکسیون هایی را راه انداختند.

به علت عکس العمل شدید مردم بر مراسم پر زرق و برق برای این دشمن فقرا، دولت مجبور شد ۴۰۰۰ پولیس و ۷۰۰ پرسنل نظامی را برای امنیت آن بسیج نماید، درحالیکه تعداد شرکت کنندگان مراسم در کلیسای سنت پل به حدود ۲۷۰۰ تن می رسید. در این جریان چند تن از معترضین توسط پولیس دستگیر شدند.

تاجر از جمله اولین نمایندگان سیاست نفولیبرالی سرمایه داری و یا انقلاب محافظه کاری بود که تا امروز همچون طاعونی مردم فقیر نه تنها کشورهای بزرگ سرمایه داری بلکه تمامی مستعمرات را به کاش فرو برده و انسانیت را به تباهی و بردگی کشانیده است.

مولفه های اصلی سیاست ضددموکراتیک نفولیبرالی وی عبارت بود از خصوصی کردن بنگاه های دولتی، کاهش خدمات عامه، طبقاتی کردن هرچه بیشتر نظام صحت و آموزش، حمله بر سندیکاها و کارگری به خاطر تضعیف نقش آنان در جامعه، سرکوب شدید اعتراضات زحمتکشان، تشدید تفاوت های طبقاتی، جنگ و نظامیگری و ... که نتایج آن جامعه انگلیس و جهان را به ویرانی و فقر عمیق سوق داد. بحران جاری جهان سرمایه پیامد منطقی این سیاستهای ضدانسانی ست.

تاجر در دوران جنگ سرد به قدرت رسید و همگام با رونالد ریگان نقش به شدت ارتجاعی و جنایتکارانه در سطح جهان بازی کرد و خونخوارترین رژیم ها و دیکتاتور ها را مورد حمایت قرار داد.

تاجر و ریگان یکی از عوامل تیره بختی های امروزی کشور ما نیز به شمار می روند. آنان به خاطر شکست رقیب روسی شان مردم افغانستان را گوشت دم توپ ساخته مورد سوءاستفاده بیشمارانه قرار دادند. اینان به خاطر برآورده شدن اهداف پلیس شان، روی تاریک اندیش ترین، پلیدترین و خونخوارترین گروه های بنیادگرا سرمایه گذاری نموده مقاومت

ضدروسی مردم ما را از مسیرش

منحرف کردند. در اثر حمایت بیدریغ و ارسال بی رویه پول و تسلیحات نظامی به احزاب بنیادگرای گلبدین، ربانی، سیاف و کشور ما را به مرکز تروریزم بین المللی و مافیا بدل

تاجر با قومندان عبدالحق

تاجر احزاب منفور و جنایت پیشه بنیادگرای افغانستان را مورد حمایت بیدریغ قرار داد و از نمایندگان شان در دفترش در لندن استقبال نمود.

کردند.

تاچر در سال ۱۹۸۱ شخصا به پاکستان سفر کرد و دیکتاتور نظامی این کشور، جنرال ضیاالحق را در برنامه هایش برای کشاندن منطقه بسوی بنیادگرایی و جهالت پشتیبانی نمود. او با نوکران بنیادگرایی افغانش دیدار و حمایتش را از آنان اعلام نمود که در پی آن سبیلی از اسلحه و مهمات و دالر به جیب آدمکشان بنیادگرا سرازیر شد.

مسعود خلیلی یکی از خادمان جنایتکاران بنیادگرای افغان به بی.بی.سی (۱۶ اپریل ۲۰۱۳) گفت: «از پیام حمایت خانم تاچر از مجاهدین افغان در پاکستان ... به ما راه نوی باز شده بود و یک نوید بود.»

این حمایت اگر برای چاکران انگلیس و امریکا «نوید» بخش بود، اما برای مردم ما زنگ ویرانی، کشتار و برپادی را به صدا درآورد که باعث کشته شدن میلیونها افغان و فرو رفتن کشور ما در گنداب جهالت و جنایت و استبداد اخوانی گردید که نتیجتا منجر به فجایع جنگ های داخلی کابل، حاکم شدن موجودات قرون وسطایی طالبان و القاعده و اشغال کشور توسط امریکا و ناتو گردید. با مرگ تاچر در واقع رهبران جنایتکار اخوانی افغانستان مادرکلان شانرا از دست دادند.

«دنگ دانگ، زن شیشک مرد!»

تاچر در جریان جنگ ایران و عراق در کنار صدام حسین ایستاد و تسلیحات نظامی در دسترس این دیکتاتور قرار داد. او از جنرال پینوشه، دیکتاتور آدمکش شیلی حمایت کرد؛ در کنار رژیم اپارتاید افریقای جنوبی ایستاد و

نلسن ماندلا، قهرمان ضد نژادپرستی را «تروریست» خواند؛ بر سر مالکیت جزایر مالدیو و سرزمینهای ویرانگر تاچر را ادامه دادند، در مراسم تشییع او صف بسته اند در داخل انگلستان به علت سیاست های سنگدلانه اش علیه زحمتکشان به «زن آهنین» شهرت یافت. او در واقع علیه زحمتکشان کشور اعلان جنگ نمود و اعتراضات شانرا بصورت وحشیانه سرکوب کرد چیزی که رکود شدید اقتصادی را به بار آورد.

گوردن براون، تونی بلیر، جان میجر و دیوید کمرون چهار صدراعظم بریتانیا که سیاستهای ویرانگر تاچر را ادامه دادند، در مراسم تشییع او صف بسته اند در داخل انگلستان به علت سیاست های سنگدلانه اش علیه زحمتکشان به «زن آهنین» شهرت یافت. او در واقع علیه زحمتکشان کشور اعلان جنگ نمود و اعتراضات شانرا بصورت وحشیانه سرکوب کرد چیزی که رکود شدید اقتصادی را به بار آورد.

تشدید نابرابری های اجتماعی در انگلستان خشم کارگران و بخصوص معدنکاران شمال انگلستان را برانگیخته آنان را به اعتصابات یکپارچه کشانیده بود. اما او با توسل به خشونت پلیسی تا آخر مقابل آنان ایستاد که در ۱۹۸۴ این کارگران از فرط قحطی مجبور به تسلیم شدند ولی تنفر عمیقی از او به دل گرفتند. بیرحمی در برابر کارگران معدن باعث شد که

هزاران تن آنان به خیل بیکاران پیوسته از تمامی حقوق شان محروم گردند. سیاست های اقتصادی تاجر در خدمت اقلیت سرمایه دار باعث بیکاری حداقل سه میلیون کارگر و فقر یک میلیون کودک انگلیسی شد.

دیوید هاپر رهبر یکی از انجمن های معدنچیان در دهه هشتاد که فعلا هفتاد ساله است و مرگ تاجر را جشن گرفته است به شبکه تلویزیونی «اسکای نیوز» گفت:

«این بهترین تولدی است که من تا به حال داشته‌ام. من جشن می‌گیرم. او زنی سنگ‌دل بود که جامعه معدنچیان شمال را از بین برد. او مصیبتی برای کارگران کشور بود. البته پولدارهایی مثل کسانی که در کابینه دیوید کامرون هستند، او را دوست دارند.... تاجر حتی بیشتر از هیتلر و جنگ جهانی دوم به جامعه ما خسارت وارد کرد. ما چطور می‌توانیم به کسی که این کارها را کرد ابراز احترام کنیم؟»

حامیان تیم فوتبال لیورپول نیز از جمله کسانی بودند که با شعار های تند علیه تاجر با مرگ او خوشی شانرا ابراز نمودند. این انزجار ریشه در حادثه ورزشگاه هیلزبورو دارد که در ۱۴ اپریل ۱۹۸۹ در جریان مسابقه سیمی فاینل تیم های لیورپول و ناتینگهام فورست رخ داد. در آن روز به دلیل انبوه جمعیت و ناتوانی پولیس در کنترل آن ۹۶ تن کشته و ۷۶۶ تن دیگر که اکثر شان هواداران تیم لیورپول بودند زخمی شدند، فاجعه‌ای که خشم همگانی را مقابل دولت تاجر عمیقتر ساخت.

گوردن براون، تونی بلیر، جان میجر و دیوید کمرون چهار صدراعظم بریتانیا که سیاستهای ویرانگر تاجر را ادامه دادند، در مراسم تشییع او صف بسته اند

تاجر در برابر مردم ایرلند نیز بصورت یک زمامدار قسی‌القلب عمل نمود. در سال ۱۹۸۱ ده تن از رهبران استقلال طلب ایرلند در زندانهای انگلستان دست به اعتصاب غذا زدند و تنها خواست شان این بود که منحیت زندانی سیاسی و نه جنایتکار شناخته شوند. آنان ۵۰ روز به اعتصاب غذایی ادامه دادند اما تاجر بدون کوچکترین احساس انسانی همچنان آنان را جنایتکار نامیده به خواست شان واقعی قایل نشد تا اینکه تمام شان جان باختند.

این سازش ناپذیری او باعث اوجگیری خشونت و درگیری در ایرلند شمالی گردید که به امر تاجر با گلوله پاسخ داده شد و انسانهای بی شماری جان دادند. تاجر به جای حل مسالمت آمیز قضیه ایرلند شمالی، در تبنانی با باندهای جنایتکار که مستقیم توسط سازمان های استخباراتی انگلیس حمایت مالی می شدند، دست به کشتار وسیع آزادخواهان آن دیار زد.

تروریزم دولتی دوران تاجر به حدی خشن بود که در ماه دسامبر سال گذشته دیوید کامرون صدراعظم آنکشور مجبور شد به علت قتل پت فینوکین وکیل ایرلندی که به حکم تاجر در برابر چشمان خانواده اش توسط پولیس در ۱۹۸۹ کشته شد عذرخواهی کند. کامرون در ضمن از نلسن ماندلا به خاطر تروریست نامیده شدن توسط تاجر نیز معذرت خواهی کرد.

ارثیه خونین و مکدر بجامانده از تاجر یکی هم این درس را به دنبال دارد که صرفاً افزایش سهم سیاسی زنان ولو در بالاترین رده یک دستگاه ضد مردمی و استعماری هرگز نمی تواند در خدمت رفع تبعیض علیه زنان و پایان دادن به مناسبات نابرابر جنسی و مردسالاری در جامعه گردد. فقر و فلاکت ناشی از اصلاحات ویرانگر تاجر، زنان انگلیس و کشورهای وابسته به آن را درهم فشرد و بسوی تبهاهی کشانید. به همین دلیل است که زنان بریتانیا بیش از مردان بدنبال مرگ تاجر در جشن های خوشی شرکت نمودند.

تاجر هرچند در عالم ذلت و خواری به خاک سپرده شد، اما میراث شوم او که عبارت است از فقر و بینوایی و جنگ، سراسر جهان را درنوردیده و همچنان از ستمدیده ترین لایه های جوامع قربانی می گیرد.

تاجر سرنوشت مردم افغانستان را بدست ضیالالحق فاشیست سپرد تا با تقویت باند های سیهکار و جانی بنیادگرا وطن ما را به وضعیت فاجعه بار کنونی بکشاند.

وقتی تابوت تاجر از جاده های لندن رد می شد، صدها تن به نشانه اعتراض به تابوت او پشت کردند و شعار هایی علیه او سر دادند.

نویسنده: نوید نابدل

سند محرم استخبارات امریکا از دورویی دولت پاکستان سخن می گوید

روزنامه «مک کلینچی» به تاریخ ۹ اپریل ۲۰۱۳، محتویات یک سند محرمانه استخباراتی امریکا را فاش نمود که در آن گفته می شود حملات طیاره های بدون سرنشین (Drone) امریکا در مناطق مرزی آنکشور به اجازه و همکاری مستقیم آی.اس.آی صورت گرفته اند. این در حالیست

که دولت پاکستان همیشه این عملیاتها را در لفظ محکوم نموده آنرا تعرض بر حاکمیت ارضی و مغایر با میثاق های بین المللی خوانده است.

راکت باران طیاره های بدون سرنشین نه تنها بین مردم پاکستان بلکه در سطح جهان همیشه اعتراضات وسیع را به دنبال داشته است و سازمانهای مدافع حقوق بشر آنرا به خاطر کشته شدن صدها غیرنظامی محکوم کرده اند. بنابر آمار دولت پاکستان تا حال حدود ۶۰۰ غیرنظامی درین حملات کشته شده اند. این اعتراضات باعث شده که ملل متحد با فرستادن تیمی تحت سرپرستی یک حقوق دان بریتانیایی به تحقیقاتی در مورد کشته های

غیرنظامی آغاز نماید.

این روزنامه از زبان یک مقام سابق امریکایی که نخواسته نام برده شود می نویسد که واشنگتن و اسلام آباد به توافق رسیده بودند که دولت پاکستان بصورت علنی این حملات را تقبیح نماید تا با مخفی نمودن نقش آی.اس.آی در آنها، دولت و رهبران نظامی را از خشم افکار عامه آنکشور در اثر کشته شدن غیرنظامیان نجات دهد.

استخبارات نظامی پاکستان هنوز هم رشته های ناگسیستنی با استخبارات امریکا دارد و ویرانگری ها و سیاست های خاینانه تقویت و تجهیز طالبان و فرستادن آنان جهت قتل و کشتار در افغانستان با اشاره امریکا صورت می گیرد.

این روزنامه در ضمن به یک سند دیپلماتیک امریکا که توسط سایت وبکی لیکس پخش شد اشاره می کند که به تاریخ ۲۳ اگست ۲۰۰۸ توسط انا پترسن سفیر امریکا در اسلام آباد مخابره شده است. درین سند خانم انا از ملاقاتش با صدراعظم رضا گیلانی گزارش داده است و از او نقل می کند که برایش گفته است تا جاییکه سی.آی.ای. افراد درست را نشانه

گیرد با این حملات مخالفتی ندارد. گیلانی گفته است «ما در پارلمان به آن اعتراض میکنیم، اما بعد از آن چشم می پوشیم.»

دورویی دولت پاکستان درحالی آشکارتر می شود که از اولین حمله در ۱۷ جون ۲۰۰۴ تا دسامبر ۲۰۱۱ همه پرواز های طیاره های بدون سرنشین از پایگاه شمسای در درون خاک پاکستان صورت می گرفتند.

در گزارش از زبان دو مقام سابق نظامی و یک مقام بلندپایه غیرنظامی نقل می شود که در اواخر بنابر تغییر دیدگاه بین سی.آی.ای. و آی.اس.آی. نسبت به اهدافی که باید نشانه گیری می شدند، این حملات بدون تایید آی.اس.آی. ادامه یافتند چون آنان نمی خواستند که شبکه حقانی هدف قرار گیرد چرا که پاکستان آنرا برای شرکت در گفتگوهای صلح و نصب دولتی متمایل به پاکستان در افغانستان مفید می دانست.

این افشاگری ها در باره هماهنگی میان سی.آی.ای. و آی.اس.آی. نشانگر آنست که استخبارات نظامی پاکستان هنوز هم رشته های ناگسیستنی با استخبارات امریکا دارد و ویرانگری ها و سیاست های خاینانه تقویت و تجهیز طالبان و فرستادن آنان جهت قتل و کشتار در افغانستان با اشاره امریکا صورت می گیرد. و این منطقی به نظر می رسد چون اولاً سیاست بی ثبات نگهداشتن افغانستان و زمینه چینی برای قرارداد پایگاه های دایمی در کشور ما چیز نیست که امریکا آنرا طی سالهای گذشته تعقیب نموده است و ثانیاً امریکا هیچگاهی در برابر تروریزم پروری پاکستان موضعگیری آشکار و عکس العمل جدی نشان نداده است. برعکس دیده می شود با آنکه پاکستان بصورت روشن آدمکشان طالبی، گلبدینی و شبکه حقانی را با تمام توان تسلیح و تمویل می کند، اما امریکا بازهم به کمکهای نقدی و تسلیحاتی اش به پاکستان ادامه داده آنرا متحدش در منطقه می داند.

تصاویر تکان دهنده از حمله وحشیانه طالبان در فراه

حوالی ساعت ۹ صبح چهارشنبه ۱۴ حمل ۱۳۹۲ تعداد هشت نفر مهاجم انتحاری که ملبس به لباس اردوی ملی بودند بر محکمه ولایت فراه حمله نموده با قتل عام وحشیانه مردم بیگناه، بیشمار فامیل های فراه را به سوگ نشاندند.

آمار ریاست صحت عامه فراه تعداد قربانیان را ۴۸ کشته و ۷۶ زخمی نشان می دهد اما گفته می شود که ارقام واقعی بسیار بالاتر از این است.

قاری احمدی سخنگوی طالبان که مسئولیت این جنایت وحشتناک را با بیشمرمی به عهده گرفته، در اعلامیه ای که به مطبوعات فرستاده شد دلیل حمله را نجات چند طالب که بخاطر محاکمه از محبس ولایت فراه به ریاست

محکمه آورده شده بودند گفته است. ولی لیستی که آمریت محبس فراه ترتیب داده نشان می دهد که در میان محبوسین اعزامی به محکمه هیچ طالبی وجود نداشته و فقط ۱۳ تن متهم به سرقت و قطاع الطریق در آن روز به محکمه فرستاده شده بودند. بین کشته شدگان ۱۷ نفر پرسونل محکمه شامل قاضی ها، مدیر اداری، پیاده ها و

خدمتگاران بودند. چهار خارنوال، ۱۲ تن از منسوبین امنیتی شامل اردو، پولیس ملی و قطعه کماندو و بقیه افرادی بودند که برای کارهای روزمره شان به محکمه آمده بودند. درین میان دو زن نیز شامل کشته شدگان اند.

با این قتل عام وحشتناک جهالت پیشگان آدمکش طالبی، تمامی فراه در سوگ عمیقی فرو رفته است. در هرجا مردم بر طالبان نفرین میفرستند و به کرزی و دولت پوشالی اش دشنام می دهند که این دشمنان انسانیت و تمدن را «برادر» خوانده حتی از رهبر آدمکش شان دعوت می کند که در انتخابات آینده خود را کاندید نماید و بدینصورت به این گروه مزدور بیگانگان روحیه و جرئت می دهند که به فاشیزم شان شدت بخشند.

عکسها از حزب همبستگی

ملیون ها دالر «پول جنیات» از طرف سی آی ای به دفتر رئیس جمهور افغانستان پرداخت می گردد

نویسنده: ماتیور روزنبرگ | منبع: روزنامه «گلوب اند میل»، ۲۹ اپریل ۲۰۱۳
مترجم: داکتر حمید سیماب

از برکت دریا دلی سازمان مرکزی اطلاعات ایالات متحده آمریکا (سی آی ای) از مدت
بیشتر از یک دهه بدینسو، بسته هایی از دالر امریکایی چیده شده در جامه دان ها، کوله

بار ها و گاهی هم در خربطه های
پلاستیکی سودا بیش و کم یکبار
در ماه در ادارات مربوط به دفتر
رئیس جمهور افغانستان گذاشته و
رها می گردند. به گفته مشاورین
کنونی و سابقه رهبر افغانستان،
در مجموع ده ها ملیون دالر از
جانب سی آی ای به دفتر حامد
کرزی سراربر گردیده است.
خلیل رومان که از سال ۲۰۰۲ تا
۲۰۰۵ به حیث رئیس دفتر کرزی

اجرای وظیفه می کرد اظهار داشت که «ما به این پول "پول جنیات" می گفتیم. این پول ها مخفیانه پیدا می شدند و مخفیانه گم می شدند.»

مشهور است که سی آی ای که از تبصره برمحتوبات نوشته حاضر خودداری کرد از مدت های مدیدی بدینسو از شماری از خویشاوندان و همکاران نزدیک کرسی حمایت پولی می کند، اما گزارش های اخیر در مورد تحویلدهی مستقیم نقدینه های بدون حساب و کتاب به دفتر کرسی، پرداخت هایی به پیمانۀ بس وسیعتر و با اثر بس عمیقتر بر امور حکومت داری روزمره را نشان می دهد. گذشته از آن، کمتر شواهدی موجود است که این پرداخت های پولی توانسته اند نفوذی را که سی آی ای می خواهد بخرد. به گفته برخی مامورین امریکایی، این همه پول بجای خرید چنین نفوذی بر آتش فساد بنزین ریخته و جنگ سالاران را تقویه نموده است و بدینصورت به زیر پای ستراتیژی برون رفت امریکا از افغانستان نقب زده است. یک مامور رسمی ایالات متحده امریکا اظهار داشت «بزرگترین منبع فساد در افغانستان ایالات متحده است.»

این تنها ایالات متحده نبود که محموله های نقدی به رئیس جمهور افغانستان تحویل می داد. چند سال پیش کرسی تأیید کرد که ایران بصورت منظم خریده های پول نقد به یکی از دستیاران ارشدش تحویل می داده است. در آن زمان، یعنی در سال ۲۰۱۰، مامورین رسمی ایالات متحده چنین تحویلدهی پول نقد از طرف ایران را برگه و شاهد کارزار شدید و پرتکاپوی ایران برای خرید نفوذ در افغانستان و زهرآگین ساختن مناسبات آن با ایالات متحده قلمداد کردند. آنچه که امریکایی ها در آنزمان نگفتند این بود که سی آی ای نیز قصر ریاست جمهوری را جیره خوار خود ساخته بود و اینکه برخلاف ایرانیان این پول پردازی کماکان ادامه دارد. مامورین امریکایی و افغانی که با این پرداخت ها آشنایی دارند اظهار داشتند که هدف عمده سی آی ای ازین نقدبازی تأمین دسترسی به کرسی و حلقه داخلی حواریون او، و تضمین سیطره سی آی ای در قصر ریاست جمهوری که در دولت شبدیدا متمرکز افغانستان از قدرت و نفوذ بزرگی برخوردار است بوده است. مامورین مذکور به شرط افشا نشدن نامهای شان در مورد این پول ها سخن گفتند.

ثابت نیست که آیا ایالات متحده آنچه را که برایش پول می دهد بدست می آورد یا نه. حرف ناشنوی و لجبازی کرسی در برابر امریکا (ونیز در برابر ایران) روی آرایه ای از مسایل گویی با روی هم ریختن پول نقد در برابرش بیشتر شده می رود. این پرداخت های پولی بجای آنکه موافقت و مراقبت کرسی را در پی آورد گویی نتیجه برعکس داده و نشان می دهند که گویا نمی توان کرسی را با پول خرید. کرسی سال گذشته علی رغم مخالفت های ایران معامله شراکت ستراتیژیک با امریکا را امضا کرد که به گفته دو تن از مامورین ارشد افغانی این کارش مستقیماً به توقف جیره از طرف ایرانیان انجامید. اکنون کرسی در پی آنست تا بر آن گروه های ملیشای شبه نظامی کنترل یابد که از طرف سی آی ای بخاطر هدف قرار دادن عوامل القاعده و قوماندانان گروه های مخالف پرورده شده اند، که این کار کرسی بصورت بالقوه نقشه های اداره اوپاما را در ارتباط با مبارزه با جنگجویان مخالف دولت در زمانی به ناکامی مواجه می سازد که اداره اوپاما قصد دارد نیروهای نظامی خود را امسال از افغانستان بیرون بکشد. اما به گفته مامورین امریکایی و افغانی سی آی ای بازهم به جیره پردازی خود ادامه می دهد، به آن امید که در پیشبرد جنگ مخفیانه اش علیه القاعده و

متحدین آن بتواند حرفی در گوش کرسی فرو کند.

بیشترین پول سی آی ای، مانند نفودی که از ایران دریافت می شد، برای خریداری و در دام نگهداشتن جنگ سالاران و سیاستمدارانی بمصرف می رسد که اکثرشان با قاچاق مواد مخدر و در برخی موارد با طالبان در رابطه و همدستی قرار دارند. به گفته مامورین امریکایی و افغانی، نتیجه آنست که سی آی ای چرخ های همان دستگاه و شبکه پشتیبانی ها و حمایت هایی را چرب می ساخت که دیپلمات ها و مامورین تطبیق قانون امریکایی مذبوحانه تلاش داشتند از هم بپاشانند. با این کار، به گفته آنان، سی آی ای حکومت افغانستان را در چنگال آنچه در واقع سندیکاها و اتحادیه های جنایتکاران سازمان یافته می باشد گذاشته است.

به نظر می رسد که این نقدینه پردازی ها تابع هیچیک از نظارت ها و محدودیت ها و محاسبه هایی نیست که بر کمک های رسمی ایالات متحده به افغانستان وضع گردیده است و حتی تابع مقررات برنامه های امداد رسمی سی آی ای مانند تمویل سازمان های استخباراتی افغانی نیز نمی باشد. گرچه شواهدی وجود ندارد که کرسی شخصی ازین پول ها گرفته است (مامورین افغانی می گویند که پول ها به شورای امنیت ملی کرسی داده می شود) اما این جیره پردازی ها حتی اگر ظاهراً ناقض قوانین ایالات متحده نباشند در برخی موارد با اهداف بخش های دیگر حکومت امریکا در افغانستان در مغایرت قرار دارند.

بخش نمودن پول نقد از آغاز جنگ طرزالعمل معیاری سی آی ای در افغانستان بوده است. هنگام تهاجم سال ۲۰۰۱ نقدینه امریکا اخلاص و خدمتگزاری شمار زیادی از جنگ سالاران بشمول قسیم فهیم معاون اول کنونی رئیس جمهور را خرید. به گفته مامور امریکایی «ما به آنها پول دادیم تا طالبان را سرنگون کنند.» سپس سی آی ای به پرداخت پول ادامه داد تا افغان ها را درگیر جنگ نگهدارد. بگونه مثال، سی آی ای به احمد ولی کرسی برادر اندر رئیس جمهور کرسی پول داد تا نیروی ضربتی کندهار را سر و سامان دهد و اداره کند، یعنی گروه شبه نظامی ای که سی آی ای از آن تا زمان کشته شدن احمد ولی کرسی در سال ۲۰۱۱ برای سرکوبی جنگجویان مسلح کار می گرفت. به گفته مامورین افغانی، شماری از رجال ارشد شورای امنیت ملی افغانستان بصورت منفرد نیز شامل لیست جیره سی آی ای هستند. گرچه سازمان های استخباراتی اکثراً به مامورین کشورهای خارجی برای بدست آوردن اطلاعات پول می پردازند، اما انداختن خریطه های پر از پول نقد در دفتر رهبر یک کشور خارجی برای بدست آوردن امتیاز شیوه بس غیرعادی کار است. مامورین افغانی گفتند که این طرزالعمل ناشی از شرایط منحصر به فرد افغانستان یعنی کشوربست که ایالات متحده در آن حکومتی را ساخت که اکنون کرسی آنرا اداره می کند. برای ساختن این حکومت، سی آی ای مجبور بود تا در زمان تهاجم سال ۲۰۰۱ و بعد از آن بخاطر بصف آوردن شمار زیادی از جنگ سالاران پول بپردازد. در اواخر سال ۲۰۰۲ کرسی و دستیارانش اصرار کردند که این جیره پردازی ها از طریق دفتر رئیس جمهور صورت گیرد که به گفته یک مشاور پیشین کرسی این کار به رئیس جمهور امکان داد تا طرفداری و وفاداری جنگ سالاران را بخرد. به گفته این مشاور پیشین، سپس در دسمبر ۲۰۰۲ سر و کله ایرانی ها در یک موتر لند کروزر مملو از پول نقد در قصر ریاست جمهوری پیدا شد. ماه بعد آن سی آی ای به تحویلدهی پول نقد به قصر آغاز کرد و جیره پردازی از همانجا اوج گرفت.

به گفته مامورین، پرداخت های نقدی بصورت عادی از صدها هزار دالر تا ملیون ها دالر می رسید ولی هیچیک نتوانست ارقام دقیقی ارائه دهد. ازین پول ها برای انبوهی از مصارف خارج حساب و کتاب چون رشوه دهی به قانون سازان (وکلاهی پارلمان) یا تمویل مسافرات های حساس دیپلماتیک یا مذاکرات غیر رسمی استفاده می شود. مبالغ هنگفتی ازین پول ها برای در صف نگهداشتن جنگ سالاران کهنه کار بکار می رود. یکی ازین جنگ سالاران عبدالرشید دوستم است که شبه نظامیان در سال ۲۰۰۱ بحیث نیروی کفیل سی آی ای خدمت نمودند. به گفته دو تن از مامورین افغانی وی ماهانه یکصد هزار دالر از قصر ریاست جمهوری دریافت می دارد، اما سایر مامورین اظهار داشتند که مبلغی که دوستم دریافت می دارد خیلی کمتر ازین رقم است. خود دوستم که حاضر نشد درین مورد تبصره کند قبلا اظهارداشته بود که بخاطر خدمت منحیث فرستاده کرزى به صفحات شمال افغانستان ماهانه مبلغ هشتاد هزار دالر دریافت می کرد. از وی نقل شده است که در مصاحبه ای با مجله تایم در سال ۲۰۰۹ گفت که «من پول یکساله را بصورت نقد پیشکی درخواست کردم تا بتوانم خانه رؤیایی خود را اعمار نمایم.» مامورین افغانی و غربی اظهار داشتند که قسمتی از پول جیره احتمالا بجیب دستیاران کرزى که پول را تا و بالا می کنند می افتد، اما آنها از کسی بصورت مشخص نام نگرفتند.

طبق اظهار مامورین امریکایی که با عملیات سی آی ای آشنایی دارند این وضع برای سی آی ای موجب نگرانی زیادی نیست. یکی از آنان بیان داشت که «در صورتی که نیاز باشد سی آی ای با جنایتکاران نیز همکاری می کند.» به گفته مامورین افغانی، جالب اینست که با جیره ایکه از تهران می آمد با شفافیت بیشتری نظر به دالرهایی که از سی آی ای می آمد برخورد می شد. پرداخت های ایرانیان از طریق رئیس دفتر کرزى صورت می گرفت. بخشی از پول در حسابی بنام رئیس جمهور در یک بانک دولتی واریز شده و بخش دیگری در قصر نگهداری می شد. مبالغ تحویل داده شده سپس در اجلاس بعدی کابینه اعلام می گردید. به گفته مامورین مذکور ایرانی ها سالانه از ۳ ملیون تا بسی بالاتر از ۱۰ ملیون دالر پرداخت می کردند. وقتی خبر جیره ایرانی ها در اکتوبر ۲۰۱۰ به بیرون درز کرد کرزى به خبرنگاران اظهار داشت که وی بخاطر پول سیاسگزار است و علاوه نمود: «ایالات متحده هم همین کار را می کند. آنها نیز به بعضی از دفاتر ما پول نقد می پردازند.» در آزمون دستیاران کرزى اظهار داشتند که منظور کرزى ملیاردها دالری بود که به شکل کمک رسمی از طرف ایالات متحده داده می شد، اما مشاور پیشین کرزى اخیرا طی مصاحبه ای گفت که در واقع منظور رئیس جمهور همان خریطه های مملو از پول نقد سی آی ای بود.

به گفته مامورین افغانی، هیچکس در مجالس کابینه حرفی در مورد پول سی آی ای بزبان نمی آورد. این پول توسط دسته کوچکی از افراد بشمول محمد ضیا صالحی رئیس اداری شورای امنیت ملی در شورای مذکور تا و بالا می گردید. اما شهرت صالحی بیشتر بخاطر دستگیر شدنش در سال ۲۰۱۰ در ارتباط با تحقیق و رسیدگی گسترده ایست که زیر نظر امریکایی ها صورت گرفته و پیوند قاچاق پول نقد از افغانستان را با امور مالی طالبان و قاچاق مواد مخدر برملا می ساخت. به گفته مامورین امریکایی صالحی در ظرف چند ساعت به اثر سفارش و پادرمیانی کرزى رها گردید و سی آی ای کمک کرد تا اداره او با متقاعد شود تا از فشار آوردن بخاطر فساد زدایی در دولت افغانستان منصرف گردد.

هموطنان درد دیده،

اگر خواهان افغانستان مستقل، آزاد و دموکرات هستید؛ اگر آرزوی سربلندی افغانستان و آسایش مردم مظلوم ما را به دل دارید؛ اگر می‌خواهید علیه جنایات و خیانت‌های اشغالگران و نوکران میهنفروشان نقشی ادا کنید، به حزب همبستگی افغانستان بپیوندید و در تکیه و پخش نشریات حزب تان هرچه بیشتر و وسیع‌تر بکوشید!

آدرس: پست بکس شماره ۲۴۰، پسته خانه مرکزی
کابل - افغانستان

موبایل: 0093-700-231590

ایمیل: info@hambastagi.org

سایت: www.hambastagi.org

فیسبوک: facebook.com/Afghanistan.Solidarity.Party

تویتر: twitter.com/solidarity22

یوتیوب: youtube.com/AfghanSolidarity

«حزب همبستگی افغانستان» برای پیشبرد فعالیت‌هایش به حق‌العضویت اعضا و اعانه‌هواداران و دوستان‌انش اتکا دارد. با کمک‌های نقدی تان ما را یاری دهید:

Azizi Bank

Koti-e-Sangi Branch, Kabul, Afghanistan

Name: Sayed Mahmood

Account No: 001903204644917

THE Voice of Solidarity

(HAMBASTAGI GHAG)

7
MAY
2013

A Monthly Publication of the Solidarity Party of Afghanistan

دیده بان حقوق بشر: اعتراض مسالمت آمیز سرکوب شد (ص ۹)

د افغانستان د همبستگې گوند په لاریون کوونکو
د امنیتي ځواکونو وحشیانه یرغل او نیول په کلکه غندو! (مخ ۳)

